

Lietuva
ānt delno
pasidėsiu. . .

/ Skirta
Algimanto Cimbolaičio
kūrybai /

**ŠVENČIONIŲ RAJONO SAVIVALDYBĖS
VIEŠOJI BIBLIOTEKA**

LIETUVA, ANT DELNO PASIDĖSIU...

/SKIRTA ALGIMANTO CIMBOLAIČIO KŪRYBAI/

Švenčionys
2004 m.

TURINYS

1.	Pratarmė	1
2.	Vaikystės prisiminimai	3
3.	Rankraščiai	8
4.	Poezija	30
5.	Satyros mylėtojams	61
6.	Susirašinėjimas	85
7.	Apie Algimantą Cimbolaitį	106
8.	Literatūros sąrašas	115
9.	Apdovanojimai	120

Medžiagą surinko:
Aldona Mikšienė

❀ PRATARMĖ ❀

Pirmoji eilėraštį Algimantas parašė būdamas vos vienuolikos metų. Tada jie su motina ką tik buvo grįžę iš Sibiro tremties. Senelio sodyboje Ukmergės rajone surado tėvo rašytas eiles. Motinai juokais paklauses: „ar jis galėtų parašyti eilėraštį?“, vaikinukas drąsiai atsakė „taip“, ir parašė visai neblogą eilėraštuką. Tokia buvo Algimanto kūrybos pradžia. Rimčiau rašyti ėmė jau mokydamasis Kaune. Iš to laikotarpio mažai kas išsaugota. Jaunas būdamas negalvojo, kad praėjus nemažam laiko tarpui, sukurti darbai gali turėti vertę. O tada... davė paskaityti vienam, antram, taip ir pradingo.

Vėliau poezią keitė aforizmai, satyros, kurias mielai spausdino ne tik rajono spauda, bet ir „Šluotos“ žurnalas.

Algimantas į kūrybą žiūri rimtai, stengiasi rašyti taip, kad nereikėtų vėliau taisyti. Daug gražių eilių poetas skiria gimtajam kraštui, Tėvynei, kurių ilgėjos būdamas tremtyje Sibire.

Algimantas ir dabar dar nepripranta prie žodžio „poetas“, nors jo posmai neretai profesionalesni, nei tikrais poetais save laikančių kolegų. Rašytojo talentu apdovanotas toli gražu ne kiekvienas, tai yra dievo dovana, kurią turi ir Algimantas. Ir nors neužilgo jis švęs grąžų 70-metį, noro kurti ir energijos dar užtenka. Tad dar tikimės sulaukti ne vieno Algimanto lyriško eilėraščio, ironiškos epigramos ar aforizmo. Tikimės, kad išaušės naujas amžius atneš Algimantui naujų minčių ir idėjų, o jo užsispypimas užbaigtį visus pradėtus darbus duos gražių kūrybos vaisių.

Kiekvienos naujos knygos gimimas džiugina jos autoriu. Tai tarsi naujo žmogaus atėjimas į pasaulį.

Šiame leidinyje surinkta medžiaga apie poetą, satyriką Algimantą Cimbolaitį, jo gyvenimą ir kūrybą.

Algimantas Cimbolaitis gimė 1935 m. gruodžio 28 d. Pabaisko miestelyje, Ukmergės rajone. Baigė Kauno 1-ają vidurinę mokyklą. Vilniaus pedagoginiame institute studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą. Dirbo Nemenčinės, Švenčionių rajoniniuose laikraščiuose, Švenčionių rajono radijo laidų redaktoriumi.

Eiliuoti kilo noras dar ketvirtame skyriuje. Kai 1947 m. birželį grįžo iš tremties Altaičiaus krašte, motina parodė tévo eiléraščius , skelbtus tarpukario Lietuvos leidiniuose „Mūsų Vilnius“, „Tautininkų balsas“, „Trimitas“ ir kituose Ukmergės literatų leidiniuose. Vėliau atėjo laikas ir Algimanto Cimbolaičio spaustintai kūrybai. Lyriniai eiléraščiai pasirodė rajoniniuose laikraščiuose, „Ūkininko patarėjuje“, „Ūkininko „, žurnale, pastarojo žurnalo ir Lietuvos kaimo rašytojų sajungos almanachuose , Švenčionių literatų klubo almanache „Branda“.

Epigramos, straipsniai, humoristiniai eiléraščiai skelbti „Šluotoje“, „Nemune“, „Literatūroje ir mene“, „Ūpė“, „Vakarinėse naujienose“, „Valstiečių laikraštyje“ ir kt. Aforizmai spaustinti „Nemune“, „Švyturyje“, kituose respublikiniuose spaudos leidiniuose, o taip pat „Vagos“ ir „Vyturio“ leidyklų kolektyvinėse knygelių „Mintys minta mintimis“ bei „Buities priebytyje“, „Rasotos rugienos“, „Du kart du-penki“ ir „Sudegę metai“.

VAIKYSTĖS PRISIMINIMAI

PABAISKAS

Tai sena gyvenvietė. Prie jos esančiuose 3 pilkapiuose rasta akmens amžiaus geležinių dirbiniai. 1435 m. čia buvusio kaimo laukuose įvyko garsus mūšis tarp Žygimanto Kęstutaičio ir Švitrigailos kariuomenių. 1432 m. Žygimantą Kęstutaitį palankintys žmonės pašalino iš sosto Švitrigailą, ir šis, pasikvietęs Livonijos ordiną, susikovė prie Žirnajų ežero su Žygimantu ir jį remiančia Lenkijos kariuomene. 1432 m. prasidėjęs vaidaus karas iš esmės baigėsi mūšiu. Buvo sutriuškintas Livonijos ordiną, žuvo Ordino magistras F. Kerskorfas. Mūšio vietoje Žygimantas pastatė bažnyčią ir dovanovo jai žemių. Apie bažnyčią besikurianti gyvenvietė pradėta vadinti Pabaisko vardu. 1558 m. minimas Pabaisko miestelis. 1777 m. Jame įsteigta parapinė mokykla. 1836 m. Pabaiske pastatyta akmens mūro Švč. Trejybės bažnyčia ir varpinė (1846 m.). Prasidėjus sovietinei okupacijai Pabaisko apylinkėse aktyviai veikė Alfonso Morkūno-Plieno grupės partizanai.

1997 m. atsikūrė Lietuvos šaulių sąjungos Pabaisko būrys. Taip pat įkurtas jaunujų šaulių būrys.

Gimė: LDK politinis veikėjas, advokatas Ignas Bogušas (1720-1778) Vaisgeniuose; publicistas, visuomenės veikėjas, pedagogas kunigas prelatas Pranciškus Ksaveras Mykolas Bogušas (1746-1820) Vaisgeniuose; poetas Algimantas Cimbolaitis (g. 1935) Pabaiske; publicistas Vilnius Kavaliauskas (g. 1951) Pabaiske.

Mūsų karoštėlai

"Rasotos rugienos"

Štandien Pabaisko gyventojams Juozo Cimbolačio paverdė ko gero nieko nebesako. Nebent keletas seniūnų prisimena šį žmogų, kuris tarukario metais miestelyje tarnavo Šaulių pulko vadu. Ne reikia visu tuo stebėti - laikas iš atminkes išdildė daug ka, J. Cimbolačius su žmona ir šešerių metų sūneliu jau 1941 metais birželio 15 dieną bolševikų buvo ištremtas į Sibirą. Štūnus prisimena, kad tėvas tremtyje būdamas motinai laiške raše, jog galėjęs nesunkiai iš tremtinų ešelonu pabėgti, bet to samonigai nedaręs, nes nemorejė palikti likimo valai ir nežinai kitame vagone užkaltą žmoną su manu sūneliu...

Deja... Vyko pirmasis bolševikinių lietuvių tautos genocido etapas. Dar niekas netik kad nežinojo, bet net ir nenumanė, kad tremtyje bus išardytos išdraskytose šeimos. Vyrai bus atskirti nuo žmonių, tėvai - nuo vokų. Taip atsikiro ir su Cimbolačių šeima. Cimbolačienė su slūnumi Algimantu iš tremties Altajaus krašte į Lietuvą gržo 1947 metais, o Juozo palaiakai amžiumi iliko. Krasnojarsko lėdynu gniūluose.

Algimantas Cimbolačius gimė 1935 metu gruodžio 28 dieną Pabaisko miestelyje. Gržęs iš tremties, balė Kauko I-ąją vidurinę mokyklą, Vilniaus pedagoginiame institute studijavo leivių kalbą ir literatūrą. Dirbo Nemenčinės ir Švenčionėlių rajoniniuose laikraščiuose, pries išeidamas į pensiją - Švenčionėlių rajono radio laidų redaktoriumi.

Poetas prisimena, kad ei-

liuoti noras kilo anksti. "Kai 1947 metais gržome iš tremties Altajaus krašte, - pasakoja Algimantas, - motina parodė tévo eileraščius, skelbtus tarukario Lietuvos leidiniuose. "Mūsy Vilius", "Tautininkų balsas", "Trimitas" bei Ukmengės literatuřos leidiniuose.

Logiška, bet tuo pačiu ir nuostabu, kad tévo genai taip ryškiai pasireiškė Algimanto gyvenime. Ačiū Dievui, jie ne užsalo. Altajaus speiguoje iš

nenuautėjo. Respublikos skaitijojai ne kartą turėjo prorgu gérėtis jo kūryba "Valstiečių laikraštyste", "Literatūroje ir mene", "Nemune", "Šluotoje", kiltuose leidiniuose. Nesenai pasirodžiusi eileraščių knyga "Rasotos rugienos" - pirmasis poeto toks platus savo kūrybos pristatymas skaitytovui. Šiuo metu poetas ruošia spaudai savo epigramų ir aforizmų knygą. Čia pateikiama eileraščių - iš knygos "Rasotos rugienos".

Juozas BLAŽINSKAS
Lietuvos politinių kalinių
ir tremtinų sajungos
Švenčionėlių skyriaus
tarybos narys

Nuotraukoje: Algimantas Cimbolačius šienapjūtės metu Švenčionėlių rajone

Visa Lietuva Nežinomam kariui

Už pilakalnio ledžiasi saule iš šilą.
Paskui ją traukla vėlės narsiuji sūnū.
Vl̄šum plevų laukų, ezerelių pakyla
Ryto skrūstės lyg Baltos drobulės linu.

Spinduliai besileidžiančios saulės nuvysta
Žemdirbių nugaronių kalmo pirklių langais,
Kol šešelių žalsme su vėlėm pasidžysta.
Sustieja su rimstančio sodžiaus balsais.

Duoči ranką, miejoli, ménulis mums keli
Rodus koplant pilakalnio seno takais.
Gal pajusiu vîrsunéj jo protévių valia
Ir per naktį lig ryto bendrausim su jais.

Saulės ratas raudonas iš miško išauga
Ir užlieja pilakalnų kraju spalvą.
Tegul Viešpats šią viltę mûs protévių saugo:
Ant pilakalnų stovi visa Lietuva.

Aš nežinau, kur liko tavo šaknyx,
Kokiam krašte vaikystę palkai.
Ar spėjai išgyventi mellés naktį,
Ar iki téviškėje laukdantys vaikai...

Aš nežinau, tačiau nepyk, kary,
Kad tavo kaulus rankom sudinkau
Ir karta čubaut paukščiams paryty,
I seną bendrą kapą paguldžiau.

Čia bus linksmiai, galėsi pakalbėt
Su savu bendraamžiais mirusiu kalba.
Ar kaukeliu kaimyną švelnial palytėt,
Kai gerklė smaugas užgulusi rauda.

Miegok ramiai, lietuviški beržai
Nliniuos tau amžiną lopšinę, kaip mama.
Kaip mylimoji glostys saulės spinduliai,
O atutinimą vilgys ašara tyra...

Sentimentaliai

Sūnui,

Iš Švenčionėlių Pabaisko neregėti.
Tačiau mlestell, kurdame giminai,
Sapnuos dažnai galiau nel palytėti.
Noris nuo valkytės jo nebentučia.

Bažnyčios bonios jo nerýšklos kvečia
Sugrišt i prieškario sunkius laikus.
Pejusiu plati tvirtą delnų téčia,
Kuris iš Krasnojarsko nebeigržto, i namus.

Nuvešk sūnau, mane i ši mlestell,
Galbūt tame valkytės žingsnių nuvaldés.

Snagu ten bus išgirst balsus tévelių.
O gal ir tavo širdži jie palies?

Senaivé kaip šuva greičiai vis sekā.
Nerūpi jai manieji sentimental.

Džiauglios, kad tau tremties nuodų neteko,
Ir kad dvasia tavoj be ramentų.

Tik Švenčionys tau, kaip ir man Pabaiskas,

Taip pat išilks kertelėje širdles.

Būs nuostabus, kaip rytmėliai vaikus,

Ir piekadi nelidili iš alminties.

Toli toli liko bene mieliausios vaikystės dienos, praleistos kartu su tėvais gimtajame Pābaiskē, nėra deliame prieškario Ukmurgės apskrities miestelyje. Būtent tada žodžiai Kūčios, šv. Kalėdos mano vaikiškoje širdelėje sužadino iki šiol neišnykstantį jauduli, tarytum pakylejantį virš kasdienybės. Gal si jausma, paprastą ir buitišką, sukėlė kartą duotas motinos įpareigojimas nėreiti pas krikšto māmą, gyvenusią toje pačioje kaip ir mes mokykloje, ir pasveikinti ją su šv. Kalėdom. Lipdamas mediniais laiptais į jos kambarę, garsiai kartodamas žodžius, kuriais turėjau tai padaryti, labai jaudinausi. Daugelio žodžių neprisimenu, tačiau iki šiol skamba pirmieji, svarbiausieji - "Sveiki, sulaukę šventą Kalėdų..."

Nors ir miglotai, bet pamenu paskutiniojo bendrojo Kūčių vakaro nuotrupas grėsminguju 1941 metų išvakarėse. Tada ne tik aš, penkerių metų bamblys, bet ir tėvai bei artimieji dar nežinojo, kad po pusmečio teks dardėti į Rusijos gilumą sausakimšai įvairių tautybių žmonių prikimštame prekiniam vagonė be didelės vilties sugrįžti į gimtajį kraštą, pas savuosius, ir vėl sėsti prie jaukaus ir jaudinančio Kūčių stalo.

Altajaus krašto Srostų rajono Katūnės pienininkystės tarybinio ūkio ferme, smarkiai nūtolusioje nuo centrinių gyvenvietės su pasto skyriumi ir kepykla, buvo tik keletas "osobniukų" ir vienas ilgas, platus, tvirtai sibiriškai suręstas barakas gyvulininkystės darbuotojams. Atvežus iš Bijsko geležinkelio stoties tremtinis lietuvius, vietinių gyventojų (geru ir nuoširdžiu žmonių) šeimoms teko pasispauti užleidžiant savo kambarius. Jie atiteko moterims su senomis motinomis ir mažamečiais vaikais, kai kuriems jaunesniems teko apsigyventi žemine.

Mūsų kambaryje gyveno dvi lietuvių ir dvi žydų šeimos. Visos puikiai sutarė, o vaikai drągavo, kaip, beje, ir su rusų šeimų vaikais - linksmais ir nuoširdžiais, išpratusiais prie skurdžios būties. Kalėdų išvakarėse artimiausiai gyvenančios lietuvių ir lenkų katalikiškos šeimos susitarė surengti sudėtinę Kūčių vakarienę. Tiksliai negaliu prisiminti, kokie patiekalai tą vakarą

gauti kai kurių "skanestų".

Antraisiais tremties metais žmonių prie Kūčių stalo jau buvo mažiau: į tolmają šiaurę buvo išvežtos jaunos lenkaitės, viena buvusio stambaus lietuvių ūkininko šeima. Kaimynė žydė palaidojo motiną, mūsų artimiausią likimo draugę - mokytoja gavo pranešimą apie tai, kad mirė kartu su mano tévu Krasnojarsko lagerje kalėjęs vyras, tad Kū-

nebuvo. Tačiau kaip ir per pirmąją tremties Kūčių vakarienę išvraudavo visus vienijantis susikaupimas, maldos žodžiai, stiprėjanti viltis grįžti į gimtinę, susėsti su artimaisiais prie šventiškesnio Kūčių stalo, o šventų Kalėdų ryta po ilgos pertraukos vėl suklupti prie savo gimtiosios bažnytėlės altoriaus.

Mama megdavo Kūčių vakarą išeiti į lauką ir žiūrėti į ménulį. Sakýdavo, kad šiuo metu gal į ji žvelgia ir mūsų artimieji, kad taip jų ir mūsų žvylgsniai gali susitikti... Žvelgiant į ši dangaus šviesulį, į žvaigždes Altajaus padangėje, sielą apnikdavo kažkokis keistas ir malonus, jausmas, net pakvipdavo gimtinės dūmai, ir ašaros imdavo kaupti akyse.

Prieš porą metų, užplūdus liūdniems prisiminimams apie tolimas vaikystės dienas Altajaus kalnuose, paraišau ir ši eilėraštį.

Tremtinių Kūčios
*Slaudė buranas, augo
 pusnynai.
 Kūčių stalas - kuklesnis už
 kulką.
 Prie jo sužvarbė rinkos
 kaimynai,
 Dienos šios laukę tartum
 stebuklio.
 Ir jis išvysko po maldos
 žodžių,
 Visi išgirdo balsą Tévynės.
 Po to iškilo vaizdai
 gimtinės -
 Miestai, miesteliai,
 vienkiemiai, sodžiai...
 Ne visi gržo, Sibiro toliuos
 Daugelis liko amžiam
 gulėti.
 O taip norėjos jiems gržti
 namolio
 Nors mirksniui Kūčių naktį
 žvaigždėtą.
 Vargonams grojant gimtoj
 bažnyčioj
 Su broliais, sesėmis karštai
 giedoti.
 Paskui svetainė ar kaimo
 gryčioj
 Už sugrįžimą Dievui
 dekoti.*

buvu, tik žinau, kad po lietuviško lino staltiese, motinos kraitine, kvepėjo šieno sauvelė, ant stalo garavo didelis puodas miltingų sibiriškų bulvių, visi vaisinės skystimui, panašiu į kisielių, mirkėmė Jame "šližikus", valgėme "lepioskas", iškeptas iš tarkuotų bulvių ir ruginių miltų teslos, gerėmė žolelių arbata. Valgius gyré net turtingos žydų šeimos žmonės, kurie Lietuvos kažin ar būtų drisę para-

čių vakarą nebuvó apsieita be gausių ašarų, kurios mus, vaikus, labai graudino.

Jau po karo, kai retkarčiais iš Lietuvos pradėjome gauti siuntinius, už savo ir giminių atsiustus pinigus nusipirkome karvę, duodančią ne ką daugiau pieno už gerą ožką, o vietinėje parduotuvėje ēmė rastis gausių maisto produktų. Kūčių vakarienė pasidare skalgesnė ir gardesnė, nors didelės patiekalai įvairovės ir

Poetry VASARO

Algis CIMBOLAITIS

Užtenka gaitėtis jaunystės
Ir asaras ieti kaip žirnus!
Juk niekas vis tiek nematys jos
Kaip tévo sunaikinto svirno.

Bet žodžiai nuskričia kaip paukščiai,
O mintys neramios užplūsta.
Ir, rodos, žvelgiu jau iš aukščio
I savai žemiską būstą.

никто и не нашел несуществующую могилу, а та горсть земли, взятая с безымянной могилы Соловецкого кладбища — только символический жест, только воспоминание о том крае, где перестало биться сердце одной из многих жертв сталинизма. Но осмысливая воспоминание — проливая слезы, рыдая и причитая, мы не слабеем, а наоборот, духовно крепнем. Гранитные, мраморные и иные надгробья на могилах наших дедов, отцов, братьев и сестер — еще не все, еще не настоящее выражение любви и патриотизма, если они заросли и замешали нашей исторической забывчивостью; если они водружаются бульдозерами и подъемниками, только из желания покрасоваться перед другими, только ради глаз и только на тот раз. Лучший памятник незаконно наказанным и трагически погибшим — наша любовь, уважение и духовная сплоченность.

Когда-то король Миндаугас, как свидетельствует трилогия Юстинаса „Marijampolės“, терпеливо лепил из туфа горшок. В «водовороте истории» этот горшок падал издалека в грязь, но не разбился. И теперь, видя такое сплочение родственников вокруг этой крохотной горсти земли, в сердце аселяется надежда, что никакие исторические бури не смогут нас разлучить, что даже тогда, когда судьба забросит некоторых из нас на чужбину, все равно рано или поздно, так или иначе мы вернемся домой — пусть даже в маленькой горсточке, все равно прильнем к родной земле, к могилам родителей, братьев и сестер.

И как осмыслено на этих символических похоронах земляка звучали строки из стихотворения другого депортированного — более счастливого, после долгих лет разлуки вернувшегося на родную землю и тут почившего — Костаса Чёрного, написанные у далёкого Байкала:

кат на Байкале

Над Байкалом солнце уж алеет.
И плывет по глади как царевна...
Ты в сторонку смотришь ежедневно,
Где весною яблони белеют...
Кудри нежные покрывают фатой
Неизвестности тоскливою вуалью —
У дороги уходящей вдаль...
Ждут они, когда вернусь домой...
Вряд ли яблони дождутся и с тоской
Первыми цветами отцветут.
Видимо они и не поймут:
Без меня осиротеет край родной...
Как мечта там солнце спать ложится
В ложе устланное нежными цветами..
Мне же песня незаконченная снится
Политая горькими слезами...

Перевод А. ЦИМБОЛАЙТИСА.

Gimiai 1935 m. Pabaiske. Baiges Vilniaus pedagoginio instituto lietuvių kalbos ir literatūros fakulteto, susidomėjau žurnalistika. Dirbu Švenčionių rajono laikraščio "Žvaigždė" redakcijoje.

Eiliuoji klio noras dar ketvirtame skyriuje. Kuomet griome iš tremties Altajaus krašte, motina parodė tévo eileraščius, skelbius tarpukario Lietuvos leidiniuose "Müsų Vilnius", "Tautininkų balsas", "Triniai" ir kituose. Velian atžių laikas ir mano spausdintai kūrybai. Lyriniai bei satyriniai eileraščiai, epigramos pasirodė rajoniniuose laikraščiuose. "Šuolioje", "Literatūroje ir mene". Aforizmus skelbė ir. "Nemunas", "Švyturys", kiti leidiniai, taip pat aforizmų knygelės "Mintys minta minimi" bei "Buities priebutijje". Nuo 1989 m. pradėjau rašyti į "Ukininko patarėjį"

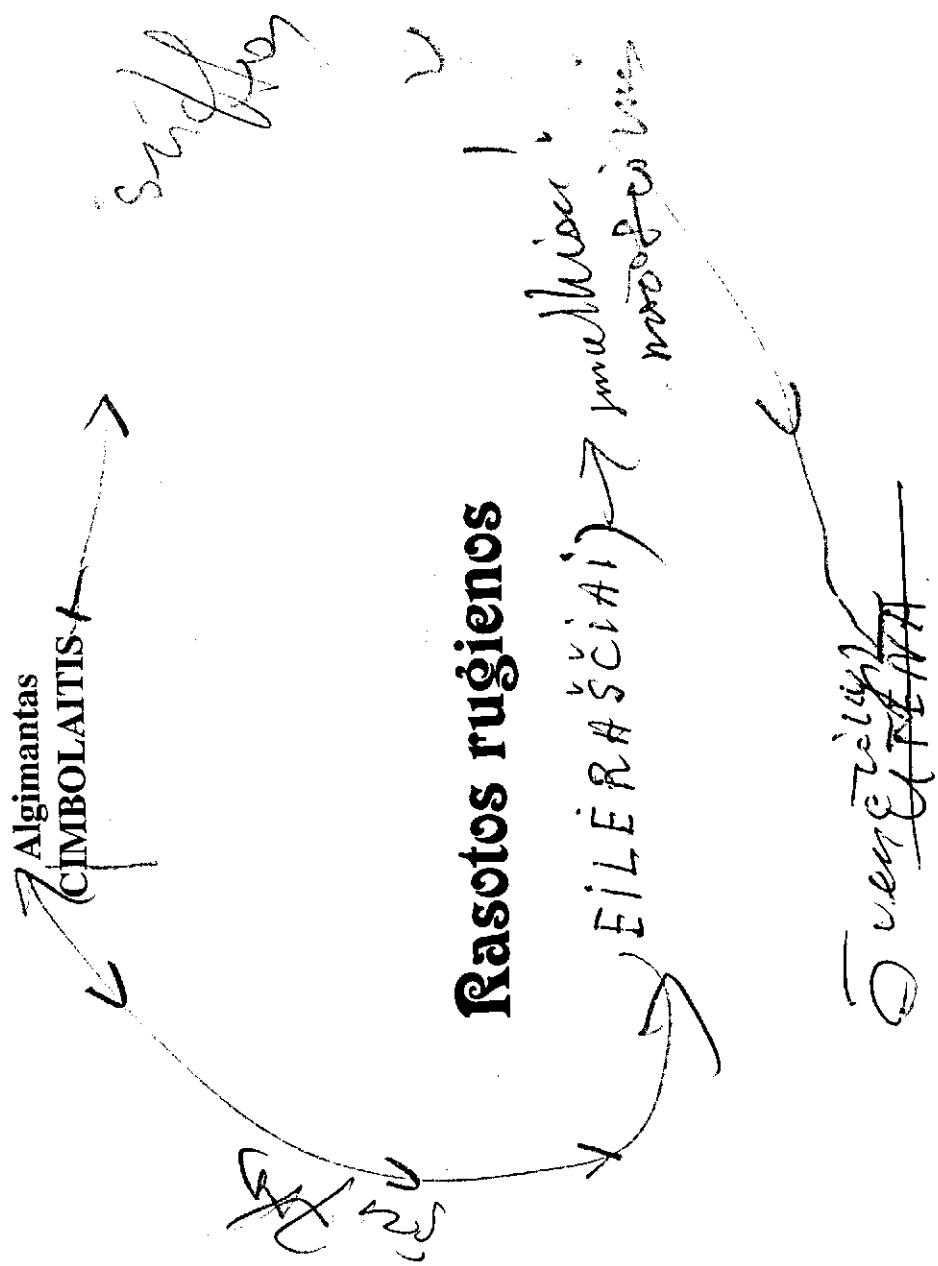

RANKRAŠČIAI

1998

© A. Cimbalaitis, 1998

Rasotos rugienos

Reductor
Aletsenho Difluorofos

Dextrinlos - -

Colloid Sudonee

Vilnius 1995 m.
Lietuvos universitetas
Fakultetas išmokslių ir mokslo
bibliotekos

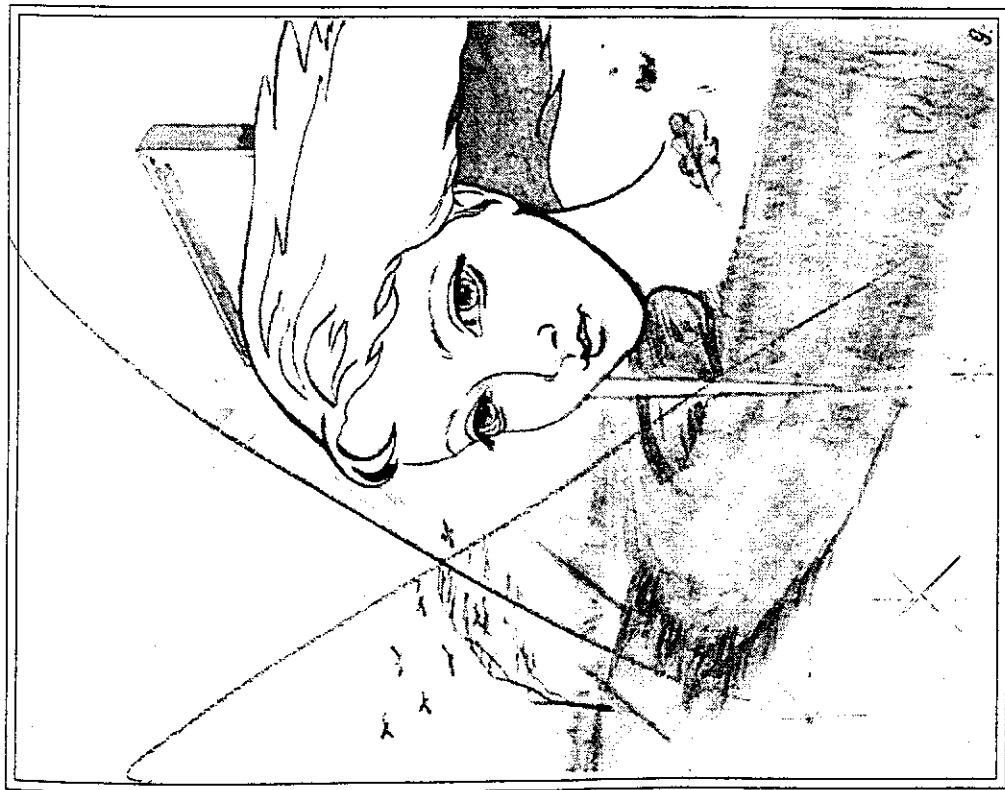
MONOGRAFIJA
ANTROJIOS ŽODŽIŲ

Daukystėje.
Kai kura jie yra
Nemazai.
Paezijas paukštė
Lankė retai.
Net keista.
Daukystė palealinė
Esim.
Paezijas paukštė
Nis kiludo
Spanu.
Nik lauko deja.
Jan Kalika
Mazai.
Nelenujangi jai
Platin
Spanu...
1995 04 13

Algimantas Cimbolaitis

Lietuvių ant delno pavadinimai

Genotestas

literature and also possible uses,

Išbučiuosiu jos kiekvieną pėdą.
I akis kaip mamai pažiūrėsiu
Ir klausysiu, ką jai paukščiai gie-

Ką smūtkeliai rymantys byloja,
Apie ką činieliai jai upeliai.
Ko dvasia jos nauktinis klaajoja
Ir ramiai miegot neduoda šalai...

Bus taip gera ją laikyt ant deitno,
Nuo artumo paslauptingo kaisti.
Vakarop, kaip sakala nuo kalno
I pasauli platiųj paleisti....

1997.07.13

VISA LIETUVĀ

Už piliakalnio leidžiasi saulė į šilą.
Paskui ją traukia vėlės narsiuju sūnų.
Viřšun pievų, laukų, ežerelių pakyla
Rūko skraistės lyg baltos drobulės limu.

~~Alveri bivalvi
Secundaria~~

3

Išbučiuosiu jos kiekvieną pėdą.
I akis kaip mamai pažiūrėsiu
Ir klausysiu, ką jai paukščiai gie-

Ką smūtkeliai rymantys byloja,
Apie ką činiųleria jai upeliai.
Ko dvasia jos naktimis klojajo
Ir ramiai miegot neduoda šalai...

Bus taip gera ją laikyt ant deitno,
Nuo artumo paslaptingo kaisti.
Vakarop, kaip sakala nuo kalno
I pasauli platuj paleisti....

Saulės ratas raudonas iš miško išauga
Tegul Viešpats šią vietą mūs protėvių
Ant pilakanių stovėt^u visa Lietuva.

卷之三

15
-cal with
-ical with
-ical with

~~Dr. Wm. C. Brewster~~

Spinduliai besileidžiančios saulės nuslysta Žemdirbių nugaram, kaimo pirkii langais,
Kol šešelių žaismė su vėlėm pasiklysta,
Snušliaja su rimstrango sodžiaus balejais

Duoki ranką, mieloj, mėnulis mums kelia
Rodys kopiant pilakalnio seno takais.
Gal pajusim viršinėj jo protėvių valią
Ir per naktį lig ryto bendrausim su jais.

Gracilis pilosulus Kraat.
je spalte.

1997.02.13

Feb 22

x x x

Trenčiai drągo
Romo atnaujinyje

Tėvynė, išėjimė, išėjimė.

Do vienq. Do helis. Beriod.

Gyvenimą įneštis išėjimė,

~~Opolsiškės~~

Nes pėjė atsisiųkti nuo drągoj.

Lentis nėsti, karp fisojo nepaprasko.

~~Jinai~~ jai užsiplaut, galintas tarsi armenka,

Siandienė žemėj, o jau kita vieta nuklesus

Priedamais vartu melst molonus tenka.

O kol gyvi, bangaiki me drąsyto

Aukštokas darsys mylėto prokesys

(žvejai, bet jau iš

Yuk rakinis, kuo ir svarčesi blysta),

Šuonel gal vi iš rojus nevar...)

1998 10 27

Gerb. p. H. Dillenius,
ziniās plūstēt varo kizbos : by-
ricsi ar ēravas tērīzējumi.

Papīsk, vējeli!

Papīsk, vējeli, papīsk sunerkis,
uzplēsīk pilks debesī.

Deņul ūmēle, Deņul īmopus
Domaas pēķētārs zebīz.

Deņul sungrēķēlī, ūčel celsoj,
Vidējs varoj zebēlī,
Kod upešķēbūt učēs ukuēs'
Tēķējogs ir takēlis.

Papīsk, vējeli, papīsk sunerkis,
uzplēsīk jēķībūt debesī: Vjatka
Deņul ūmēle, Deņul īmopus.
Domaas cēķētārs zebīz!

1894.

~~Baungo~~ Velti

Baungo plaka valt' waq,
Nes'e seldawos nuo krenado.
Jor pypke' los nirewa,
Bet ji' o'z u-sugnada.

Ezero gi'liam noj' ce bz'
Velt' Baungo apke' no.
Dr eintangos' pauf le bz'
Lya' sapele' pas kandina.

Sauj' e'vej's m'mboedj':
"Lk sasiko, rewa d'rauge'ze".
Nest pypke'nuas mae'dj':
Jor ci' uon ~~baungo~~ at'z'c'iin."

1995. 27 Dzis' Grubolož.

Afventies upē

Žiels ir viss upē per atnurētās teko.

Žūpīgs upēs viņu nojām nūdīku,

Neguvēlīcē, aly gards mūdāni, īneko,
sagāzīgā tāmādās pui grūtīgās vāmīgās.

~~A~~troolo, kad ēmuļējās vīte, ne kito

Ir nūkod per auzāus ~~tačas~~ ^{dārgājās} nepākīs.

Net vīrti, vienīnītīkās dālykās,

Der salīdzīs slēpītās iūs koks rāgs.

~~A~~troolo ^{is mūks} godīgi pīgātītās,

O veltišķa sīkla despmīgās prāras.

Žāvīgus das pāvīgūs, iūs vītas, lejupīgūs,

Ir net spēkliess vīsīgās plānetās.

Žīds ir viss upē per atnurētās teko.

Braidojīsējās jāmūstē manas -

Žūpīgs tokēls viņušāmē īneko,

Kad laimē — ~~gātītās~~ ^{gātītās} atgālinē datā...

1995. VI. 11

Algīs Čirkaleitā

Micrurus
janii vittatus, ~~hondurensis~~
Sobrep. arivales, I parte
Troncoso-San Valeriano.
Tr. Rojano 2400 m.s.n.m.
Domicilio visto solo gallito.

Nel bosque se observó musa,
Mimosa aculeata (verde),
Betaceae y palmito (musa)
Del suelo Tragia volandia...

1995. VI. 7.

Drs. Charles

X X X

Skonke död i ~~gård~~^{först, där min} Kyrkogården,
Gåma sätter ut dess gräs-intressanta blad.
Vit bander prisar med förtjusande rövning,
Sed i prästs helig kyrka vrider.

Grisse gräs i detta trädets grusiga
grundgräs, berättar hela's, berättar,
detta ~~faller~~^{täcks} i mycket mäktigt korinthus
fluff. Denna fågel sätter ägg i lövverket

Det är en av många klockor i Sverige!
In basen är pressat till sanden upp.
Kod världen, vilken röd värld världen
(Kod världen, eftersom världen är kod).

Skonke död i ~~gård~~^{först} jämna kyrkogården
Dessa död i, berättar författaren
jag men, vet inte, i Gangjip's bok
Men den världen är den en dröymålning!

1985.VI.2

Hans Juhola

X X X

Vosi karščiai Tėvynę mygt,
Kai paklausai ~~buvo~~^{buvo} stambūj kailis.
Ir klydamas, suge pilys
Tėpatriotinių pausmy..."

~~Faktas, pagadintas~~

Taip buvo aižiudėti: kai kaičiai
Molėtai — vertesi tarykiai.

Tėvynę Beržine mygt
Be triukšmo didelio — namų,

Kartu ^{iuos} kieleviems kempas sventas,

~~Ir~~ Idigtais prakaita serbie,

O ne ~~kieleto~~^{kieleto} parentas,

Ar netrapus saldžių šodžių i

Sunku darbas Tėvynę paštai.

Lengviau žodžius joci meili, oži...

h M. Š. 62

~~Nuglo vytrai, puse pilys~~
~~Tėpatriotinių pausmy...~~

~~Yei nesaukė: "Tėvynę mygt!"~~
~~Prymsta galio valdys...~~

Algimantas Grmečka

Niger zele

Per flor ^{høje} blomster og sterke
græsplanter med store græsplæner.
Vimælkig, -moderne moderner.
Røde rødder, hvide løv.

Juli 05 foppet høje sterke
blomster og røde rødder.
Hvælme, mørke moderne;
Røde rødder, pal rødder...

Fodde på græslet, nærmest
Cape Town, aggressiv i kærte.
Mørke rødder blomster mørke
kong mørkt, hvid rødder mørkt.

1998. VII. 11

Hans Skovbo

X X Y Person.

Sovrum förföljde nöden sinnsliga
Tidlempel i mörkhetens vaktning
Jag ~~hade~~ ^{hade} en skräckbundande
Från hennes vackra medel mina

Välven rymde jordens världen
För myror, med ^{diser} vistlighets fram
Frö vinteren i Præsteborgs ^{trädgård},
Här rymde vackerhets nära

För mina världens världar
Den först i förlustens nöd
Till mina världens världar
För mina världens världar
S. Reprikeller, porträtter ^{med} mina
För mina världens världar
För mina världens världar
För mina världens världar
För mina världens världar
För mina världens världar

Dialectic   Grammar
X X   ~~Philosophy~~
As wisdom, or else taken with
I saw many impudent talkers;
But honest & sensible ones, I saw but
A few in our village.

Brokers with deep, but false faces,
In chunky jags wicked repartees;
Men out looks they often shun;
And lot of gapers — mostly open fat!

Wise men, kind Masters we usually,
Great faces' no Master keep looking.
No, for a philosopher's eyes rest,
Not on vices, but on honest — goodest.

1905. V. 17

Hans Grubel, Jr.

X X X

~~Pridieni liebumi ant delno,
Tā dienīmējū jis īekriējus piedz~~

X X X

liebumi ant delno pārvedīsi,
Tā berīmējū jis īekriējus piedz.
Z akis kāp manai pāriņķīšanai
Tā klausīju, apie kā jāi pārkāpējās piedz.

Ko jāvai pākēlīse smilkečiā rymētā bylojā,
Apie kā čirleme jāi upēlīse...

Ko skossia jis māktīns plāpīja
Nr ramīci mīgot ~~velēdīs~~

~~zīmētās~~ tāp nešuvot ūglīcī...

~~Tā~~ gero jis cīkīt ant delno,
Muo arīmo slēpītās pārleptīnās hersti.

~~Daugātās~~ vākātāp, kāp sakātē mu kāl no

Z pārvalī plātīji pārleisti...

1997. 07. 13

Algīs Cīm blets

Gerbionas p. F. Šiollauskas,
pagaliniu savo žinų plėtoj suvokių
bez. prezidente atlikus 25 dienomis, bet
kaip Gerbiamei, nėra jis išvadytas re-
miant „nefiliu“? Dar kiek nėra daugiau kia-
nalių, kurie iki patielių yra lėtu-
jūs. Nėžiuose, ar vienais, bet man abejo man
objektuose iš pats prie įvertinti suvokių.
Buz.

Jei Jėnos „židės“ bus negatatyvai,
gali vi iš sio žangavio nėti kaip labdariai
jei tarp aktifų, minkslų dėl nesudėtingos
nuolėpsios, būtina užtikruoti gana daug
kūnų per yračius sandžių, kai kurii tiki „liudinė-
tiškumas“, o ne pats knygynė. Tačiau žmonės iš
meninės nesudėtingos, fagul išteisiamos. Tačiau
būt sirdis knygynės iš minkslų švarstosi-
liai...

ACOK

Atrodo
, kai
11

MINUTOS

Jonus (V ročiu)

Subėgo minutės į gardą
Ir laukė savos valandos.
Su beine žiexėjo į karda
Damoklio virš savo galvos.

Kai laikrodis valandą nužė,
Minutės gulėjo kraujuos,
Pats grožia vėl pakilo į mūži
Dėl savo trapios valandos...

1995. VI. 17

:Algimantas Simbolaitis

AC019

X X X

Audrius

Užtenka gailėtis jaunystės
Ir ošaras lieti kaip žirnius!
Juk niekas vis tiek nematys jas
Kaip tévo sunaikinto svirno.

Bet nūdžiai nuskrieja kaip paukščiai,
O mintys neramios užplūsta.
Ir, rodos, žvelgiu jau iš aukčio
I savajį žemišką būstą.

Matau kaip nubéga-nuslysta
Ir dingsta už želiojo Šilo
Tremties paragavus veikystė
Iäblyškus, su kelnemis milo.

Šeukiu jei:sustoki,palauki!
Bet ji--tekina per rugianas,
I vienkiemj, ten, kur jas laukia
Su kvepiantia duona ir pienu...

1995.20-22

Algis Cimbolsaitis

Slėlo „(Lkruski pobegyje“
i „Daugvileje“

ACOTZ

X X X

Džiūvės
R. Griniaus
poetės

Siuas.

Kai valandos prahėga kaip minutės,
o metai taktum valandos—galvojti:
Ko gyveni kaip kelakutės pasipūtės
Ir apie laikinumą savo negalvojti?

B

Susimąstai, bet neilgam, nės laikas
I sūkurį įtraukia kaip šapeli.
Švelgi mustebęs, kaip prožyia vaikas,
Kuris tik vakar éjo į darželį.

Kai metai ima kristi į bedugnę,
Sutrikęs moji virpančią ranką.
Sandai širdy užkurti kaitrię ugnį,
Tačiau užspringsta dūmuose liepsna...

1995.VI.2

Algimantas Simbolaitis

X . X X

Гръз синтет.

Гръз Слеренс.

Гръз магнелит
Гръз.

Гръз съдържим.

Карбон.

Гръз зеолит

Сел - зеолит

... зеолит

1885. I. 30

Гръз Гулаков

~~Patruent~~
Kai vāndrīši

Kai vāndrīši gromtus,-
Du vālgs vāndrīši.

Ir dzirdēj: „O, īcīgū! —
Vālgs tā ir forti.

Den vālgs nestlīķis
Vālgs grūtas trakas.

Ir ~~vālgs~~, vālgs cītīķis,
Grie vālgs jāsīvīg.

Den tīrīgs pārkāpīgs —
Sākotne oksīns —

Ir tīrīgs pārkāpīgs,
Vālgs vālgs atnīcīgs.

Den tīrīgs vālgs tālīdz,
I sākotne neprātīgs.

Tālīdz tālīdz bērzelīgs,
Tālīdz neceļīgs.

Ir zīmīgs neprātīgs,
Vālgs: „Ar kāpīgi?“

Vālgs tālīdz mātīķis
Grie vālgs vālgs.

~~Kai vāndrīši gromtus.
Du vālgs vāndrīši.
Grie vālgs vālgs.~~

1995. VI. 4
Dz. Čakstis

POEZIJA

ALGIMANTAS CIMBOLAITIS

Eileraščiai

„iš būsimos, jau trečios knygos "Sudegę metai"

Ekspromtas pakeliui į Sarius

Džiugu – svečiuosna pakvietė Sariai,
Sustoję trobos palei seną plentą,
Spalvotos ir iščiustytos švariai.
Tikiuos, ilgai čia joms stovėti lemta.

Šalia kapeliai po pušim liaunom,
Bylojantys, kad esame mirtingi.
Juodos viešnios brangiausiom dovanom
Papirkšt negali net labai turtini...

- Žmogau, ką paistai? Išbert save imu.
Ne pakasynosna dabar keliauji...
Parink geriau metaforų linksmu,
Ir švystelėk žmonėms jų gerą sauja.

Tegul ir vėl nusišypsos gražiai
Kaimynams – gal juos ižeidė netycia.
Ir nuoširdžiausią šypsnių atspindžiai
Apšvies širdžių patamsius ir ulyčias...

Xxx

Kiek kartų aš bandžiau pakilti
Virš tėviškės platių laukų,
Bet įgyvendint šitą vilį
Man nepakakdavo jėgų.

Kiti pakildavo į aukštį,
Kiti išskleisdavo sparnus,
O man pirštus beliko graužtis,
Iš apačios žvelgt į anuos...

O gal kada ir man likimas
Sparnus suteiks ir pasakys:
-Kilk į padangę, piligrime,
Tenai, kur čiulba vyturys!

Žinau, kad tai tikrai klejonė,
Į svają net nepanaši,
Tačiau pritarsite man, žmonės-
Kad jū nežemiškai graži.

- Žmogaus, ką paistai? / - Išbert save imu,

Algimantas
CIMBOLAITIS

***

Jau praeity laimingos meilės dienos
 Ir naktys, kupinos aistros svaigios.
 Sapnai ir tie dygliuoti kaip ražienos,
 O svajos žūsta nuo mirties staigios.

Gyvenimas nedaug dar stato pinklių,
 Dar vis jauti jo skonį ir kvapus.
 Tik negali įmint visų jo minklių,
 O tikslas jo - lyg krištolas trapus.

Ir vis dėlto dėkoji Visagaliui,
 Kad dar gali mąstyti ir judėt,
 Mylėti artimiausius žmones, šalį...
 Ko dar senatvėje noret?

***

Neturėjau ir jau neturēsiu
 Aukso kalno, haremo, tarnų,
 Bet žinau, kad gyventi norēsiu
 Net kukliau nei dabar gyvenu.

Kad rūpės man gimtinės likimas
 Ir likimas savosios genties,
 Nors gadins kraują išsigimimas
 Dvasiškosios žmogaus prigimties.

Pro senatvės rasotą langelį
 Nebedaug ką jau ryškiai matau.
 Tik vaizduotėj dar rangos takelis,
 Kur brangus ne tik man, bet ir tau.

Tad kol esam pasauly šiam dviese,
 Kol likimas dar mums palankus,
 Net senatvėje ranką mums tiesia
 Ir palaimą dar siunciā dangus...

Algīs Cimbolaitis

Prisēski, mieloji...

Skiriu žmonai

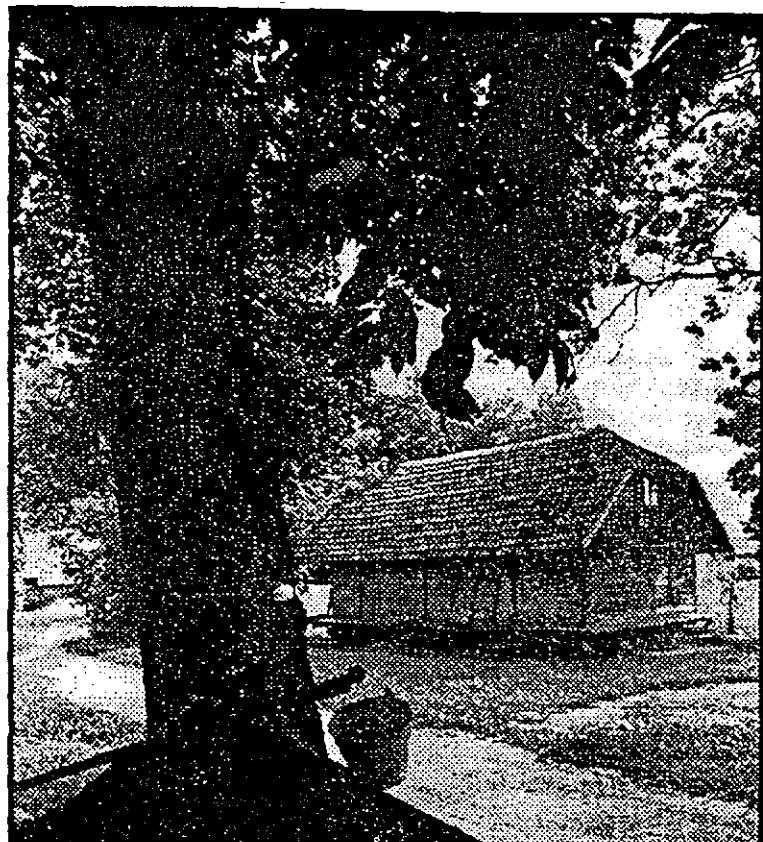
*Prisēski, mieloji, ant metų krūvos,
Užteks kaip bitelei lekioti.
Tegul pailsėjus širdis uždainuos
Kaip vos tik pražydus mergiotė.*

*Darbai nepabėgs, juk žinai - ne vilkai.
Užteks jų - jie gimsta kasdienq.
Atleiski už tai, kad anksti prazilai,
Brisdama per manqsias ražienas...*

*Gyvenimas mūsų - Šagrenės oda -
Vis traukiasi, sparčiai trumpėja.
Tu klaus, kur dingo jaunystės jėga?
I prarają nunešė vėjai...*

*Prisēski, mieloji, ant metų krūvos.
Senatvėj taip pat būna džiaugsmo.
Tegul pailsėjus širdis uždainuos,
Kol vilti numis rudenys džiausto.*

Algīo Jakšto nuot.

Na, kurgi tu dėsies nuo to
rudens? Kvėpuoja tau i veida nos-
talgiškoms ūkanom, lydi į tėviškę
grumstuotom bulvienom, šer-
mukšnių virsūnėm ir sako: žiurėk.
O tu negali raimai žiurėti, nes jau
negrižtamai išejai...

Romualdo RAKAUSKO nuotrauka

Algimantas CIMBOLAITIS

• • •

*Ir vėl voratinkliai ant smilgų draikos.
Vėl vėjas siučia po nykius laukus.
Ir vėl į praeitį nubėgo mano laikas,
Paskui savė užtrenkdamas vartus.*

*Virš miško plaukia debesys švininiai,
Ir gubos mirksta lauko pakrašty.
Gandrai ratus jau suka virš gimtinės.
Tik tu, motul, manęs neužmiršti.*

*Kvieti į kaimą pasikasti bulvių,
Ir su šeimyna pasiobuoliaut, -
Vaikel, prie ezero gražių priskridę gulbių,
O paryčiais galési pagrybaut...*

*Lekiu į kaimą, kur jaunystės pėdos
Seniai išnyko priemolio laukuos.
Ruduo medžius gelsvais švarkeliais rėdo,
Sidabro gijoš motinos plaukuos...*

IIROVNIŠKIA OMITI

AIROIUI

Bėga laikas - pasatą velnias
Per rugienas ašrias, per marias,
Pasiraitęs kaip pusbernis kelnes,
Kol nuryra į amžių gelmes...

O valstiečiai, primirsė net poterius,
Pluša, geria ir lupa pačias.
Myli savo ir svetimas moteris,
Kolei perlaidžia mirčiai vadžias...

Bet aš myliau lietuvių artoją
(Pats išaugęs iš jojo šakny),
Kad kaip laikas per žemę kiltinuoja
Pasiumtęs visus po veltinių.

Jei užsukčiau kada: duos ir duonos,
Naminukės, dešros, lašinių...
Ne, artojas visai ne raudonas!
Tik labai nustekentas valdžiu.

Algimantas Cimbolaitis
Švenčionys

Romualdo POŽERSKIO nuotr.

"Versmės" literatūrų klubo pirmyniukei
Saulėi SADECKATTEI
garbingo jubiliejaus proga

Saulė, Saulėte, Saulėte,
Cirkliškia dvara lakštate.
Čiulbėki, ulbėki ir išoki,
Kaip Tu tik vienintele moki!

Negrūj jaunystėlė, bet juokis.
Gyvenimu savo didžiuokis.
Pažvelk, kiek meilių akių
Tavo širdžiai miety ir brangių!

Jos linki sveikatos, suburti
Visus, kurie sugebė kurti.
Spindėki, Saulėte, skaičiau!
Toliau su mumis kuo ilgiau...

2000 01 21

Algimantas Cimbolaitis

O DABAR - PUSIAU RIMTAI

Nors jaunystės pėdos jau išbluko
Kasdienybės vieškeliuos dulkėtuos,
Spalvos jos širdy dar sklaido rūka,
Žaižaruoja tartum pakerētos.

Gal todėl kaip kitados širdelė
Mūsų Saulės nuostabiai liepsnoja.
Neina į senatvę kaip avelė,
I jaunystės pusę vis grėžiojas...

Saule, ir toliau senatvei špygą
Kaip ligšiolei rodyk ir šaipykis!
Elgesys toksai įveikia ligą
Kaip duonelė bičių ar jų pikis...

Tavo vardas šviesą spinduliuoja,
Skleidžia meilę, šilumą ir gėrį.
Nesikrimsk, kad metai greit šoļiuoja!
Džiaukis, kad turi sparnuotą bėri...

2000 01 21

Gimės Tavo metais -
Algimantas Cimbolaitis

Algimantas CIMBOLAITIS

Gimė 1935 metais Pabaisko miestelyje, Vilniaus pedagoginiame institute studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą, dirbo Nemenčinės ir Švenčionės rajonų laikraščiuose. "Kai 1947 metų birželį grįžome iš tremties Altajaus krašte, motina parodė tėvo eileraščius, skelbtus tarpukario Lietuvos leidiniuose "Mūsų Vilnius", "Tautininkų balsas", "Trimitas", Ukmergės literatūrų leidiniuose. Vėliau atėjo laikas ir mano spausdintai kūrybai," - prisimena autorius prieš porą metų išleistoje pirmojoje savo eileraščių knygoje "Rasotos rugienos". Rašo lyriinius, satyrinius, humoristinius eileraščius, kuria epigramas ir aforizmus, iš kurių yra paruošęs spaudai antrają savo kūrybos knygą.

Krikštatėviui
Kazimierui Baršauskui,
žengusiam į šimtųjų metų kelią...

Daugiau kaip po pussimčio metų
Nuvykės į giminės miesteli,

Neradau jau, deja, nė vienos pėdos,
Kurias buvo įmynus vaikystė.
Neišgirdau net ir jos aido,
Kuris skambėjo ausyse prieš šią
išsvajotą,

Bet taip netikėtą kelionę į praeitį,
Kaip pasakų smakas praribusią tėvų
Jaunystę, gyvenimo džiaugsmą ir
laimės iliuzijas...

Subyréjo ir trapūs krištoliniai
vaizdiniai,
Kerėjė ir šaukė į šią kelionę.
Tačiau iš po slegiančių dabarties
nuotrupų

Kartais ir vėl švysteli vaikystėje
atminties

Šulinin įkritę realūs, nors ir blyškūs
vaizdai.

Jaučiu, kad jie ir vėl atgis
pasąmonėje,
Vos tik kas ištars gimtojo Pabaisko
vardą,
Nors jau su pamėlusia, apleista
priekario mokykla,
Bet vis dar saugančia atmintyje
pirmapradži geltoną
Ir tėvo mokinių, virtusių seniais,
ar net,
Kaip ir jis pats, jau iškeliarusių
Anapilin,
Linksmus ir padaužiškus balsus,
susigérusius į sienas...
Žinau, kad suvirpęs širdis, kai
žvilgteliu ir į nuotrauką
Su bažnyčia (gal iš Pabaisko mūšio
lauko akmenų),
Saugančią ne tik mano gimimo ir
krikšto liudijimą,
Bet ir tėvų bei krikštatėvių balsus
tamsiausiuose
Skliautuose po storu praeities dulkių
sluoksniu...

METŲ 70570 PRIEŠ IŠETMANT

? PENSIIA

Džiaugiuos, kad niekam nebekliūsiu.
Ir svetimos neudiminių kėdės.
Nors liūdna bus tikrai be gūsų...
O gal smagu-nieko nerūpės.

Kirangių galėsiu kiaurą dieną.
Velnioje pasisiusti kaip užklis.
Gaujyt vištac, džiovinti šieną.
Keiksnut vadus ir vadukus.

Skaityt "...krantus", o gal ir "...rytą".
Rašyt eileraščius... Ulogaut.
Su panieka žvelkt į elitą.
Nutraikius proga ir... apspjaut.

Ir laukti dieną, laukti naktį.
Kada į pragara pakvies.
Kur ne liežuviai lobos plakti.
Velniai bizarūs lupt galės...

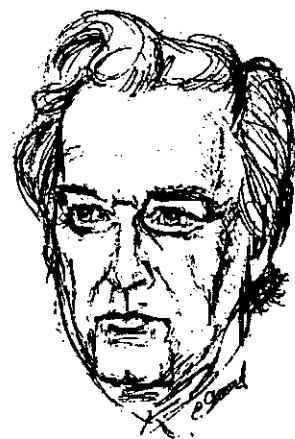
Džiaugiuos, kad niekam nebekliūsiu.
Nors liūdna bus man be "...Krantų".
Tad jei dar čemėj užsibūsiu.
Laikykite visada savu...

1996 m. gruodis

Algirdas Cimbolaitis

Kūrybos pasaulis

Algimantas Cimbolaitis

Pagal pašaukimą

Kam man tos globalinės problemos,
Niekas neišspręs jų niekados.
Duokit problemę, nors ir menką,
Bet jau šiandien duodančią naudos.
Na, sakykim, pastatyti būdą,
Kad šuneliui nereikėtų šalt.
Arba darbą pagal pašaukimą –
Liežuviu kur nors tuščiai pamalt.

Išmokė

Mokė tėvas jauną sūnų
Turtą kaupė nuo pat aušros.
Kai paseno, sūnus tarė:
- Iš tavęs man nėr naudos.

Vietoj tosto prieš išeinant į pensiją
Džiaugiuos, kad niekam nebekliūsiu,
Ir neužimsiu svetimos kėdės.
Nors liūdna bus tikrai be Jūsų...
Bet ir smagu – nieks nerūpės.

Kirmyt galēsiu kiaurą dieną,
Velnipopasiūst, jei kas užkliaus.
Ganyt vištąs, džiovinti šieną,
Keiksnot vadus ir vadukus.

Bėgjoti ristele kas ryta,
Rašyt eiléraščius... Uogaut.
Arba ničnieko nedaryti –
I viskā viskā nusispjaut.

Ir laukti dieną, laukti naktį,
Kada į pragarą pakvies,
Kur ne liežuviais bobos plakti,
Velniai bizūnais lupt galēs...

Džiaugiuos, kad niekam nebekliūsiu.
Nors liūdna man bus be algos.
Tad jei dar žemėj užsibūsiu,
Numeskit kaulą prie progos...

Algimantas Cimbučaitis

ANT PERKŪNO KALNO

Dega laužas – ne ugnis šventoji.
Ji čia niekad jau nesuliepsnos.
Bet oratoriai šventus žodžius kartoja
Vardan tos, brangiausios, Lietuvos.

Žodžiai tartum dūmai išgaruoja,
Matyt, trapūs, ne visai tikri.
Užsimerkiu ir matau, kaip joja
Mindaugas visai visai arti.

Paskui jis prie klevo prisišlieja.
Šypsosi: vaidinimas gražus.
Saulė spindulius karaliaus pusēn lieja.
Žino, po akimirkos pražus.

Kai visi užtraukia skambią dainą,
I ratelių įsilieja vaidilutės,
Mindaugas lėtai, vos matomas, nueina
Tartum po sunkiausios rugiapjūtės...

Algimantas Cimbalo

ŠVENČIONIMS, IŽENGUSIEMS I ŠEŠTAJĮ ŠIMTMETĮ 1. PENKI AMŽIAI

Penki amžiai praėjo, o tu vis dar jaunas.
Kas teikia jėgų tau jaunatviškų mieste?
Tavo gatvėm žygiavo įvairios kariaunos,
Neįlauktos dažniausiai, svečiuosna nekviečtos.

Patyręs daug vargo, užaugt nepajėgęs,
Iš amžių žilų čia upeliais atplaukęs,
Tu gyvas ir sveikas, į kelią išbėgęs,
Tik laisvės svajotos negreitai sulaukęs.

Džiaugiuos, kad tu manąjį šeimą globojai,
Kad leidai sulaukt man senatvės.
Tikiuos, kad tavęs nebetykos pavojai,
Išsaugs kada nors naujos aikštės ir gatvės.

Kad vardas – Švenčionys – per amžius skambės,
Kad jo tu į kitą pakeist nemėginsi,
Kad gerbs tave žmonės, kaip tėvą mylės,
O tu juos nuo skurdo ir negandų ginsi.

2001 03 24

Algimantas Cimbolaitis

2. PASKUTINĖ STOTELĖ KELY...

Man patinka, kai žydi Švenčionys,
Kada skamba šventovių varpai.
Įvairiom kalbom šnekantys žmonės,
O labiausiai - geri jų darbai.

Traukia žvilgsnį Švenčionių giraitės,
Dailūs kryžiai gabių dievdirbių;
Gražios moterys, ypač – mergaitės,
Juosią miestą laukia žemdirbių.

Man patinka, kai medžiai rudeniai
Ima auksinti miesto gatves,
Kai turgeliuose derasi seniai,
Ir kai kelia jauni vestuves.

Net ir žiemą Švenčionys man gražūs,
Ne tik centras – visi pakraščiai.
Nors ne gimtas miestelis, ir mažas,
Apie jį aš kalbu tik gražiai.

Mielas mieste, likimo man skirtas,
Paskutinė stotelė kely...
Būk laimingas, darbingas, pagirtas,
Aš tikiu, kad toks būti gali.

2001 03 24

Algimantas Cimbolaitis

3. IR AMŽIAIS STOVĖSI...

Švenčionių miesteli,
Miestu pavadintas,
Istorijos vingiuos
Vargais išmègintas.

Nugludintas jü
Kaip akmuo pakelës,
Vilties nepraradës
Rytojun iries.

Nors kartais paslysti,
Klumpi, bet kelies,
Tikiu, kad mirtis
Tavës nepalies.

Kad žiburio laimës
Ieškot nenustosi,
Už ateitį šviesią
Veiksmingai kovosi.

Ir amžiais pasieny
Sargyboj budësi,
Už globą Aukščiausiajam
Maldą kuždësi.

Ir Viešpats padës tau
Gyvuot amžinai,
Krašte, kuriam miega
Kapuos milžinai...

2001 03 30

Dr.Vinco Kudirkos 140-osioms gimimo metinėms

Brangus Vincai, mielas daktarèli,
Žvelgiantis iš dieviškų dausų,
Tark mums žodį iš padangés mèlio,
Trokštamą ir laukiamą visų.

Tegul šitas žodis įsirežia
I juodžiausios sąžinés gelmes,
Visą biaurastį iš jos išmèžia
Ir nutraukia dvasios grandines.

Nors prikimęs, Tavo "Varpas" gaudžia.
Iš aukštybių įsiubuoak smarkiau.
Lai visi išgirs jo "dainą graudžią",
Kilniams darbui prisikels greičiau...

1998 09 18

Algimantas Cimbolaitis

Kūryba

Algimantas CIMBOLAITIS

Vienatvė

Pilnatis sidabruoja ražienas
Ir pakastus šalnos jurginus.
Lieja balzganą šviesą ant sienų,
Kurias stebi vienatvėj žmogus.

Jam atrodo, vaikystė sugrįžus
Su šešeliais po trobą bėgioja.
Priemenėj klumpės šoka su vyžom...
Bet už lango šunelis suloja

Ir iššoka vaikystė pro langą,
Per sidabro ražienas nuskudžia.
Žvelgia vienišos akys į dangų,
Kuris kalbina žmogų ir guodžia.

Algis CIMBOLAITIS

Skirių tévo atminimui

Vis dar šlama tavo sodinti beržai,
Ir obelys žydi ir lūžta nuo vaisių.
Neklausiu, kodėl per anksti išėjai,
Paklausiu vėliau, kai ir pats ten nucisiu.

Dabar gi tik noriu pranešti - menu
Kiekvieną ištartą man žodį.
Sapnuos kaip kine vis dar gyvą regiu,
Kai sodžių man gimtajį rodei.

Kai praeitį savo jaunystės laikų
Man žodžiaisiai atkurti norėjai.
Prie viešojo kelio, po beržu kupliu
Sudiev paskutinį kuždėjai...

Algis Cimbolaitis

Béga vasaros į rudenių klonius,
Skuba į pievas žalias.
Neša metai skausmus ir malones,
Kol nuo Žemės dairais į dausas.

O kai laikas tarytum pūkelį
Jautrią sielą nuneš praeitin,
Iš padangės dairysiuos takelio,
Įsirėžusio man atmintin.

Gal tave einant juo pamatysiū,
Kai buvai dar mergaitė jauna.
Tiktais niekad į Žemę negrįšiu
Nei su paukščiais, nei pieno puta...

Algis Cimbolaitis

TAIKOS IR DUONOS

*Prabégo metai, kupini vilčių,
I paeitj, iš kur jau nebegrjš jie,
Kur nebéra nei pievų, nei draugų,
Kur tiktais laiko dulkės blyškios...*

*Tačiau per daug neverta nusimint:
Naujieji užgimė tikslams kilniems.
Todėl jėgas tereikia atgaivint
Ir kibt j darbą Tau ir man - visiems,*

*Kad triūso vaisiais krašto medis lūžtų
Ir kuo tvirtesnis būtų jo kamienas.
O žmonės, po juo rastų jaukų būstą,
Taikos ir laimės, meilės mėnesienoj...*

Algīs CIMBOLAITIS

Vis šlama tavo sodinti beržai
Ir obelys žydi ir lūžta nuo vaisių.
Neklausiu, kodėl per anksti išėjai,
Paklausiu vėliau, kai ir pats ten nueisiu.

Dabar tik noriu pranešti - menu
Kiekvieną ištartą man žodij.
Sapnuos kaip kine vis dar gyvą regiū,
Kai sodžių man gimtajį rodei.

Kai praeitį savo jaunystės laikų
Man žodžiaisiai atkurti norejai.
Prie viešojo kelio, po beržu kupliu
Sudiev paskutinį kuždėjai...

Algis CIMBOLAITIS

Pravirkstam palikę vos įščias.

Pravirkstam palikę vos įščias,
Ir motinos pieno ištroskė.
Vėliau jau — nuo apgavysčių,
Iš ilgesio sodžiaus upokšniui.

Pravirkstame tévo netekę
Toli nuo gimtinės berželių.
Pravirkstam iš bado išsekę
Ant verkiančios motinos kelių.

Pravirkstame laimę pagavę.
Praradę — jos raudame vėlei.
Pravirkstame laisvę atgavę.
Ant karsto berdami smėli.

Todėl galbūt plevą rasotą
Pamatęs dažnai pagalvoju:
Kiek daug Lietuvėlėj raudota,
Jei ašaros plauna net kojas...

Pokalbis su nukirstu žilvičiu

Žilviti senas, pakelėje augęs,
Su senu randu vardo mano draugės,
Kur tu dabartės, ką veiki išėjęs?
Ar ten, anapus, glosto tave vėja?
Ar paukščial gieda rytmę ankstyvą?
Ar lapai krinta rudenį velyvą?
Ar tu regi iš ten, kaip tavo vietoj,
Apaugusioj dilgynėmis ir métom
Žilvitis jaunas stebiasi į dangų,
O aš dažnai žvelglu į Jį pro langą?
Jei visa tai matai — paduoki ženkla.
Bet kokį, nors vos matomą ir menką.
Smagu bus man žinoti, kad anapus
Tu gyvas, nors čia tavo kelmas—kapas...

Kada?

Visi mes žinom, kad nebuko mūsi.
Kai dar tėval gulelio vystyklios.

Tačiau nenorime žinoti, kad kaip prūsų

Išnykti gali gentys Lietuvos.

Ar ne todėl nesutariam dėl nieko

Ir aukso veršiniu meldžiamės karštai?

Praeina metal — nuoskaudos belieka,

Laukai nesuari, nepradėli vaikai...

O godžios akys Lieuvą vis vaisto;

Kašnelis mažas, bet labai gardus.

Kai kas mielai igrūstų ja, karsta

Arba ir vėl pasviliūtų padus.

Bet Lietuva, norė leisgyvę — nežiuvus.

Tik nežinia, kada ji atsistos.

Kada joj linksmia ir sotu bus,

Kada daugiau jums gimiti vardan Jos...

Rytoj — Tėvo diena

Laiškas

Algis CIMBOLAITIS

Išblukusių rusiškos raidės,
Lietuviško ilgesio mintys,
Laiškas, keliauges į skraidęs,
Turejės mane nuraminti.

Pageitęs nuo laiko Jis guli,
O lagerio kvapą juntu,
Tarytum matau kaip Dievuli,
Padėti tėvui meldžiu.

Daug metų praslinko, prabėgo,
Ir tėvą aš sutikau.
Bet skausmas širdy neatleigo:
Per greitai ji išaradau.

Gal ir gerai, kad vaskino
Ji pamatyti neįgalių.
Vai žudotų išliko žintini
Izaminėjus. Iš kai kur kai kai?

Algis CIMBOLAITIS

* * *

Išžiovino laikas svajones kaip saulė

Pievoje gelėtoj pradažes žalias.

Ir pradėjo blamkti žerintis pasaušis,

Skelidės tyra džiaužimq i šalis visas.

Ašors ištarakys žvifgsnį pastebi vyslyga,

Bet nebeužkrista Kraujas kaip kadais.

Kur jūs, mano dienos, jaujos į laimintygos,

Su skaisčiais pirmosios meilės apžavais?

Taip, nebesugriūt iš gelėtų pievy,

Iš laukų, kur staučia vėjai praeities,

Tad nays atsilipti odiu mano siebijo,

Šiuksleikit i širdi gydomčios visties...

95 04 26

Algis CIMBOLAITIS

Sveikas, vyturėlil

Sveikas, vyturėli,
Žemdirbių paukšteli,
Iš padangės mėli
Keliantis giesmelę.

Tu kaip žemės grumstas
Iš po arklio kojų
Išleki sudrumstęs
Nerimą artojo.

Išleki virš pievos,
Virš gimtos palaukės
Kai prazysta ūnos,
Kai padangė niaukias...

Mielas vyturėli,
Žemdirbių paukšteli,
Iš padangės mėlio
Vienyk visą šalį!

Senačvė

Senatvė sėlina iš lėto
Ir žmogų sekā iš paskos.
Tik kaip žveris pėdų nemėto,
O primena jam nuolatos,

Kad dienos jaunos, dienos gražios
Kaip obelų gležni žiedai.
O laimė — tik trapus miražas,
Trumpam sušvitęs dyvinai.

Kad turtai — vien tiktai tuštybė,
Valdžia — ne Dievo dovana.
Neteikia žavėsio puikybė
Kaip nusigėrusi dama.

Kad nuo likimo bėgt nerelkti:
Jisai vistiek tave pavys.
Jėgų gyvent daugiausia teikla
Tink "neišvengiamą mirtis..."

Algis CIMBOLAITIS

Gandrai

Ant senų akėčių virš pušies krelvos
Visų žvilgsnį traukia lizdas iškilus.
Ten gandrai kalena nuo pačios aušros
Ir iš aukšto žveigia į gimtus laukus.

„Gandré, gandružéli, nusileisk pas mus.
Mes varlių tau duosim!“ — šūkauja valkai.
Bet gandrai tik dafros, skleisdami sparnus.
Arba meilės šokį trypia dyvinal.

Kartais nusileidžia prie žmonių genties,
Iš paskos sekioja tyliai, išdildžiai.
Nutiupia ant tvarto, nuošalios pirties,
Ypač ten, kur dalgi suka šienpjoviai.

O vaikus išmokę aukšto pilotažo,
Rudenoprie miško suleikia būriais.
Gintarinio krašto paukščiams šlems per mažą.
Traukia ir vilioja Afrikos krantai.

Bet žiema prabėga, vėl lizduos klegena
Ir virš gimto kaimo sukas gandrai.
Džiugina šie paukščiai mažą, jauną, seną.
Ir, tikiuosi, džiugins kraštą amžinai

SUNKU

Sunku kalbēti su žmogum, kuris
Tiktai save tikrū išminčium laiko.
Kitū gi nuomones, kaip nuseles išvalko
Ir, kaip teisējas žvelgia į akis.

Sunku atleisti artīmam už tai,
Kad jis ī dvasīos šulinj — ī širdj.
Prispjaudēs, tave pati iš jo girdo,
Ir giriasi, kad elgiasi dorai.
Sunku tiesos ūžinānt teist kitus,
Bet patvoriai pilni tokū teisēju,
Kurie ī melo diryā tiesā sēja,
Sakydami, kad gina nekaltus.

Sunku prikelti sažinē žmogaus,
Kuris prie jos net bijo prisiliesti,
Kad jī, pabudus nepradētu kviesti
Ī pokalbī prie stalo apvalaus.
Tačiau bene sunkiausia atiduot
Save kitiems lig paskutinio lašo,
O ypač, kai tavēs to nieks neprašo
Ir net žvilgsniu nebando agituo.

Senoje sodyboje

Apsupē dideliu lanku,
Beržai nuo vētru sōdā saugo.
Tik daug jau medžių nerandu,
Kaip ir savos jaunystēs draugo.
Bet užsimerkiu, ir atgyja
Cia viskas kaip anais laikais:
Žmonių šneka, žiedai lelijū
Ir liūdnos dainos vakarais.
Matau savuosius īr kaimynus.
Regliu skrebus īr miškinius.
Senelę, kepančią man blynus,
Senelį, ariantį laukus.
Paskui matau, kaip laikas srūva
Ir viskā dažo sidabru.
Kaip medžiati virsta, žmonės griūva
Ir pasuka mirties taku...
Gana, užteks prisiminimui,
Akis atmerkiu: kaip gražūl
Beržai — nukarše piligrimai
Sargyboj stovī obely.

Saulē virš miško.
Né debesēlto.
Kraujō pritiškē
Ant šviežio smėlio.
Kas kā mukovē
Senoj giružej?
Audra atūžus
Kraujō nuplovē...
Vēl šviečia saulē.
Aplink ramybē.
Kas mes pasauly
Prieš amžinybē?

Algimanto Cimbolaičio jubiliejui

Jubiliejinis tostas
{ margas šilko juostas susivijo
Garbingų jubiliejų apmatai!
Tarp jų naujuoju skambesių atgijo
Algimanto poezijos varpai.

Jo šešiasdešimt penktas jubiliejus.
Daug išdalinta dvasios bučinių,
Kurie plačiai, ramybė išsilieję,
Nurisdavo kančias nuo prislėgtų pečių...

Linkėjimų taures pakeldami šiandieną,
Kūryba ilgus vainikuok metus!
Dvasios jėga kad glauustumai kiekvieną,
O aforizmai jaudintum visus!

Švenčioniu „Versmės“
literatų klubo nariai

Algimantas CIMBOLAITIS

Aforizmai

Žmonės geriau pažintų save, jeigu mažiau domėtusi
kitais.

Šeimyninės audros ir tarnybinės perkūnijos neprog-
nozuojamos.

Kietą riešutą galima perkasti geležine logika.
Tik nesulaukė malonės iš dangaus, protėviai ėmësi
darbo.

Pernelyg taupant galimaapti dvasios ubagu.
Kiekvienas nešiotų mylimą moterį ant rankų, bet ne
kiekvienas įstengia pakelti.

Geriausia kirsti šaką, ant kurios sédėjai.
Meilė, kilusi šviečiant saulei, ieško méniesienos.
Norëdami pasisemti gyvenimo išminties, nesinaudo-
kime réciu.

Prieš sutikdami, kad jus keltų į padanges, pasitikrin-
kite, ar tikrai išsaugo sparnai.

**ĮRAŠAS ALGIO JAKŠTO
FOTOPARODOS ŠVENČIONIŲ SKAITYKLOJE
ATSILIEPIMU KNYGOJE**

Mielas Algī,
tarne dviejų mūzų,
fotografe iš didžios raidės,
švyturys esi
tarp fotografų mūsų,
net pasauly skamba garsas
tavo pavardės.
Šlovink ir toliau
gimtinės klonius,
skendinčius rūkuos
ir pilkapius žilus.
Nalšios krašto ezerus,
Miškus
ir geraširdžius žmones,
būk kūryboj ir toliau
suprantamai gilus!

Algimantas Cimbolaitis

Atmintis

Algimantas CIMBOLAITIS

Buvusios pirkaitės
vidury,
kur didelis stalas
stovėjo,
žydi kriausė aukšta
ir kalba
su bitėm, su vėju.

Atminty
keistas vaizdas
kartojas
be galo -
rudenipop
krinta kriausės
ant nesamo stalo...

Jas bekūnis senelis
smagiai sau
šypsodamas renka
ir dalija anūkams
ir proanūkiams
savo įdiržusiom rankom...

Vaikystės rytas

Ant palangės aušra
Kaip katė susirangius.
"Kelkis", - sako mama,
Dalgiai pievoj jau žvanga.

Bet praplešti akių,
Nors girdžiu, nevalioju:
Virš sodybos lekiu,
Sparnais - rankomis moju.

O virš jaujos senos -
Raganaitė ant šluotos
Iš senolių dainos,
Jau seniai sudainuotas.

Laumės džiausto rūkus,
Nesidrovi nuogybės.
"Kelkis, kelkis, nubusk",
Ausin motina žnybia...

Vos pramerku akis,
"Labas", - saulė man sako.
Pasiraivo širdis
Kaip šunelis ant tako.

Lauknešėli čiumpu,
Bégu dalgiai kur žvanga.
Vieversiai kur snapu
Naują dieną prakando...

KONKURSUI "ŽYDINČIOS VYŠNIOS ŠAKELĖ"

Peizažas

Pavakarys. Ilgi ilgi šešeliai
Patvoriuose ir pamiskės
laukuos.
Kaitroj žydėjė gausiai ir vešęjė,
Žolynai vysta, pūva
pradalgiuos...

Po fermų griaucius drėgnas
vėjas trankos.
Šalia dejuoja lūžus obelis.
Išalkęs, sulaukėjės katinas
pro langą
Klastingai dairoj i šalis.
Toli už ežero šuva suloja,
Arklys sužvengia, šūkauja
girti...

Ir vėl niūri tyla. Ką ji byloja?
Ko galima tikėtis ateity?

Senukai

Stiklo gonkeliai iš tolo
šviečia,
Užėit i grycią praeiv kviečia.
Sodas didžiulis žydi žaliuoja,
Aplink sustoję beržai linguoja.
O kas pamato rūtų darželi,
Tikis išvysti jauną mergele.
Tačiau gėlyną tvarko senukai,
Kol ežerėly mirksta anūkai.
Bet jie nepyksta, darbas
jiems mielas:
Gaivina kūnq, skaidrina sielą.
Jie tik sveikatos Dievo maldauja,
Senatvėj laimės nors mažą
saują...

P.S. Konkursas skirtas gimtajai žemei, žemdirbio triūsui. Gražiausią eileraštį renka skaitytojai.

Praeities kalva

Žengiu per gimto sodžiaus kalvą
Kurioj dar žydi praeitis,
Kaltai nuleidęs žilą galvą,
Žiūrėdamas jai i akis.

O ji vis tyli kaip žvaigždelė,
Pramerkus akį rytuose,
Kaip tėvą gobianti žemelė
Speiguto Sibiro krašte.

Bet gera čia ir kalvai tylin
Žiūrėt i ezero krantus.
I praeities panérus gylį,
Spėlioti likusius metus...

Prezidentui

Nepavydžiu Jums geros algos,
Jei galėčiau, dar daugiau
pridėčiau.
Tik norėčiau, kad iš Lietuvos
Nepabėgtumėt kaip kai kurie
piliečiai.

Dar norėčiau, kad visa tauta,
Kaip ir Jūs, rytojaus nebijotų,
Ir nebūtų niekaip apgauta
Nei vagių nei Seimo patriotų,
Kad sulaukės pensijos žmogus
Elgetaudamas nerinktu
gatvėj centu,

O keliautų po visus kraštus,
Kaip keliaujat tamsta,
Prezidente.

Sakote, per daug užsimaniau?
Gali būti, - kartais trūksta saiko.
Bet už Jus aš, žinot, balsavau.
Ar balsuočiau vėl?

Parodys laikas...

dū svetainę. Cia išvysite tai, ką dar niekur neregėjote. Idėja palikti unikalų nacionalinį ženkla - būvusio direktoriaus V.Bezaro. Karnavalinės Užgavėnės išlikusios Vakarų Lietuvoje, todėl tik čia gali pamatyti nupirktą, padovanotą kaukių, jų grupių: Tytuvėnų gražuolę su kavalieriumi, raganą su veiniukais, žydeliu, moriu, daktaru; kaspinuotu apeiginiu karūnų ir dar daug kitokių

mo arčiauklūs vistelius skaičiuojanti ir vis aptinkanti išplėštę išvogą. Rado meistrą, kuris už minimalią mėnesinę algą sustiko padaryti po kopiją vertingiausią, tačiau ir kopijos pradėjo dingti. Kai pagaliau bus susizgribta mažąjį kaimo architektūrą išrašyti į saugomų vertybių reigistrus, ją bus sunkiau išvogti. O sukrovus ši paveldą po stogu, liktų tuščios kryžkelės.

KONKURSAS

“ŽYDINČIOS VYŠNIOS ŠAKELĖ“

Algimantas CIMBOLAITIS

* * *

Praėjo ruduo pro rausvėjantį klevą,
Nubrido į tolį tėvynės laukais.
Kur žengė, pagelto laukai dar žaliavę,
Sublizgo ant smilgų rasoti plaukai...

Ir užgulė širdį keistokas laukimas,
Ir nerimas ēmė tvirksėt smilkiniuos.
Jautei, kaip alsavo pakaušin likimas...
O gal tiktais rausės vėjelis plaukuos?

Ir ši abejonė tau ūpą pakėlė.
Ir net nejutai, kad skrendi virš laukų,
Mégindamas švelniai aplėbt Lietuvėlę
Lyg pirmajā meilė jaunystės laikų...

Tu troškai tik vieno - kad jausmas šis mielas
Nedingtū kaip sapnas, kaip ryto rasa.
Kad motų ir motų sparnais tavo siela,
Gaivindama kūną palaimos šviesa...

* * *

Sugula metai po laiko dulkėm,
Kaip šulinio svirtys mėnesiai giryžda.
Išminčiais dedasi sukčiai ir mulkiai,
Sau auksa semia, o liaudžiai – žvirgždą.

Rieda gyvenimo ratai ir bildą
Per mano ir tavo gruoblietą likimą.
Ateina Juodoji viešnia ir nutildo.
Jai nusispaut, kad – be kvietimo...

Sugula metai po laiko dulkėm,
Kaip šulinio svirtys likimai giryžda.
Ilsisi žemėj išminčiai ir mulkiai.
Ir nieko nereikia - užtenka žvirgždo...

**Konkursas, skirtas gimtajai žemei, žemdirbio
triūsui, tėsis iki spalio 1-osios.
Gražiausių eilėraštį renka skaitytojai.**

Ūk. liep. 31 2004

KONKURSAS „ŽYDINČIOS VYŠNIOS ŠAKELĖ“

Algimantas CIMBOLAITIS

◆◆◆
kiek trošančiu laimeti aukso puodą
ir kiek gyvenančiu illuzijų narve,
kiek švaria sažinę paverčiančiu į juoda,
kiek už kitus labiau apgaumancią save!

◆◆◆
kiek tikinčiu, kad galima gyventi
be slėpiningo sielos, be galios širdies,
be to, kiek manančiu, kad galima išvengti
likimo tokio pat kaip krintančios žvaigždės...

kiek vargo kryžių nešančiu nuo pat gimimo,
kiek atimančiu kasnį ar net gyvybę iš silpnų,
kiek buvo jų nuo šio pasaullo suvėrimo,
o kas iš jų danguj sau pelnė Amžinybę?

◆◆◆
Eina metai,
Lekia dienos
Per marias
Ir per ražienas.
Per šią Zemę,
Per Visatą –
Vienu Dievas
Ją užmato...

Man brangiausios
Žemės dienos,
Jos žiedai
Ir jos ražienos.
Nešamas
Greitų dienų
Aš eiu, eiu, eiu...

Konkursas, skirtas gimtajai Žemei, žemdirbio triūsiui,
tėsis iki spalio 1-osios. Gražiausią elleraštį renka skaitytojai.

KONKURSAS
“ŽYDINČIOS
VYŠNIOS ŠAKELĖ”

Vida BUBNIENĖ

Kraitis

*Prie téviškės vartų
sukumpo obelis.
Kur kibirq užkartum –
nupuvusi svirtis...*

*Trobikė žemén kapstos,
ir svirnui galas jau.
Įsimeté ten vapsvos –
užsukt vidun bijau.*

*Prisèdu gale sodo
ant vienišo akmens.
Svirtis alkûne rodo
i keliq: negyvens*

*vaikai čia, nei vaikaičiai –
ne jiems tokia dalia.
Idés likimas kraicío,
neimti – nevalia.*

*Tai atmintj, namus šiuos
tévelių mylimų
širdim apglebus nešiuos,
palikt čia – negaliu.*

● ● ●

*Gandrai
lyg puošnios
žvakės
prieš temstant
katpédelių
pradalgiuos
prigijo...*

*Prie jų
lig ryto
ruko smilkaluos
klūpédama
ramybė
melsis*

*už saldžiai
miegancius,
už meilės
geidžiančius,
už nors sapne
mylét namo
pareinančius...*

Ant kalvelių

(Nostalgiskai - ironiškai)

*Ant aukštų kalvelių
Stebulės liepsnojo,
Tolimoms sodyboms
Žiežirbomis mojo.*

*Traukė jaunimėlis
Būriais ir po vieną
Švento Jono naktį
Pasitiki dieną.*

*Žaliojoj pievelėj
Šokti ir dainuoti,
Kaimo mergužėlių
Gražių padaboti.*

*Papartyne radus
Žiedą stebuklingą
Meile pakeréti
Mergelę aikštингą...*

*Ech, kur tos naktužės
Gražios pasidėjo?
Negi stebulėlės
Visos supleškėjo?*

*Vien laužai didžiuliai,
Valdžių surikiuoti.
Tik alus, šašlykai -
Nėr kada dainuoti.*

*Rateliu sustojus
Laisvai - be vedėjų
Ir be mikrofonų,
Traškančių nuo vėjo...*

*Gaila seno laiko
Mileliu dabinto
Jame tik sapnuose
Retkarčiais dar virpu.*

*Žinia, dabartinis
Ne toks jau ir blogas,
Jei kišenėj litas,
Nesergantis sloga...*

*Konkursas,
skirtas gimtajai žemei,
žemdirbio triūsui,
tėsis iki spalio 1-osios.
Gražiausią eiléraštį
renka skaitytojai.*

SATYROS MYLÉTOJAMS

Algimantas Cimbolaitis. E.Gudaneco pieštas portretas.

Puiku iškalti statulą ir jkvépti
jai gyvybę, bet dar puikiau
suformuoti sąmonę ir jkvépti
jai tiesą.

Viktoras HUGO

ATEISTINIAI AFORIZMAI

- * Kai žemėje nebeliks nė vieno tikinčiojo, danguje išnyks ir dievai.
- * Nuodėmes daro net tie, kurie jas atleidžia.
- * Velnias tuo baisesnis, kuo lakesnė piešiančiojo vaizduotė.
- * Jei nuodėmės būtų karčios, jų niekas nedarytų.
- * Pirmau atsiranda išganinga mintis, o tik vėliau išgantojas.
- * Dievai neišrankūs: priima ir atsitiktinių garbintojų maldas.
- * Gyvieji susivaidija ir amžinos ramybės vietoje.
- * Be angelo nebūtų buvę ir velnio.
- * Mirties bijo ir užsistikrinę nemirtingumą.
- * Kuo saldesnė nuodėmė, tuo karfesni atleidimo vaistai.
- * Erškėčių vainiką uždeda nematavę.
- * Svetimos nuodėmės gerai matomos ir tamsoje.
- * Nuo mirties ir karste nepasislėpsi.
- * Ar ne laikas būtų nutiesti tiesioginį ryšio kabelį į dangaus karalystę?
- * Tūlas velnias dėl šventos ramybės ir dievui tarnauja...
- * Iš ko mokosi dievai, jei nedaro klaidų?
- * Prietarai nebaissūs —baisūs žmonės, kurie jais fanatiškai tiki.
- * Melas praijis ten, kur net saulės spindulys neprasiškverbia.
- * Kiek galvų, tiek minties labirintų.

Algimantas Cimbolaitis

DIEVAI
JUOKŪ
NEMĖGSTA

1984

- * Tik nesulaukė malonės iš dangaus, protėviai ēmėsi darbo.
- * Kai žemėje nebeliks nė vieno tikiinčiojo, danguje išnyks ir dievai.
- * Velnias tuo baisesnis, kuo lakesnė piešiančiojo vaizduotė.
- * Jei yra nekaltos nuodėmės, tai yra ir kaltos dorybės.
- * Po aureole velnias ragų nepaslėps.
- * Šviesios mintys tamsos nebijo, o juodos ir dieną dreba.
- * Kiekvienas varpas meistro sielos balsu skamba.
- * Pirmiausiai atsiranda išganinga mintis, o tik vėliau išganytojas.
- * Dievai neišrankūs: priima ir atsitiktinių garbintojų maldas.
- * Ginčuose su savimi visada liekam teisūs.
- * Gyvieji susivaidija ir amžinos ramybės vietoje.
- * Ir dviveidis valgo vienu šaukštū.
- * Iš nieko galima pastatyti tik oro pilį.
- * Kuo saldesnė nuodėmė, tuo kartesni atleidimo vaistai.
- * Erškėčių vainiką uždedą nematavę.
- * Svetimos nuodėmės gerai matomas ir tamsoje.
- * Tūlas velnias dėl šventos ramybės ir dievui tarnauja...
- * Jei moteris — gamtos šedevras, tai kas sukūrė raganą?
- * Svajonės daug kartų miršta, bet dar dažniau gimsta.
- * Prietarai nebaisūs — baisūs žmonės, kurie jais fanatiškai tiki.
- * Iš blogų įpročių vergovės tik pats gali išsivaduoti.
- * Nuodėmes daro net tie, kurie jas atleidžia.
- * Be angelo nebūtų buvę ir velnio.
- * Kokiai gyvunų rūšiai priklauso atpirkimo ožys?
- * Ar ne laikas būtų nutiesti tiesioginį ryšio kabelį į dangaus karalystę? ..
- * Mirties bijo ir užsitikrinę nemirtingumą.
- * Nuo mirties ir karste nepasislėpsi.
- * Jei nuodėmės būtų karčios, jų niekas nedarytų.
- * Galvą dažnai pametame, o kojų — niekada.
- * Dienos šviesos labiausiai bijo nuogas melas.
- * Savos ydos mielesnės už svetimas dorybes.
- * Ir skrajojantys padebesiais valgyti nusileidžia į žemę.
- * Melas praljis ten, kur net saulės spindulys neprasiskverbia.
- * Blogio seklos mégsta purią pataikavimo dirvą.
- * Užrištom akim laimės nesurasi.
- * Kiek galvų, tiek minčių labirintų.

Algis CIMBOLAITIS

PIGRAMOS

Benediktas
MEDVEDEVAS
Biržai

TELESNUKIAI

Aplink nevalgę
Vargšai, vargšės,
O etery -
Didžiausios vaišės:
Šampaną ryja
Te-le-snu-kiai,
Nuo vargstančiųjų
Nu-si-su-kę...

KIRTĖJAS

Vargai ne tolsta,
O arteja...
Matau
Gyvenimo kir-té-jq:
Jis tautą pasisavinęs,
Mus tvarko tarsi avinus.

SOS

Išsinešdino kaspervizijā -
Mafija
Ima
Té-le-vi-zi-jq,
Pavojaus varpai gauskit:
Lai-ky-kis, Kvietkauskai!

Linksmagracio
vedėjas
Vytautas VYTARAS

UŽKLYDUSIOS MINTYS

- * Aidas skamba net tada, kai žmogus atsiūna savo žodžius.
- * Nuoga tiesa drovumu nepasižymi.
- * Kuo juodesnė sąžinė, tuo mažiau joje matyi dėmių.
- * Jaunystė - ne aitvaras, bet ne vienas ją leidžia vėjais.
- * Išradimai kartais sensta greičiau už išradėjus.
- * Išminties sandėlio niekas nesaugo.
- * Kvailiai tik pasakose gudrūs.
- * Kuo gražesnė mūza, tuo į ją žiūrint sunkiau susikaupti.
- * Ar reikia laikytis eilės, siekiant garbės?
- * Nuojautos niekas neapgauna, o ji tuo pačiu neatsilygina.
- * Kai pametama galva, burna išlieka.
- * Pataikūnai ir asilq įtikina, kad jis išminčius.
- * Iš klaidų mokėsi, iš trūkumų gyveno.
- * Sąžinę laikė pririšęs kaip šunį, kad nesipainiotų po kojomis.
- * Buvo pesimistas iš prigimties ir optimistas - iš pareigos.
- * Žodis ne kelmas, bet kartais ir tame gyvate tūno...
- * Skandinant degtinėje neviltį, dažnai nuskesta ir viltis.
- * Kartais Seime pasakytas žodis ne žvirbliu, o šlapia višta išleksia...
- * Svetimomis ausimis teisybės neišgirs.
- * Užmokejės garbe, grąžos nelauk.
- * Prieš dédamas kablelių, gerai pažiūrėk, ar kas nors jau nepadėjo taško.

Algis CIMBOLAITIS
Švenčionys

Andrius DELUVOS (Kaunas) pieš.

Algis CIMBOLAITIS
Švenčionys

Jam rūpi avelės ir
Avinai...

STRIPTIZAS

Mėnulis nuogas tvenkinys
Plikų žvaigždelių apsupty.
Žalia varlė striptizą šoka,
Tik nieks jiems dolerių nemoka...

AKMENSKALDYS IR EILIAKALYS

Žinau, eiles rašyti -
Ne akmenis tašyti,
Užtat dažnai akmentašys
Labiau garsėja nei eiliakalys...

VILKAS IR AFRODITĖ

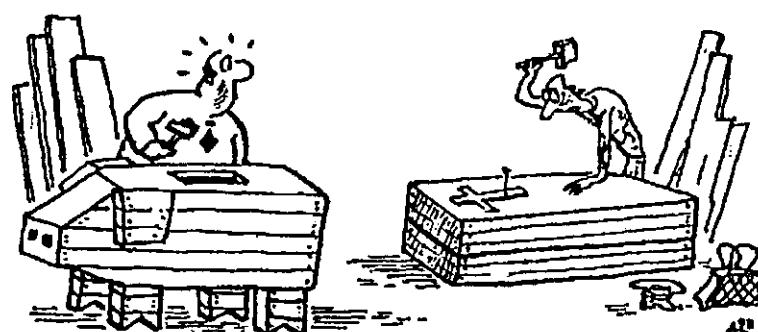
Vilkui Afroditės grožis -
Niekai.

LIKIMAS IR GRABDIRBYS

Likimas ant menčių
Paguldo visus,
Bet laimi ne jis,
O kas daro grabus...

APIE INFILACIJĄ

Vos tik valiutų kursas
Susvyruoja,
Pasaulis tuo supanikuoją.
O kai infliuoja sązinė -
Niekai:
Visio choroš!
Okei!
Gera!

A.DELTUVO pieš.

MINIATŪROS

Rimantas ŠINKŪNAS

PRIEŠŲ PAIEŠKA

Kai nebelineka tikrų priešų, jais
paverčiami draugai. (Pagal poreikį).

KULTŪRA

Kultūringas žmogus nors iš dalies
nugali savo egoizmą.

PASLAUGA

- Pas mus teikiamos
neįkainojamos paslaugos.

- ?
- Atpratiname nuo mastymo ir
bet kokios kitokios žmogiškos
veiklos.

IŠ DARŽELINUKŲ ŽODYNO

(Pagal darželio auklėtojos dukros
Eglės pasakojimą)

TAUPUMAS

- Duok man asmeninėms
išlaidoms, - prašo vyras.
- Su tavimi ši vakarą žadu būti
aš. Sutaupysi; - šypteli žmona.

PRISIMINIMAS

Mano draugas Juozas porino:
- Vienintelė vieta, kur jaučiuosi
ne trečieliui ar antraeiliui žmogumi
- tai teatras. Ten fojė vaikščioju su
Brazauskų ir Landsbergiu.

Linksmagracijos vedėjas -
Vytutas VYTARAS

Kūrybos pasaulis

Algimantas CIMBOLAITIS

***

Jam neberekia iš valdžios nė adatos.
Kaip inkstas taukuose gyvena.
Tačiau prakeiktos mados tos
Dar reikalauja dvasios peno.

Ir deda į talpias lentynas
Rečiausius leidinius neskaitęs.
Tegul svečiai juos mato, žino
Ir stebis, koks jo dvasios kraitis..

Apie šiukšles

- Neneškit šiukšlių
Iš namų! –
Jis nuolatos
Girdėjo.
Ir neneš.
Tol, kol tarp jų
Gyvent šiaip taip
Galėjo.
Bet ilgainiui
Jo namuose
Išaugo šiukšlių
Stirtos.
Ir jis tarp šiukšlių
(O laikai!)
Taip pat šiukšle
Pavirto.

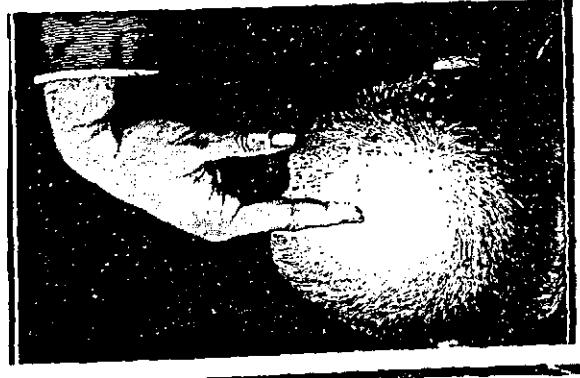
***
Dukart du –
Bus penki,
Jeigu saiko
Neturi.
Dukart du –
Bus tik trys,
Jei esi kuklus
Kvailys...

Mūza

Atėjo Mūza nuogut nuogutėlė.
Visas mintis pašiaušė ir suvėlė.
Poetas pyktelėjo: „Apsirenk
Arba išeiki ir duris užtrenk!

Išėjo Mūza ir negrįžta įsižeidus.
Poetas gailis, rūškanas jo veidas.
Kvailys, na kam ją išprašiau,
Reikėjo ne varyt,
O užsimerk vertčiau...

Jei nebūtų paslėptos girtas traktorius,
neįalnė būtų praėjusi pro žalį.
(Iš pastalkinimo)

Mano vyros slapstosi pas įvalias vien.
motinas ir vengia moketį alimentus.
(Iš skundos)

Didelis dėmesys skirtamas antisanitarijai.
(Iš ataskaitos)

Nuo vairuotojo A. B. naktį nuémé ratus.
(Iš raporto)

Į ligoninę renorū, nes ten seseteles bado-
si.
(Iš vaikų dialogo)

Moterys, kurios įsistiskiria su mylimais
girtuokliais, neretai prablavėja priimtos ir
ima leškoti su jais kontaktu.
(Iš sociologo paskaitos)

Kas anksčiau buvo vadintačiai chaltūra,
dabar — nedarphnemis pajamomis.
(Iš nuogirdų)

Ant bibliotekos radiotoriu paimateς ka-
bančius varvekilius, supratau, kad šis kultū-
ros židinys matė ir šiltą, ir šalto.
(Iš laisko redakcijos)

Prasidėjus persitvarkymui, vis daugiau
atstranda narsuolių, kurie nebijo galvoi
savo galva.
(Iš pasiskrymo)

Nurašeme traktorių kartu su direktoriu-
nu.
(Iš pastalkinimo)

U. G. Činkovas

Tik pakilęs virš buities, gali ją tinkamai sutvarkyti.
Sujūlėjusi vidutinybė lengvai imituoja talentą.
Kad galėtum iš kito imti, reikia pačiam būti tuščiam.
Labiausiai didžiuojasi tie, kurie yra ką skaitę, o ne paraše.
Sąžinė — dvasios kosulys.

Algis CIMBOLAITIS

Nelaimė nemandagi — ateina nepasibeldusi.
Rūkydami žalojame sveikatą, bet remiamo maisto pramone.
Nečiaudék per garsiai — gali pažadinti sąžinę.
Ir už tris valgydamas, gyvenimo neprailginsi.
Dažniausiai užantyje laikomas ne akmuo, o žodis.
Ir dviveidis valgo vienu šaukštu.
Plačios kišenės kalčiausios, kad tiek daug norinčių sėde
sprando.
Ilgas liežuvis pavojingesnis už ilgą nosį, bet ji dažniausiai už
Nusédėjęs vieną sprandą, ieško kito.
Mes daugiau žinome apie kitus, kiti — apie mus.
Geriau persidirbtį negu persivalgyti.
Vieni daro klaidas ir iš jų mokosi, o kiti jas taiso ir vėl daro.
Tik susidūrimas su laime nelaikomas avarija.
Mieliausia dalytis su kitu savo nelaimė.
Paršiukas gražus ant stalo, o ne už stalo.
Gyvieji susivaidija ir amžinos ramybės vietoje.
Gyvenime néra neišsprendžiamų klausimų: ko nespési
tu — išspres kiti.
Išgarsėti galima ne tik žygdarbiu, bet ir šunybe.
Ir skrajojantys padėbesiais valgyti nusileidžia į žemę.
Ne tik išminties, bet ir kvailybės šaltiniai neišsemiami.
Gyvenimą prasnausti galima ir nemiegant.
Mada nepastovėsnė ir už lengvabūdę moterų.
40 Seni žmonės trokšta ramybės, bet ne amžinos.
Tik nudegės supranta, kas yra ugnis.
Svajojantis apie laimės viršūnę negalvoja, kaip reikės nuo
lipti.

ŠIUPINYΣ

I praraja dažniausiai krenta ne aklieji, o pasitikintys savimi.

Vieni brangina garbe, kiti — ką už ja galima įsigyti.

Klaida prie klaidos — ir puiki gyvenimo mokykla.

Kokios spalvos geras vardas, jei ant jo pastebimas ir mažiausias blogio krislelis!

Juoktis tol sveika, kad juokas nekelia pavojaus gyvybei ar farnybai.

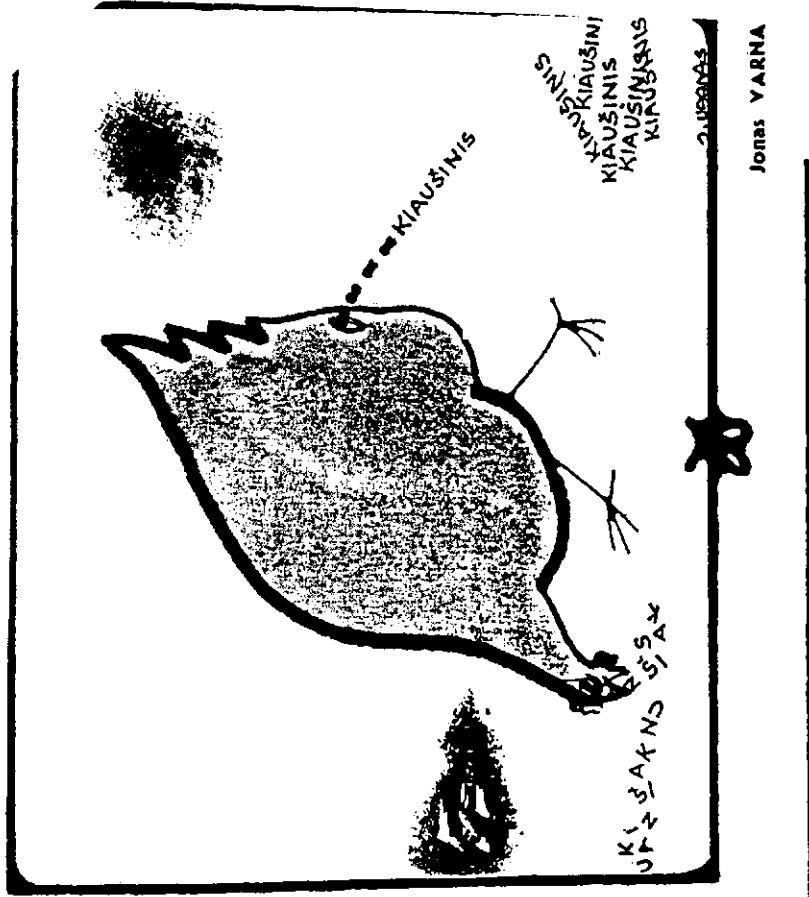
Ar galį graužti svetimą sažinė!

Visą gyvenimą dirbant bazės vedėju, išlikti žmogumi — taip pat žygdarbis.

Mažam sunku sutaijinti savyje per dideli as

Jau taip lemta: samčiu — puodas, ūauktui — lėkštė.

Aigis cimbolaitis

Jonas VARNA

E p i g r a m o s

Algimantas Cimbolaitis

Apie tiesą

Jei viena tiesa - ji ne pilna,
Tarp eilučių slypi melo siūlės.
Nors ir sakoma - tiesa viena.
Bet geriau, kai keletą pasiūlo

Baugu

Ko nepaklausí - trūksta pinigų,
Trūksta santarvės ir, aišku, meilės.
Paklausai dejoniu - net baugu:
Išgaruoja lyriškosios eilės.

Neišnyks

Miškuose vilkų mažai belikc,
Bet gamtoj pusiausvyra yra:
Žmonės pilkiais virsta dėl skatiko,
Nebeišnyks jie niekada...

Teisingumas

Kol teisingumas nugalės,
Dažnas bus jau prie duobės...

Faktas

Valiuta pasienyje - geriausias raktas,
Tai ne hipotezė, o tikras faktas.

Kuklusis

Jis nesvajoja apie sostą:
Pakanka jam peleningo posto.

AIŠKU, KUR ŠUO PAKASTAS

Atminkite: kuo didesnis šaukštasis, o ne kastuvas rankoje,
tuo didesnė galimybė nutukti.

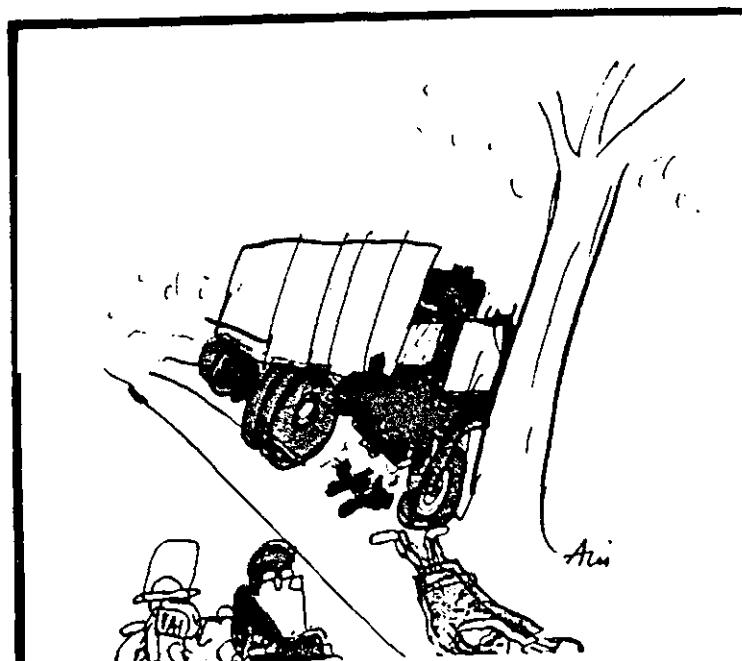
Jis būtų galėjęs tolli-nueiti, bet niekaip neįstengė nulipti
nuo tėvo sprando.

Kol su šaknimis išrovė vieną blogybę, sutrypė dešimt
dorybių.

Jis nepyksta, kai už jį dirba, bet nepakenčia, kai už jį
valgo.

Sakydamas tik tiesą, niekad nepajusi, koks sąldus yra
mełas.

Algimantas CIMBOLAITIS

Mintys apie darbą

X Zmogus ieško lengvo darbo todėl, kad už sunkų mažai moka.

X Geras toks uždarbis, kurio ne tik priešai, bet ir draugai pavydi.

X Jei po darbo žmogul dar norisi dirbti, vadinas, jis gerai išsimiegojo tarnyboje...

X Dažnas verslininkas stengiasi pinigus išplauti geriau negu rankas.

X Senatvėje ir vištos rekordininkės laukia ne užtarnautas poilsis, o puodas...

X Katė šuniui: Jei mane išlaikytų už miukimą, kaip tave už lojimą, aš taip pat galėčiau gyventi negaludydama pelį.

X Kuo daugiau darbo, tuo sunkiau ji gerai atlikti, o kuo mažiau darbo, tuo didesnis tingesnis apsėda.

X Zmogų puošia ne baltos rankos, o geri darbai ir šviesos mintys.

X Daug maloniau, kai žinai, jog laukia dili darbai, o ne bedarbystė.

X Pardavėjas vienodai atseikėja ir už sąžiningai uždirbtą, ir už vogtą pinigą.

X Kai daug darbo ir plepys prikanda liežuvį.

Algis CIMBOLAITIS

Algīs CIMBOLAITIS E P I G R A M O S

Apsupties grēsmē

Kur pažvelgsi — klosķu voros.
Tārums tvirto storos voros.
Dar metējai, dar kilti
Būsim klosķu apsupti.

Laisvē

Gyvename laisvoj šaly.
Laisvesnēs būti nebegali;
Centre ir krašto pakrāsī
Gali sau keiktis īki vālīos.

Dēkoks likimui...

Istilt paryko
Virs kīlu galvu
Dēkoks likimui
Uz riebesni kāsnī.
Tik nesitycioķi
Iš seru draugū;
Jie reikalingi bus,
Kai duobe teks išķastī.

Šaltinis

Šalinių daug, Ir ivarių.
Tačiau labiausiai mėgstu viena.
Turgovietė. Be sūkurų
Ji nesa pīngus kasdienā.

Begalinis pavydas

Pavydėjo Jan geros algos,
Melles laimes — visko pavydejo.
O vellau, kai kapus lydėjo,
Pavydėjo net mirties lengvos.

Klysti — žmoguška

Neklysta vien tiktais šventieji,
O aš kas žingsnis kialda padarau
Ir, baranais už ja, sakau:
— Neklysta vien tiktais šventieji... .

Bus!

Mokslas

Mokslas daro stebuklus.
Kaip vanduo jis reikalingas,
— Gal īšnyks kvailai?
— Jie bus: kaip atskirslme protlingus.

Ambicija

Ambicija — lazda su dviem galais.
Ne ten parodei — ir valkštai su guzais.

Bultis ir sažinē

Tas greičiausiai buit pasigražina,
Kas īsmoksta spekuliuoti sažinę.

Nepatelsintos viltys

Ji kēlē ī padauge,
Galvojo — augs sparnai.
Bet vyras apsirkio:
Isdygo tik ragai... .

Asilo prisipažinimas

Ištiso ausys ne todėl,
Kad asili glimtau.
Per daug dažnai
Kvalių kalbu klausau.

A. CIMBOLAITIS

PRĀSYMAS

Suzvērējom i lalsvē ištrūkē,
Kaip vilkal vienas kīta jau ryjan.
Vargo ūmonēs visai nusipīske,
Ar matai, o ūventautia Marija?

Duok jēgu Jēns īstverti šķā kantā,
Gal už nuodēmes viespatties skirtā.

Bet neletsi ju vēleti supanči
Ir sužalti kaip valkatos stirto!

Dovanoki jēns Dlevo malone.
Lēiski duonai ir skranda uždirbtī.
Ne galvījai vargūlētai, o ūmonēs.
Sigražālnk jēns Ryvenimo vilti.
Tegu ašarū upēs ūsenka.
Tegu goduli kipsas praryja.
Kibirkšteļ viltics, nors ir menka,
Kraštui duoki, ūventautia Marija.

Algīs Cimbolaitis Žiema

I aukšta kēdē ir didelis ūmogus. Žvelgīa iš
spacīos i viršū.
Klaustukas atsiranda iš ūauktuko, nepaklu-
sio givēnimo nātos.
Herakilių mazēja, o biekħu daugāja.
Zodzīq iūroje ir banginai zodinai...
Liepīo gaisas — vīeta, kurīoje ir nemātan-
tys ūmonēs lma galvotī...

Algīs CIMBOLAITIS

5

Sūpīnys
X

Ir vēl ūiena išliejo baltq spalvīq,
Keli lašai nutisko ant plauku.
Gaiħbi tħodd arrodo man, kad galuq
Ji braukko teplukit...
Pradošq kortom vējinu vīsq aukšq,
Tariġun qeddinga eisenā,
Nulliudq parko medžtai klausia:
Ar jau ūiena?

Eini gatve pażenktintas likimo.
Net mintys hallos hallos kaip laukai.
Tai nuo givēnimo ūienos prislīetino
Taip nubalat...:

Algis CIMBOLAITIS

VIENU SAKINIU

Zmogui senstant, dorybės nesensta.

Meluodamas sūžinės neapgausiai.

Neingėti ieškoti, rasti ir nepadėtis.

Apžaukės kita kvalifikuotais, protindegensis, netapsi.

Gaudydamai vėlaukuose, neretai sukalame gyvenimo audras.

Jei tiesa akis bado, tai kodėl nenešiojame apsauginių akiniių?

Gyvenime jis nepaliko jokių pėdsakų, nes mėgo veikžioti tik pramintais takais,

Dar nėra tokio buldozorio, kuris galėtų nustumti akmenį nuo žir-

dės.

Ir mandagiausias nesiimis svetimos senatvės naštos.

Pamečės sūžinę į miliciją nesikreipia.

Vienišam ir ant krosnies žalite.

Tik einantis myriop nenori stovėti eilės priėjyje.

Avelai ir avinas autoritetas.

Blogio seklos ir ant asfalto sužalia.

Gintuose, su savimi visada liékam teisūs.

Šeimyninės audios ir tarybinės perkūnijos neprognouojamos.

Neieškok įkvėpimo buteliu dugne, juک muzos skrido, o ne plaukiøa.

VEDĖJAS IR ROBOTAS

Sédėjo vedėjas
Ir būtų sédėjęs,
Bet robotą kartą padarė.
Metalo žmogelis
Pakraipė tik galvą
Ir savo kūrėją išvarė.
Galvojat sužlugo
Konforoj darbai!
O ne! suklesėjo
Tiesiog dyvinai.

PATAIKŪNAS

Ar kaltas aš, kad gero būdo
Ir sugyventi taikiai moku,
Kad pagal viršininko dūdą
Dažnai dalnuoju arba žoku.

Algis Cimbolaitis

Nelaimė nemandaži — ateina nepasibeldusi.

Rūkydam, žalojame sveikatą, bet remiamo maisto pramonę.

Nečiaudėk per garsiai — gali pažadinti sążinę.

Ir už tris valgydamas, gyvenimo neprailginsi.

Dažniausiai užantasyje laikomas ne akmuo, o žodis.

Ir dviiveidis valgo vienu šaukštu.

Plačios kišenės kalčiausios, kad tiek daug norinčių sėdėti ant sprando.

Ilgas liežuvis pavojingesnis už ilgą nosį, bet ji dažniausiai užklūna.

Nusėdėjęs vieną sprandą, ieško kito.

Mes daugiau žinome apie kitus, kiti — apie mus.

Geriau persidirbt negu persivalgyti.

Vieni daro klaidas ir iš jų mokosi, o kiti jas taiso ir vėl daro.

Tik susidurimas su laimę nelaikomas avarija.

Mieliausia dalytis su kitu savo nelaime.

Paršukas gražus ant stalo, o ne už stalo.

Gyvieji susivaidija ir amžinos ramybės vietoje.

Gyvenime nerai neišsprendžiamų klausimų: ko nespėsi išspresti tu — išspres kiti.

Išgarsėti galima ne tik žygdarbiu, bet ir šunybe.

Ir skrajojantys padebesiais valgyti nusileidžia į žemę.

Ne tik išminties, bet ir kvailybės šaitiniai neišsemiami.

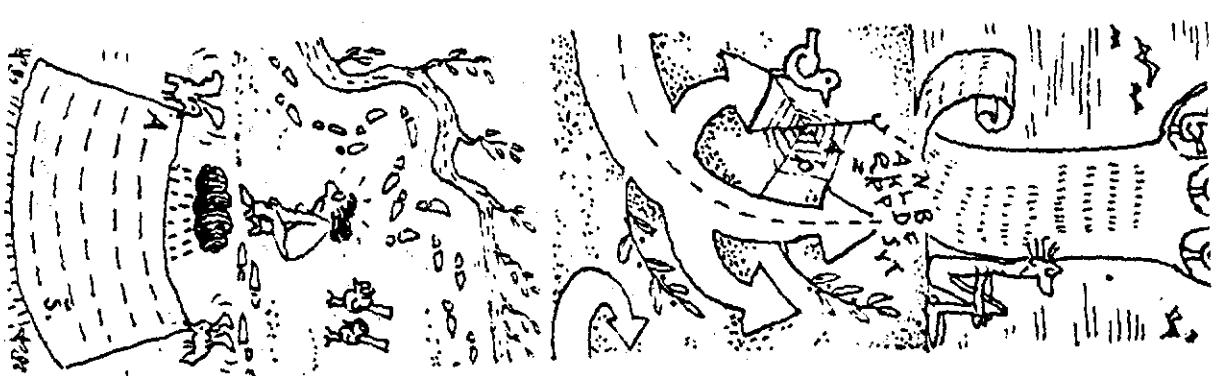
Gyvenimą prasnausti galima ir nemiegant.

Mada nepastovėnė ir už lengvabūdę moteri.

Seni žmonės trokštą ramybės, bet ne amžinos.

Tik nudeges supranta, kas yra ugnis.

Svajojantis apie laimes viršunę negalvoja, kaip reikės nuo jos nulipti.

40

Daugiausia pakelia atpirkimo ožys.
Véjo spąstais nesugausi.
Jo vardas neišliko ateinančioms kartoms: tvorą nuvertė dar gyvam
esant...
Prtingas kvailystes tik protini krečia.
Kuo daugiau sankryžų gyvenimo kelyje, tuo daugiau paklydėlių.
Autorius: sakiniuose nuobliuotos mintys, potekstėje — drožlės.
Prakticizmas: ką galima nukalti iš sidabrinio juoko?
Dažnai cituojamos ir auksinės mintys praranda pirmynkštį spindesj.
Istorija atatupsta nevaikšto.
Gerai užrištas liežuvis neatsiriša.
Laimė — akimirka tarp džiaugsmo ir sielvarto.
Pusės galvos nepamesi.
Neregėta savitarna: sudegti iš gėdos ir susisemti pelenus.
Sunkios mintys brydė palieka ne pievoje, o kaktoje.
Griebé jautį už ragų ir nulaužé juos...
Šulinje plaukti neišmoksi.
Dantų griežimas — irgi muzika...
Su mirimi juokauja tik sveikieji.
Jei yra likimo draugų, atsiras ir priešū.
Pagal kalną ir pakalnę.
Kai neturi sayų idėjų, prilimpa svetimos.
Skęsti mokyti nereikia.

Algis CIMBOLAITIS

Pravirkstam palikę vos įščias.

Pravirkstam palikę vos įščias.
Ir motinos pieno ištroskė.
Vėliau jau — nuo apgavysčių,
Iš ilgesio sodžiaus upokšnui.

Pravirkstame tėvo netekę
Toli nuo giminės berželių.
Pravirkstam iš bado išsekę
Ant verkiančios motinos kelių.

Pravirkstame laimę pagavę.
Praradę — jos raudame vėlei.
Pravirkstame laisvę atgavę.
Ant karsto berdami smėlį.

Todėl galbūt pievą rasotą
Pamatęs dažnai pagalvoju:
Kiek daug Lietuvėlėj raudota.
Jei ašaros plauna net kojas...

Pokalbis su nukirstu žilvičiu

Žilviti senas, pakelėje augęs,
Su senu randu vardo mano draugės,
Kur tu dabartės, ką veiki išėjės?
Ar ten, anapus, glosto tave vėjai?
Ar paukščiai gleda rytmę ankstyvą?
Ar lapai krinta rudenį vėlyvą?
Ar tu regi iš ten, kaip tavo vietoj,
Apaugusioj dilgynėmis ir mėtom
Žilvitis jaunas stiebiasi į dangų,
O aš dažnai žvelgiu į Jį pro langą?
Jei visa tai matal — paduoki ženkla,
Bet koki, nors vos matomą ir menką.
Smagu bus man žinoti, kad anapus
Tu gyvas, nors čia tavo kelmas—kapas...

Ironiški ketureiliai

Pripratom prie skurdo, ozono skylos.
Prie partijų ir partijelių trinties.
Mažai ką bejaudina netgi sprogimai.
Ir vien tiktais niežulė kelia rinkimai...

X X X

Ne sukčiai skursta, verteivos — lobsta.
Kas tik netingi, Lietuvą grobsto.
Niekas nemato, kam padai svyla
Ir kaip iš maisto išlenda ylos...

X X X

Gražiai kalbėti irgi menas,
O kai kuriems ir dvasios penas.
Bet kas iš tų gražių kalbų,
Jei nėmažėja asilių...

X X X

Protingų daug, kvailių mažai!
O aš galvoju — atvirkščiai,
Jeigu nebūtų atvirkščiai,
Nebūt išminčių taip mažai.

X X X

Greičiau už grybus auga kainos,
O pažūros kaip mados mainos.
Ir nors tauta kaip maro kratos
Vistiek daugėja biurokratų.

Algirdas CIMBOLAITIS

SVEIKI

Kūryba: Algimantas Cimbolaitis

Algimantas
CIMBOLAITIS

Kaip vaikėzai

Bėga metai kaip trumpakeliniai vaikėzai,
Vydamies pabėgusia katę.
Dūsauja seniai: vajėzau, vajėzau,
Ko taip skuodžia tartum patrakę?

O metams nerūpi tie seniai sukrriošč,
Ne katę vejas - lygiuojas į laiką.
Jie net negirdi, kaip giriros ošia,
Kaip verkia tik ką užgimės vaikas...

Jie stropiai vykdo, be nukrypimų,
Pasaulio Valdovo komandą.
Ne taip, kaip žmogus, kuris nuo gimimo
Priežasčių tinginystei suranda.

Bėga metai kaip trumpakeliniai vaikėzai,
Paskui juos ir pulkelis manuję.
Su seniais ir aš jau šaukiu: vajėzau,
Ko taip lekiate lyg apduje?

Atleiskit...

Atleiskit, moterys, bučiuotos nebučiuotos,
Atleiskit man ir Ios, kurių nebučiavau.
Atleiskit už visus žodžius, jums suneluočius,
Ir net už nuodėmes, kurių nepadariau...

Esu jau pasiryžęs atgailą bet kokią
Už visą virų padermę atlikti viešai,
Apginti garbę nesubrendusį viliokių,
Nors sirdimi jauciū, kad to bus per mažai.

Senatvėje didžiausi niekšai algailauja,
Nors juo ir nebuvau, bet nuodėmių turiu.
Skiriu kiekvienai moterai po pilną sauja
Gražiausią čiulbesių Tėvynės vytių...

Nubiro metai

Nubiro metai kaip obelyj žiedai.
Takai apželė, jaunystėj praminti.
Retai išnyra praeities veidai,
Kuriuos bandei išsaugot atminty.

O jeigu ir pavyksta juos išvysti,
Jie būna tartum nuotraukos neryškios.
Svarstai, kas yra kas, bijodamas suklyst,
Ižeist senus draugus ar moteriškę...

Žinai, kasmet vėl obelys žydes,
Kvatos jaunystė gatvėse, kilojuos,
Kaip visad saulė leisis ir tekės,
Nors tykos jos, kaip ir tavęs, pavojai.

Nukrito metai kaip obelyj žiedai.
Takai užželė jaunystėj praminti.
Bet jei širdy jaunystės girdisi aidai,
Gyvenimo dar nesam ištremti...

Satyros mylėtojas

Rimta poezija
Manęs nedomina:
Perdaug mintis
Ir potekstė miglota.
Satyriniai eilėraščiai —
Kas kita.
Kas galvoje —
Tas popieriuj išklota.
Skaitai,
Géries,
Kaip žmonės daro biznj,
Pilis sau renčia,
„Liuksuose“ skrajoja.
Ir pajunti
Lyg būtum pats jų vietoj.
Nuo vaizdinių tokų
Kakta net aprasoja.
Daugiau, draugai,
Satyrinių eilėraščių,
Aprašančių
Gabiųjų sukčių
Lemtj.
Jie sielą sukrečia,
Pavydo jausmą kelia,
Biznieriu protui
Verčia nusilenkti.

Beribis pavydas

Pavydėjo jam geros algos,
Meilės, laimės — visko pavydėjo.
O vėliau, kai į kapus lydėjo,
Pavydėjo net mirties lengvos.

SUSIRAŠINĖJIMAS

Gerbiamasis Redaktoriau, poete,

Tą dieną, kai gavau Jūsų pirmajį, 97 06 25 laišką, jaučiausi prastokai. Tačiau, vos tik "permečiau" jį, visos negalios garuote išgaravo. Dar kartą įsitikinau geros naujienos, šilto, nuoširdaus ir malonaus žodžio galia.

Ačiū Jums, šios dienos ilgai neužmiršiu. Šis Jūsų dėmesys man paskatino naujiems kūrybiniams ieškojimams ir sumanytmams. Aišku, pagal mano išgales ir sugebėjimus.

Nekantriai laukiu naujo Jūsų redaguojamo "Ūkininko" ir, be abejo, LKRS almanachų bei susitikimo Jonavoje. Labai norėčiau dalyvauti kasmetinėje bendraminčių šventėje, pakelti taurę už Jūsų ir už Tamstos žavios gyvenimo draugės, neabejoju - mūzos, ne tariamos, o tikrų tikriausios, laimę ir sveikatą!

Kaip gerai, kad yra tokią žmonių, kaip Jūs. Tegul jų būna kuo daugiau! Ne tik Jonavoje...

Su geriausiais linkėjimais Jums, redaktoriau, LKRS pirmininke, visam žurnalo kolektyvėliui, mažam, bet darbščiam, o taip pat visiems, kurie mano kuklioje kūryboje pagaliau įžvelgė kažką daugiau, negu paprastus eliavimus... Ačiū!

Algimantas Cimbolaitis

P.S . Kadangi dėl įvairių priežasčių šio laiku neišsiunčiau, gavau naują, datuotą 97 07 07.

Lyg ir nesu LKRS skyriaus pirmininkas, bet nesvarbu, su gauta informacija kaip nors supažindinsiu Vaclova Dicevičių. Net nežinau, kiek jam stuktūrs, gal prisipažins. Reikės pasiūlyti mūsų klubo pirmininkei Saulei Sadeckaitei, kad taip pat pasveikintų ... Nors telefonu jį labai sunku užtikti.

Nario mokesčių žadu sumokėti artimiausiomis dienomis ...

Iki susitikimo Jonavoje!
A.C.

2002 03 12

Gerbiamasis Aleksai,
Dar kartą labai dėkoju už kruopštų
redagavimą ir už autoriaus savitumų
išlaikymą, kiek tai buvo įmanoma.
Prižadu, kad daugiau Jūsų nebevargin-
siu, nebent kada nors, bet jau ne knygos
reikalų... Tačiau iki to dar reikia nugyventi.
Dėl nesuprastos strofos. Gal Jūs taisėt taip:
"Ar tai tie,- atpažinti bandai,-
/Kurie čia kadaise jaunikliai lapojo?.."
Bet tada nebesirimuojा pirma ir trečia
eilutės? O gal pirmają eilutę išbraukiant
žodis "atminty" mechaniskai išbrauktas
ir strofa turi būti tokia, kaip aš ir ištaisiau?
Man gaila nubrauktos strofos su eilute
/Linksmai kartoja žodį AMEN.../
Eil."Sentimentai Balninkams".
Tačiau tikriausiai Jūs teisus, parašęs, kad
"ši strofa nepritampa, kažkokia nerimta,
nereikalinga, išgalvota". Gal ir nerimta,
bet specialiai neišgalvota, nes visas eileraštis
pasirašė vienu ypu, rimas kaip magnetas
automatiškai traukė rimą. Taip buvo, matyt,
todėl, kad kapinių pakalnėje bangos tikrai
labai jau linksmos... Žinoma, eileraštis gali
būti ir be šios strofos, jei jis nejsirašo į kontekstą.
Iš šalies tikram poetui geriau matyti. Taigi, sutinku
ir bus kaip Jūs nurodėt.

Mielas Aleksai, su naujais tekstais ilgai
"nesiterliokit", atrinkit tik tai, ką galima be
didelės gaišties atrinkti. Tik norėčiau, kad išliktų
"Atstačiau senelio gryčią...","Senatvę", o gal ir
Sariuose jau skaitytas eil. "... pakeliui į Sarius".
Bet tai tik kuklus autoriaus prašymas... Spresti Jums,
aš sutiksiu su viskuo, kaip Jūs pasakysite.

Sėkmės ruošiant naują knygą, kurios ir aš
nekantriai lauksiu. Ir su artėjančiomis Šv. Velykomis!
P.S. Praneškite, ar norėtumėte turėti
J. Juodagalvio knygą "Švenčionys: dvaras,
miestelis - miestas"?

Algimantas C.

2000 07 23

Gerbiamoji p. Rasa,

Skubu įvykdyti p. Juozo Blažinsko prašymą nedelsiant nusiųsti Jums nuotrauką. (Tik labai prašau ją grąžinti, nes tokia teliko vienintelė!). Jis yra minėjęs, kad Redakcija mielai spausdintų ir eilėraščius. Jei tikrai taip, galėčiau jų nusiųsti - iš tuošiamos naujos knygos pluošto. Turiu ne tik lyrikos, bet ir satyros kūrinėlių. Gal ir jie tiktų?

Mielo ji kolegė, jei galėtumėt atsiųsti puslapį su išspausdintais pamintijimais, tikiuosi, kad ir su kai kuriais eiliavimais juose, būčiau Jums labai dėkingas. Juozas Blažinskas, važiuodamas į Švenčionis, atveža man Jūsų puikų laikraštį su mano kūrybos publikacijomis, bet jis ne dažnai atvažiuoja, štai kodėl aš norėčiau gauti greičiau išspausdintus pamintijimus ir impresijas. Už šią paslaugą užrašysiu Jums savo knygelę, kurią Juozas prie progos nuveš Jums. (Nebedirbu, esu "grynas" pensininkas, tad nusiųsti nelabai išgaliu, nepykite.)

Šia proga siunčiu pora eilėraščių, gal išspausdintumėte progai pasitaikius. Ypač norėčiau, kad neatmestumėte eiliuotos prozos kūrinėlio su dedikacija mano garbiam krikštatėviui: norėčiau jam padovanoti publikuotą kūrinėlį, kol dar gyvas ir sveikas (o jis jau ižengės į šimtuosius!).

Nesitikėjau, kad tokį ilgą laišką nepažįstama jai parašysiu, tad atleiskite!

Su nuoširdžiausiais palinkėjimais pusmetį buvęs ukmergiškis istoriniaiis 1953 - didžiojo galvažudžio Stalino mirties metais -

Algimantas Cimbolaitis

1998 04 06

Gerbiamieji,

Ilgai svarstęs, siųsti ar ne savo kūrybos pluoštelį tolimo rajono (žvelgiant iš Švenčionių) literatų vertinimui, pagaliau nusprendžiau:
jei teigiamai ir nejvertins, per galvą neduos, kaip sakoma. Kūrybos turių daug, tad atrinkti buvo sunku. Nutariau pasiūlyti įvairesnio žanro kūrinėlių: skelbtų periodikoje ir tik ką išleistoje mano knygoje (ryt vykstu į Uteną parsivežti nedidelio - 500 - tiražo. Tik kur jį dėti?).

Malonūs šatrijiečiai, Jūsų almanachas "Nebijok atsigerti iš stirnos pėdos... garbingoje vietoje tarp kitų man brangių knygų, nes jis, nors ir nepadovanotas, bet su jo autoriu, mielų moterų, Milevičienės, A.Varpiotienės, J.Parutienės, (atšventusios garbingą savo gyvenimo datą) ir "žemaitės iš Telšių" nuoširdžiais palinkėjimais. Joms ir visiems šatrijiečiams visokeriopos sėkmės ir kuo daugiau džiugijų dienų!

Algis Cimboļaitis

Mano adresas:

Taikos 1- 68
4730 Švenčionys
Tel. n.5 15 28

Gerbiamoji p. Zuzana,

Kai birželio pradžioje paskambino p. Stunženienė ir perdavė Jūsų pageidavimą, buvau labai nustebintas ir, aišku, pamalonintas. Tačiau dėl įvairių būtiniai reikalų reikalėlių vis negalėjau pasiųsti Jums savo kūrinėlių.

Tiesą sakant, ir dabar nežinau, kokiam leidiniui prašote mano kūrybos? Ir kokių eilių: iš knygos, ar naujų.

Siunčiu ir vienų, ir kitų. Iš knygos - balti lapai. Šiuos eileraščius (be "Lietuvą ant deľno pasidėsiu", kurio tada dar nebuvau parašęs), maždaug prieš metus ar kiek seniau "Mūsų sodams" buvo atsirinkę žurnalo redaktorius ir poetas Rimgaudas Graibus, bet taip ir neišspausdino...

Atleiskite, kad pasiūliau ne 4 - 5, o 8. Jei kas spausdins tik 4, norēčiau, kad liktų 1,2,3,4. Jei nutars skelbti 5, tegul atmesta 5,6 ir 7.

Pagaliau, ne man spresti, ką spausdinti.

Naujieji eileraščiai - ant laikraštinio popieriaus. Jų dar daugiau, kad būtų galima "išsunkti" geresnius. Jei tokią yra...

Mieloji kolegė, dar kartą dėkoju už malonų pasiūlymą. Reikiamos nuotraukos neturiu, tad siunčiu šią, mėgėjišką. Leidžiu ją karptyti taip, kaip kam reiks.

Iki susitikimo Rytų literatų "fronte" ar kur nors kitur. Su geriausiais palinkėjimais Jums ir Ukmergės literatams, o taip pat Ukmergės rajono bajorui p. V. Vyčui, padovanojusiam puikų "Eskizų" 8 numerį (1995) su mano gimtojo Pabaisko bažnyčios nuotrauka ir kitomis įdomybėmis...

998 07 03

Algimantas Cimbolaitis

GERBIAMIEJI "Vingiorykštės" lit. klubo vadovai,

Tik prieš porą dienų po ranka atsitiktinai pateko kovo pirmosios "Šeimininkės" lyt. puslapis "Žodžiai vienuomoje", kuriame pastebėjau ir neįprastą skelbimą, kuris mane sudomino. Skubiai ėmiau rinkti kūrybos pavyzdžius Jūsų rengiamam konkursui, bet ir dabar dar abejoju, ar reikėjo man siūlyti Jūsų dėmesiu savo kūrinėlius paskutinėmis dienomis. O paskui pagalvojau: atmes - per galvą neduos... O man pačiam atrinkti iš daugelio 5 eilėraščių buvo labai sunku. Su prozos kūrinėliais lengviau buvo, bet, aišku, kad ir čia skubotumas blogas pagalbininkas...

Esu 2 kolektivinių aforizmų knygelių ("Vagos" ir "Vyturio" leidyklų), LKRS leidinių, Švenčionių lit. klubo almanacho ir asmeninės eilėraščių knygos "Rasotos rugienos" autorius. Siemet, jei pavyks gauti pakankamai lėšų, ruošiuosi išleisti dar vieną neploną savo kūrybos - aforizmų, satyros ir humoro bei lyrikos - knygelę. Storesnę knygą priverstas leisti todėl, kad esu vyresnio amžiaus, o ir vieną storą knygą nedideliu tiražu išleisti pigiau negu keletą plonų. Nors kitas mano vietoj leistų atskirai eilėraščius, aforizmus, epigramas ir satyrinius kūrinėlius. Aš knygų skaicius nesivaikau. Juo labiau, kad nelaikau saves profesionaliu rašytoju, o tik literatu, kokių Lietuvoje daug. Bet rašyti, kurti mėgstu. Ar verta - kitas klausimas. Taigi, nutariau pasitikrinti Jūsų padangėje. Gal ir be reikalo, nes nesėkmės atveju kurį laiką būsiu prislėgtas... Tačiau tai jau mano problemos...

Atleiskit už šiuos atsivėrimus, ir sėkmės Jūsų gražiame sumanyme. Beje, nesmerkite už tai, kad bandau nušauti du zuikius: iš Jūsų skelbimo supratau, kad galima taip daryti.

Su nuoširdžiausiais palinkėjimais ir pagarba-

Algimantas Cimbolaitis

Švenčionys,

Taikos 1- 68,

Tel. 5 15 28

Gerb. p. A. Žižiūnai, bendravardži,

visų pirma norėčiau atsiprašyti, kad taip ilgai neatsakiau į tokį malonų laišką. Nesitikėjau, kad atsiras žmogus, kuris paprastam literatui, kuriuos dauguma pripažintų poetų su paniekinama šypsenėle paprastai vadina grafomanais, galėtų pasiūlyti stoti į Lietuvos profesionalų rašytojų sąjungą. Beje, žinau, kad net iš šią sąjungą kai kas patenka tik todėl, kad dažnai sukiojasi tarp profesionalų rašytojų, bičiuliaujasi su jais prie butelaičių įvairiuose renginiuose, pobūviuose ir prie gimtujų ezerų ezerelių... Aš negeriantis ir uždaras, o ir neturintis tokią galimybę, nes gyvenu provincijoje. Be to, savikritiškas: nesu subrendęs, pasiekęs reikiamu kūrybos aukštumų, o pasiekti mano amžiuje, kai jaunas būdamas intensyviai to nedariau, jau nebegalima, nors iš kailio išsinertum. Kartais net gailiuosi, kad pasidaviau p. Aleksandro Šidlausko "gundymams" ir sutikau išleist asmeninę knygelę, kuri pasirodė užkrečianti kaip gripas ar kita virusinė liga. Po šios, Jums dovanojamos, dar gal net šiai metais (išsigandau, kad euras gali apgraužti mano šiai intencijai paliktas santaupas, sukrapšytas, kol dar dirbau) išleisiu trečiąją knygą, lyrikos ir pamintinių bei impresijų, ir tai bus viskas, nes jau ir žmona murma - baik rašytojauti, nes greit be kelnių liksi... (Mano pirmasis rėmėjas R. Klipčius dėl įvairių priežasčių ekonomiškai žlugo, o kitų rėmėjų nebenoriu ieškoti, nes jų mažėja, o ir didelis nesmagumas prašyti paramos, kai esi tik mėgėjas literatas, nežinia kuriems galams besiveržiantis į viešumą).

Na, bet užteks virkauti, o ir laiko šiandien mažai turiu: reikia padėti žmonai braškes užšaldymui paruošti, kad žiemą turėtume kuo anūkus pavaišinti, susiruošti rytdienos kelionei į Lietuvos kaimo rašytojų sąjungos (iš kurių prieš keletą metų buvau įviliotas ir kurios gretose esu gerbiamas kaip lygus tarp lygių, net aukštesnis už pilkesniuosius jos narius...) rengiamą visos paros, be miego, pasibuvimą Raseinių rajone, seniūnijoje už Baisogalos.

Tai tiek. Dar kartą dėkoju už gerus žodžius. Ir Jūsų pažystamai lituanistei padėkokit, gal esant progai jos daliai atvešiu "Ras. rugienas" ir naująją, šią knygelę, jei kada vėl tektybūti mokytojų namuose, mano labai gerbiamo p. Juozo Žitkausko sukvietų Švenčionių krašto žmonių vakare... O gal Jis ir Jūs sutiktumėte atvykti į rugsejo antroje pusėje numatomą šios knygelės pristatymą? Labai apsidžiaugčiau. Su Algiu Jakštu ta proga gal aptartumėte ir savo nuotraukų parodos surengimą Švenčionyse.

Gražios ir džiugios vasaros, gerasis, žmogau, bendravardi ir beveik beudraamži!

Algimantas Cimbolaitis

Švenčionys,
2001 07 05

1997 12 04

Gerbiamasis Redaktoriau,
visos žavios ir svetingos "Ūkininko" moterys!

Nors dar toloka iki didžiujų metinių švenčių, tačiau sveikinu Jūsų darbštū, draugišką vienminčių būrelį ir linkiu dar didesnės sėkmės nelengvuose tokio reikalingo darbo baruose, globojant beveik visų Lietuvos kampelių literatus, žengiant Vinco Kudirkos ir kitų didžiujų krašto švietėjų pramintu keliu "vardan tautos labo, teisybės ir laisvės" ...

Jonavoje poezijos naktis ši rudenį buvo man labai jaudinanti ir įsimintina. Ankstesniuose renginiuose, bent jau man, neteko taip maloniai pabendrauti su įvairių miestų, miestelių ir sodžių literatais, susitikti su jaunystės mokslo draugais, pažistamais, užmegzti naujas pažintis. Jei priūtumėte švelnią kritiką, siūlyčiau ateityje atsisakyti paskaitų, tegul ir mokslo bei plačiai žinomu žmonių skaitomu, nes sužinoma ne ką daugiau, kaip skaitant laikraščius ar žurnalus, gal net mažiau. Manyčiau, kad literatų susibūrimuose vis dėlto turėtų dominiuoti literatūrinės, kūrybinės temos. Kas šiais laikais negirdėjo apie reinkarnaciją ir kitas panašias, kaip mano amžinatilsj balninkietis diedukas sakydavo, baikas? O išgirsti žinomų poetų, rašytojų mintis kūrybos ir nūdienos saviraiškos klausimais būtų labai įdomu. Nežinau, kaip kiti, bet aš pirmą kartą tą naktį išgirdau skaitant, beveik deklamuojant savo puikius sonetus ir Tamstą, gerbiamas Redaktoriau, jau nekalbant apie kitus LKRS narius. Buvo smagu matyti, kaip vieni labai rimtai, bijodami prarasti mažiausią galimybę patekti į "pašlovintųjų" gretas, skaitė, deklamavo tik, jų manymu, labai dvasingas eiles ar prozos išstraukas, o kiti skaitė, dainavo tai, kas jiems buvo arčiau širdies ir prigimties, nekreipdamai dėmesio į pavargusią ir dėl to kažin ar labai objektyvią vertinimo komisiją. Taip kalbu ne todėl, kad nebuvau jos pamalonintas. Šioje nakties šventėje man buvo maloniu perskaityti ne rinktinius kūrinėlius, o tokius, kurie bent kiek išblaškytu daugelį beapimantį nuobodus ... Tegul ir savo toli gražu ne geriausiais satyriniais kūrinėliais.

Labai gailiuosi, kad nebuvau Trakuose. Matyt, nenusipelniau kvietimo, ar pats nepastebėjau jo spaudoje, ar kitose visuomenės informavimo priemonėse. Tačiau džiaugiuosi, kad pamačiau teleekrane bent tokio originalaus renginio fragmentus.

Gaila, kad Redaktorius ir vėl negalėjo atvykti į Švenčionis, bet džiugu, kad brūkštelėjo gražių ir prasmingų palinkėjimų. Gal ras vietas ir bent trumpai informuos skaitytojus apie mūsų rajono literatų kuklų ir ne visai pavykusį bandymą

įsiamžinti rajono istorijoje...

Dar kartą su artejančiomis šventėmis, istoriniais Prezidento rinkimais.
Linksmų Kalėdų, laimingų ir kūrybingų Naujujų, 1998- jų!

P.S. Mielos moterys, labai prašyčiau atsiųsti adresą linksmosios, jei neklystu, Birutės iš Plungės, žadėjusios, bet dėl mano per ankstyvo išvykimo, taip ir neužrašiusios man savo knygos. Kai išleisiu savąją (Utenos spaustuvė žada išleisti ateinančių metų sausio pabaigoje), aš nusiųsciau ir jai. Progai pasitaikius, aišku, ir Jums.

Atleiskit už ilgą ir nuobodų laišką. Su geriausiais linkėjimais iš
Švenčionių!

Algimantas Cimbolaitis,
LKRS narys

Laiškas A. Šidlauskui

1995 m.

Gerbiamasis p. A. Šidlauskai,

Pagaliau siunčiu Jums pluoštą savo kūrybos. Prašėte atsiųsti 25 eilėraščius, bet kaip besistengiau, niekaip į nurodytus rėmus „netilpau“. Dar liko nemažai tokų kūrinelių, kuriuos knietėjo pateikti Jūsų dėmesiui. Nežinau, ar visiems, bet man labai sunku objektyviai ir teisingai įvertinti savo kūrybą.

Jei Jūsų „sietas“ bus negailestingas, gali iš šio šiupinio mažai kas belikti. Jei taip atsitiktų, mielai dar nusiųsciau: neslėpsiu, labai norėtусi pamatyti savo kūrybos pavyzdžių rimtoje, tegul ir tik „liaudies eiliuotojų“, ne poetų, knygoje. Turtų sūnui ir anūkams nesukroviau, tegul atminimui liktų bent širdies trupinelių ir sielos skeveldrėlių...

Pagarbiai - Algis Cimbolaitis

LIEČIA VEIDĄ ATMINTIS...

1941- jų birželio 14-osios tragedijos kai kurie atmintyje išlikę vaizdai kartas nuo karto vis dar iškyla vaizduotėje ar sapnuose, ir tuomet pasijunti vėl esąs penkerių metų vaikas, gerai nesuvokiantis, kodėl ir už kokias nuodėmes tenka dardėti tvankiamė gyvuliniam vagone nežinoma kryptimi, be mylimo tévo, prigludus prie sielvartaujančios motinos krūtinės... Gal tie sapnai, tos vaikystés atsiminimų nuotrupos prieš mano valią vis dar ir priverčia gržt̄ į Altajaus kalnuose praleistą laiką, atgaivinti j̄ pusiau publiciniuose eiliavimuose, kurie gal tik tremtiniams dabarties realijoje vienaip ar kitaip ir bejdomūs? Sklaidau kūrinélių pluoštelį ir tarytum girdžiu, kaip jie pašnibždom prašosi į trečiąją, tikriausiai, jau paskutiniąjā mano kūrybo knygą. Garsiausiai "šnabžda" kartą eksprontu gimės eiléraštis "Liečia veidą atmintis", kurio kelis posmelius čia ir pateikiu:

Liečia veidą atmintis kaip véjas,
Atkeliavęs iš laikų anų,
Kai tik penkerius metus turėjės
Išvykai tremties ešelonu

Vagone, kuriam žmonių kaip malkų
Buvo prikimšta lig pat viršaus.
Gultai - narai, tartum katafalkai,
Tyčiojos iš gyvo dar žmogaus.

O sargybiniai aštrius durklus atstatę,
Šaukė stotyse: "Za kipiatkom!"
Kišenes įtartiniems iškratę,
Siunté bučinius "jedritvaju" mergom...

Praeina pusmetis ar metai, žiūrėk, tavo atmintin vėl beldžiasi kitas su tremtimi susijęs motyvas. Ir parašai eiléraštį "Altajaus šlaituos".

Altajaus tolimo kalnų šlaituos
Seniai ataušo basų kojų pėdos,
Tačiau tą kraštą vis regi sapnuos,
Nors graužė blakės, utelės ir bėdos...

Ten sniego žiemą buvo lig langų,
O vasarą laukai žiedais kvepėjo.
Ten tremtiniai su vietiniais kartu
Į nykų vergo darbą neskubėjo.

Ten ežerai telkšojo tarp kalvų.
Tekėjo slėniais upės ir upeliai.
Ten verkė našlės iki paryčių,
Ir skundėsi, ir meldės Visagaliui.

Ten Lietuva atrodė kaip miražas,
Kaip nuostabiausia pasakų šalis.
Ir nors buvai netekęs jos dar mažas,
Ilgėjos, troško vaikiška širdis.

Altajaus tolimo kalnų šlaituose
Seniai ataušo basų kojų pėdos,
Tačiau tą kraštą vis regi sapnuos,
Nors puola jau visai kitokios bédos.

O 1998 metų liepos mėnesį gimė štai tokie posmeliai:

Tremties takeliais ir takais
Lig pat mirties sapnuos klajosi.
Vaikystę alkaujančią juokais
Minėdamas smagiai dainuosiu.

Juk ir tremty ne nuolatos
Upeliais ašaros tekėjo.
Prigludęs prie širdies mamos
Sugrižt į tėviškę tikėjaus.

Šnopavo, bėgo traukinys
Per platią Rusijos krutinę.
Šypsojos mažas tremtinys,
Kad vis arčiau brangi Tėvynė,

Kad vargas lieka praeity
Su vaikiškais džiaugsmais mažyčiais.
Kad laukia dideli, kiti
Gimtinėje - senelio gryčioj?

1999-ųjų vasarių užgimės kūrinėlis prasideda taip:

Painiaščiau, užtenka kalbėt apie tremtį
Bet atejo diena, apie ją aš ir vėl prabilau...

Dabar, kai sėdžiu prie šio rašinio, 2001 spalio 26 d. paprašytas buvusio tévo mokinio p. Julius Bernoto, prieškarj lankiusio Vikšnabraščio pradžios mokyklą vėl esu priverstas grįžti į tą laiką, kai kartu su motina (acijū Dievui dar gyva) buvome toli toli nuo Lietuvos, Altajaus krašto Srostkių raj. Katūnės pieninių kystės tarybinio ūkio antroje fermoje, kur karčią tremtinio dalią kentė 11 lietuvių, leukų, žydų šeimų iš Ukmergės miesto ir apskrities, Jonavos ir Žemaitijos, pernildytoje žemyninėje ir barako kambarėliuose, kur knibždėta knibždėja būkės ir utelės, o bulyvin

2001 07 17

Gerb. Pirmininke, p. Kostai,

tikiuosi, kad seniūnas p. Petruskas Jus informavo, kodėl negalėjau atvykti į renginį, pasižvalgyti po Radviliškio rajono apylinkes, su Jumis ir kitais pažįstamais pasimatytu, bičiuliškai pabendrauti, nuoširdžiai paplepēti... Tas nelemtas Švenčionių toumas, susiekimo nepatogumas!

Kelis kartus skambinau Jums nurodytu telefonu, net telekomo paslaugomis naudojausi, norédamas sužinoti Jūsų namų telefoną, bet pranešė, kad abonentų knygoje Tamstos pavardės nėra, Jonavoje esančios tik trys Fedaravičienės, bet, deja, nė vienos Pranutės... Per telekomo informaciją sužinojau seniūno telefoną, bet žmona pranešė, kad bus po valandos ar vėliau. Paskambinau apie vienuoliktą valandą, bet jis nuliūdino, kad laiku į renginį atvykti bus neįmanomą, o ir kainuos nemažai... Žinodamas, kad atsigulės negreit užmigsiu, o jau trečią nakties reiks keltis, keliauti ilgą varginantį kelią, nežinomoje Šeduvoje, kur net taksi nėra, nežinia kiek laiko laukti kelyje, kad kas nubogintų iki Baisogalo. o ten vėl balsuoti, nusprendžiau atsisakyti išsvajotos kelionės, nes ne viena ligelė kamuoją, o patys laiške rašėte, kad verta apskaičiuoti savo jėgas, kad svečiams rūpesčių nepridaryti... Ilgai varčiausি lovoje, keikiau Švenčionių autobusų stoties dispečerę, suklaidinusią, kad Klaipėdos autobusas sustoja Baisogaloje (todėl Jums ir pasakiau, kad atvažiuosiu, jei kiek ten luktersite manęs). Po trijų keturių dienų, kai asmeniškai nuvykau į stotį, ji dievagojos to nesakiusi, kad dabar autobusas važiuoja ne per Uteną, o per Ignaliną todėl maršrute Baisogalos stotelė nebenumatyta. Po poros valandų vėl nudūmiau į stotį, bet ir Klaipėdos autobuso vairuotojai pasakė, kad per Baisogalą jie nevažiuoja, išlaipinti gali tik Šeduvoje... Namo grįžau susinervinęs, bet kelionmaiši vis dėlto susikroviau. Tik seniūno informacija galutinai privertė atsisakyti puoselėtos kelionės.

Nemanau, kad šis mano paverkšlenimas Jums įdomus, bet man jis kiek sumažino iki šiol tvyrojusią įtampą ir nesmagumą. Mielas p. Kostai, nąsurenkite bent kartą renginį kur nors arčiau Vilniaus, o gal ir Švenčionių, Visagine, Utenoje ar netoli jos, tuomet ir savo automobiliu galėčiau atidumti. Dabar leistis juo beveik tris šimtus kilometrų neišdrįsau, juo labiau vienas, be žmogaus, galinčio kelionėje pagelbėti, atsitikus kokiam nesklandumui...

Be "Ūkininko" blogai, trūksta informacijos, nežinau kas kur dedasi, kas į dausas iškeliau, kas kiek metų sulaukė... Beje, mielas p. Kostai, kodėl Jūs šventėje ruošėtės pagerbtį be kitų ir 55 sulaukusius, o 65 metų žmonių ne? Menu Trakuose p. Jaksebaga, gal ir kiti, buvo net iškilmingai vainikuotas. Tai ne priekaištasis, nors atvirai pasakius, širdyje vyliaus, kad ir man suraitysite kokią "gromatėlę", nes nuo praėjusių metų gruodžio 28 d. jau esu 65 - erių metų. Štai ir pagalvojan, kuo geresni 55 - erių sulaukusieji? Juk 70 sulaukti sunkiau, negu 60, todėl, manyčiau, labiau derėtų pagerbtū 65 - erių, o ne 55 - erių sulaukusius.

Dar kartą prašau, neužpykite dėl šių mano samprotavimų (iš dalies ir gerai, kad nebéra žurnalo, o tai vėl paskelbtumėte Jame ši mano labai privatų ir asmeninį laišką, ne spaudai skirtą).

Namuose devyniasdešimtuosius metus bebaigiančią uošvienę karšiname, dėl šiemet ypač pablogėjusios sveikatos mūsų su žmona net dienai iš namų nebenori išeisti. Jei ne ši aplinkybė, aplankyciau Jus Jonavoje, kur gyvena pusseserė. Iš Kauno į savo tévų namus su sesers šeima ateinančią šeštadienį žadėjo atvykti motina, tik nežymiai jaunesnė už uošvienę. Kadangi jų sodyba nelabai toli nuo Ukmergės, kur taip pat pusbrolis gyvena, tai gal jis man padėtų Jonavon nudumti ir su Jumis susitikti, nario mokesčių sumokėti, biografijų knygą atsiusti paštu, o taip pat informuoti, kokio dydžio šių metų nario mokesčis, nes reuginyje jo sumokėti nepavyko...

Kompiuteris ir geras, ir blogas dalykas, neatskleidės pradžios negali pamatyti, kiek "priplepėjai". Atleiskit už tokį ilgą laišką. Jei kada dar rašysiu, pasistengsiu glausčiau kalbėti.

Jei su Jumis kartu dar dirba p. Dženeta, perduokite jai nuoširdžiausius linkėjimus.

Žinoma, visų pirma Jūsų žaviai ir malonai žmonelei. O progai pasitaikius ir Birutei Lengvenienei, tikiuosi neužpyks dėl draugiškos ir švelnios parodijos. Labai norėčiau gauti jos naująją knygą, apie kurios išleidimą rašė "Šeimininkė". O gal ką naujo gerb. Pirmininkas išleidote? Būtų labai įdomu paskaityti...

Viskas. Taškas...

Su geriausiais ir draugiškiausiais linkėjimais Jums ir p. Pranutei!

Algimantas C - tis

P.S. Jei ne valstybinė paslaptis, norėčiau sužinoti Jūsų namų telefoną, maža kada koks reikalas... Netikiu telekomo informaciją, kad jo neturite.

Siunčiamą knygą iš spaustuvės gavau prieš savaitę. 25 knygas draugams ir bendradarbiams dovanoti nupirko sūnus, taip pat rėmės jos leidybą. 11 knygų daviau dailininkui, už simbolinę kainą iliustravusiам knygelę, buvusiems bendradarbiams "Švenčionių krašto" redakcijoje ir kt. žmonėms. Išdalinti galėčiau visą tiražą, bet norėtus išleisiu, nes beveik baigta ruoštis, tik palūkanas dar banke kaupiu... Jei ne euras, gal būčiau leidęs kitais metais, bet bijau, kad jis gali sukelti lito infliaciją. Pirmosios knygos rėmėjas baigia bankrutouti, kitų žadėjusių paremti nesinori prašyti, nes praleidau geriausią laiką, kai jie buvo pasirengę padėti, ilgai negalvodami...

Girdėjau, kad kartais "Vaga" sutinka užsidirbtį iš tokiu kaip aš. Taip, sumokėtų nedaug, bet ir dėl platinimo nereikėtų sukti galvos, ir knygos beveik į visus Lietuvos kampelius patektų. Nors vienas žmogus sakė, kad "Vaga" užsiima tik su tais, kurie išleidžia ne tik tinkamos prekinės išvaizdos knygas, bet ir ne mažesniu kaip 700 - 1000 egz. tiražu. Manasis gi tik 500. Iprastas šiemis laikams. Tad, matyt, teks vargti pačiam, dalinti į kairę ir dešinę... O gal paskui mės knygos tiražą sumažinti iki 200 - 300 egz.?

Ir vėl priverstas atsiprašyti už "lyrinus?" nukrypimus. Bet dabar jau tikrai taškas. Būkite sveiki ir laimingi!

Algimantas

lupenų, gyvuliams skirtų išspaudų "lepioskos" buvo vos ne skanėstas, kaip ir nuo bado kritusių galvių mėsos gabalėlis...

Bet vasarą palyginti laisvai gyvenantys tremtiniai atkusdavo, nes gryno juodžemio daržuose gerai derėjo įvairios daržovės, o laukuose galima buvo prisirinkti įvairių valgomų augalų, laukinių česnakų, svogūnų laiškų, žemuogių ir braškių, kitokių uogų, paupiuose juodujų ir raudonujų serbentų, vandens telkiniuose pasigauti žuvų...

Mama sakydavo: "Algutė, mums Dievulis dar palankus, o štai tavo tėvui ir kitiems kaliniams Krasnojarsko lageryje šimteriopai blogiau. Neenorėdama manęs bauginti, ji nutylėdavo, kad lageriuose kaliniai masiškai miršta, sunkių darbų ir bado bei ligų išsekinti..."

Po metų Katūnės ūkio antroje fermoje liko tik penkios šeimos su senais šeimos nariais ir vaikais: trys žydu ir dvi lietuvių. Lenkus paleido laisvai gyventi kitur, o netekėjusias moteris, lietuves ir žydes, išsiuntė į tolimają Šiaurę... Kaip vėliau sužinojome iš jų laiškų, be reikalo pavydėjome joms, galvodami, kad jas grąžina į Lietuvą.

Ne dažnai, bet gaudavome iš tėvo laiškus, su cenzūros išbraukimais. O po poros metų mamos likimo sesė Marytė Jakučiūnienė gavo pranešimą, kad mirė jos vyras, geras tėvo pažįstamas šaulių sajungos veikloje, Gelvonų mokyklos mokytojas Povilas Jakučiūnas. Su geriausiu tremties draugu Romu Jakučiūnu, kartu su motinomis taip pat apraudojomė šią netekštį...

I maždaug 100 žmonių gyvenvietę po kurio laiko buvo atvežtos kelios Pavolgio vokiečių ir leningradiečių šeimos. Pastaruju vaikai buvo išsekę, bet draugiški, o vokietukai laikėsi atokiau, buvo gerai apsirengę ir turėjo gerų daiktų, apie kuriuos mes su Romu ir vietiniai vaikai galėjome tik svajoti.

Po karo pradėjome gauti iš giminių siuntinius (viename iš jų vietoj lašinių radome plytgali), net pinigų, tad visai "bajorais" pasijutome, nes ausipirkome ir karvę. Ir rengtis jau gražiau galėjome, ne vien tik "korto" drabužiais. Parduotuvėje atsirado daugiau produktų, drabužių, nors ir toliau vietoj paltų žmonės dėvėjo vatinukus - "fufaiki", veltinius - "pimy". Niekas neturėjo radijo imtuvo, dviračio, motociklo, fotoaparato. Tik kartą mums teu gyvenant buvo atvykės prastas fotografas. O kino ten neteko matyti.

Vietiniai sibiriečiai mūsų neskriaudė, neužgauliojo, o vaikai labai nenorėjo, kad išvyktume namo. Kalbėjo: "Razve u nas plocho?" (Argi pas mus bloga?). Mama dirbo grūdų saudėlyje, laukuose, melžė karves, vieną žiemą net virėja statybininkų brigadoje. Aš padėdavau suaugusiems silosavimo, šienapjūtės ir javapjūtės darbuose. "vairavau" jaučius, arklius, kurie ir numerdavo žemén, ir įspirdavo... Buvau kelis kartus, kaip ir mama, premijuotas "korto" atraižomis kelnėmis pasisiūti.

1947 metais, sužinojė, kad traukiniuose netikrina dokumentų, nutarėme pabandyti nelegaliai grįžti į Lietuvą. Pirmoji po žydu šeimų išvykimo į Bijską šiaime mieste išsinuomojo kambarėli Marytė Jakučiūnienė (jau senokai mirus), neužilgo į jos paruoštą "placdarmą" nuvykome ir mes. Kartu su tėvu kalėjės žydu tautybės vyras p. Volfas padėjo įsigytį bilietus iki Maskvos. O toliau mes jau patys viskuo rūpinomės. Be didelių nuotykių apgriautą Vilnių pasiekėme minėtų metų birželį. Jame mūsų keliai ir išsiskyrė: apsiašarojė Jakučiūnai patraukė į Ukmergę, o mes su mama - į Kauną.

Šu tremties draugu Romu po Sibire praleistų metų buvau susitikęs vienintelį kartą Ukmergės aps. tėvo gimtajame Paškonų kaime, kai savaitę viešėjau pas jo invalidę motiną ir jau niausiąją seserį tetą Stasę, motinos bendravardę 1948 ar 1950 metų vasarą. Šio kaimo jau

nebėra, greta jo įsikūrusi tarybiniais laikais išaugusi Liausų gyvenvietė, kurioje paskutinį kartą 1976 metų vasarą kartu su savo sūnumi buvau susitikęs su tėvu, iš Krasnojarsko krašto atvykusiui atostogų į Lietuvą. Atsisveikindamas pajutau, kad, ko gero, tai paskutinis mūsų susitikimas. Taip ir buvo: po pöras mėnesių atėjo telegrama apie jo staigią mirtį.

Mane ši žinia pasiekė pavėluotai, tad labai apgailestaudamas turiu pasakyti, kad jo laidotuvėse nebuvau. Jo artimieji man neatsiuntė net kapo nuotraukos... Gyvenvietės valdžia neišdavė net mirties liudijimo kopijos...

Prieš porą metų Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras, gavęs mano užpildytą anketą "Tremties vieta (gyvenvietė)", malonai pranešė mano likimo draugo Altajuje Romo Jakučiūno adresą. Aš nusiunčiau jam pirmają savo lyrikos knygą "Rasotos rugienos". Netrukus gavau trumpą ir liūdną jo žmonos laišką apie vyro mirtį. Iš jos sužinojau, kad jis labai susijaudino skaitydamas mano laišką, sklaidydamas jam dovanotą knygą, jau, matyt, žinodamas, kad mumis susitiki nebūs lemta...

Tačiau, kol žmogus yra gyvas, stengiasi ką nors veikti, nes, kaip pasakyta, ne vien duona yra sotus. Ir aš, džiaugdamasis kiekviena likimo dovanota diena, savo asmeniniu gyvenimu, savo sūnaus šeimos, Vilniuje auginančios tris vaikus, mus su žmona džiuginančius anūkė ir anūkus. Agnė, Šarūną ir Gediminą, šiek tiek atgaivos gaunu ir sodininkaudamas, ir meškeriodamas, ir grybaudamas, ir dalyvaudamas rajono, Rytų Lietuvos literatū, Lietuvos kaimo rašytojų sąjungos veikloje. Šiuo metu baigiu ruošti trečiąją asmeninę eilių knygą, į kurią sudėsiu visą savo ankstyvesnių ir pastarųjų metų lyriką. Jei ji kam nors bent vienu kitu eileraščiu patiks, būsiu labai patenkintas, kaip gali būti patenkintas kuklus provincijos literatas, bandantis palikti bent menką pėdsakelį, patvirtinantį, kad gyveno žemėje, Lietuvos pakraštėlyje...

Švenčionys,
2001 10 27

Algimantas Cimbolaitis

Laiškas K. Fedaravičiui

Gerbiamoji „Ūkininko“ žurnalo Redakcija,

1995. VI. 10

Man labai patiko jūsų žurnalo 4-tasys numeris, kuriame daug vienos skirtingos ir pradedančiųjų kūrybai. Gal kada nors ir Švenčionyse pavyks suburti eiliuotojus, kaip tai padarė Laukesos poezijos mylėtojai.

Su didelėmis pertraukomis rašau kelis dešimtmečius. Daugiausia esu paskelbęs satyrinių kūrinelių ir aforizmų; be periodikos mano aforizmai skelbti dyjejuose kolektyvinėse knygeliuose. Su lyriniais eileraščiais respublikinėje spaudoje debiutavau „Ūkininko patarėjo“ laikraštyje, neseniai tapau jo poetų klubo nariu. Tačiau ^{norėtusi} savo kūrybos pavyzdžių matyti ir kituose leidiniuose, tarp jų ir Jūsų žurnale. Būsiu dėkingas, jei neatstumsite – laiko turiu nedaug: š. M. gruodžio 28 d. su kaks ~~6~~ metų. Norėtusi, susitaupius lėšų ~~hors~~ vieną, pirmąją knygą ~~isleisi~~, kuriai jau turiu nemažai kūrinelių. Tik dėl lėšų stokos neleidžiu aforizmų, knygelių, kuriai taip pat turiu pakankamai minčių.

Nelaikykite pasakojimo pasigyrimu: tai tik nepilna informacija apie save, išdrįsusį pasibelsti ir į Jūsų duris...

Beje, esu jaunesnysis Jūsų kolega: dirbu Švenčionių rajono „Žvaigždės“ laikraščio korespondentu.

Jei mano pasiūlyti kūrineliai neatitiktų Jūsų reikalavimų, netylėkite. Iš anksto Jums dėkoju.

Algimantas Cimbolaitis

Šios kurinėjų iš monologų kuriųose etiniukės dažnai
per kai kurias išleido valstybinėmenos atstovas, nuo ſe
kios „informacijos mobiliųjų kuro poštekodas“ nusau
kurinėjų apie J. G. Sosonko ir dėl kėdžio užfiksuotų
jo aforistikos kurinėjų.

IŠ MIEŽELAIČIO „MONOLOGU“

2004 10 18

Žmogus – dvipusis medalis. Vienoje jo pusėje atspaustas kūnas. Antroje pusėje – siela.

Kartais absoliučios tiesos sugriūna greičiau negu laikinos.

Civilizacijos medalis – tarsi dviveidis romėnų dievas Janas. Vienas veidas dievo, antras veidas velnio.

Pasaulis pavergia žmogų, žmogus – pasauli.

Meilė apvaisina. Neapykanta sunaikina gyvą meilės vaisių.

...Kur paradoksas, ten neapsieinama ir be absurdo.

Romantizmas – brandumo realizmas – brandumo požymis.

Žmogaus kultą išstumia daikto kultas.

Asketizmas – tai dvasinis ekstremizmas, filosofinė anomalija.

Išpažintis atliekama be kaukės.

Sielo – tai irgi begalybė.

Apmastymai – tai paukščio fenikso metamorfozė.

Mes, poetai, įpratę nuolatos bilsnoti žmogui į širdį. Ar nereikėtų retkarčiais ijkirsti jam į žemesnę kūno vietą.

Aklas negali vesti aklo. O klaida negali taisyti klaidos.

Menas yra surasti klaidą. Bet dar didesnis menas – ją ištaisyti.

Žinojimo nosis riesta į viršų.

Pirmiausia reikia išmokti ginčytis su pačiu savimi. Tada lengviau bus ginčytis ir su kitaikis.

Tamsą išsklaidyti sunkiau negu užgesinti šviesą.

Reikia šį pasaulį mylėti labiau negu save – tada žmogui negresia jokie pavojai.

Nedaryk kitam blogo. O jeigu jau darai ką nors gera – nelauk už tai jokios kompensacijos.

Poezija – tai dvasinė sveikata.

...Laikas – pagrindinis istorijos vadovėlio autorius.

Poeto giesmė danguje sustabdo saulę, Žemėje sustabdo akmenį...

Kūryba – tai nuolatinis laukimas.

Sielo – kontrastingų spalvų paletė.

Poeto nuotaika – žaibo zigzagas...

Kiekvienas žmogus – potencialus poetas.

Poezija ne vien tik eilėraščiai. Poezija visa, kas gražu.

Su poezija žmogaus kelias prasidėjo, su poezija jis ir pasibaigs.

Ironija, pašaipa, humoro jausmas – kuklūs didelės išminties palydovai.

Protas – tėvas, pedagogas, auklėtojas: jis labai atidžiai sekā visų savo vaikų ir auklėtinų elgesį.

Mirti reikia mokytis taip pat , kaip gyventi – nuo pradžiamokslio.

Galvodami apie būsimą, pirmiausia pagalvokite apie šį gyvenimą.

Pradékite nuo mažesnio – gal tada laimėsite ir didesnį derlių.

Baimės akys, žinoma, didelės, bet nemažesnės ir drąsos akys.

Kalba – mūsų motina; ji mums davė gyvybę.

Ne visada žvaigždė padangėje atstoja ir saulė.

Žemė – žvaigždėtosios amžinybės kukli laboratorija.

Žvaigždės tamsos neišsklaido.

Moteris – melodingas instrumentas. Jis skamba kaip smuikas. Bet skamba jis tik atsidūrės gero virtuozo rankose.

Te jūsų neatgraso joks išmėginimas: juo prakaitas sūresnis, tuo saldesnė bus duona.

Kas nori eiti nosies tiesumu, tas būtinai prieis aklą užtvarą.

I tikslą einama taip, kad tikslas išeitų mūsų čia pasitikti.

Ne visos akys mato, ne visos ausys girdi, ne visos širdys jaučia.

Diena, kaip ir žemės gaublys, turi du ašigalius – rytą ir vakarą.

Nė viena upė dar nesugrįžo iš jūros.

Pažinimo medžio šaknys kietesnės už kalnų akmenį,

O jo šakos stipresnės už tų kalnų

Erelio sparnus.

Nuo akmenų niekas nėra apsaugotas – sielą saugok daugiau negu veidą.

Jūra prasideda nuo vieno rasos lašo – kaip dangus nuo vienos žvaigždės.

Šešėlis mums duotas ne tam, kad ši juodą vergą parduotume mugėje.

Šešėlis atspindi ne kūno, o sielos judestis – jis todėl ir bekūnis kaip siela.

Tikiu dangum, kurį turiu, – netikiu dangum, kurį man žada.

Tikiu žmogum tokiu, koks pats esu, – netikiu žmogum, kurio nebuvau sutikęs.

Knyga yra pasisveikinimas, o neatsisveikinimas su žmogum.

Humanizmo atrama – tolerancija. Be jos nejsivaizduojamas žmoniškas žmonių bendravimas. Taip pat ir tautų.

Audros metu į žygį išplaukia drąsieji. Bailiai lindi namie.

Vartotojas gajus kaip katę: kaip mestum – vis vien nukris ant kojų.

Atsilikimas, baimė ir tamsa – patys didžiausi priešai.

Protingos mašinos dievas – žmogus.

Pasaulis globoja tuos, kurie jam švelniai ir maloniai glosto galvą ir kasą padus.

Akies obuolys didesnis už žemės gaublį.

Jeigu dažniau būtų išklausomi nuojautos argumentai, gal iš to daugiau laimėtu ir blaivus protas.

Egoizmas – tai vilkiškas apetitas.

Sveikata mažiausiai skundžiasi tie, kurie jos neturi.

Kas abiem rankom laikosi įsikibęs į savo kėdę – būtinai ją praras. Saugokim ne kėdę, o savo talentą.

Būkime taupūs, bet nebūkime šykštūs.

Auksas pavergia žmogų galutinai – sukausto jo rankas ir kojas. Ir ypač jo sielą.

Beprotybė galė laimėti poziciją, bet protas ne jos nosiai.

...Galvojančių kojomis visada atsiras.

Kartais net daugiau negu galvojančių galva.

Kur aš bekeliaučiau – širdį visada palieku Lietuvoje.

Dualistinis gyvenimo principas primena svarstyklęs, kurių vienoje lėkštėje sveriamą medžiagą, antroje dvasia.

...Žmogus bė minties – gyvas lavonas.

Fantazijos medalis vienas. Tik vienoje šio medailio pusėje įrašytos matematinės formulės, o antroje pusėje – poetinės metaforos.

Juo daugiau nuomonių, tuo mes stipresni.

Laikas – tarsi tas klounas. Jį galima pastatyti ir ant galvos.

Ateitis kerštinga. Ji keršija ir už klaidas, kurias dažnai vadiname nuopelnais.

Žmogus – didelis paradoksas. O gal ir kuriozas.

Poetinė profesija pateisinama. Poetinė manija – ne.

Daug lengviau glostyti negu braukti prieš šerį.

Laikas ir ugny nedega.

Tikra mūsų nelaimė – noras viską apsoliutizuoti.

Ne visada, deja, tai, kas gražu akiai, priimtina ir širdžiai.

Sielos erozija baisesnė už visas kitas mums žinomas šio išimto formos.

Žmogui užprogramuotas laiko limitas išsitenka lopšio ir karsto rėmuose.

Ligoninė tokia rimta išstaiga, kad nieko kito čia nelieka – tik juokauti.

...Filosofuoti – tai mokytis gyventi ir mokytis mirti.

Du žodžiai – tai jau du žmonės.

Meilė šventa, kai mirties valanda nebaisi.

Balsas – sielos veidas.

Kas pradeda nuo dangaus, būtinai pabaigs kelionę pragarū.

Lingvistinis kosmosas – tikras kosmoso analogas.

Poezija – pasaulio iškarpa arba kuklus jo fragmentas.

Vargas tiems poetams, kurie apskelbia suradę tiesą.

Poezija – koncentratų gamykla. Panaši į bičių avili.

Mintis man primena smuiko stygą; ji skamba tada, kai būna įtempta iki maksimumo.

Poetinė mintis išsoka staiga – tartum kamštis iš šampano butelio: putodamas,

šnypšdamas, šniokšdamas ištrykšta metaforą, epitetą, tropų šampanas. .

Žodis – tai ratas, kuris suka ir varo pirmyn visą dvasinių žmogaus mechanizmą.

Poezija slidi kaip ungyrys. O gal ir kaip gyvatė. Pabėgdama gali ir įgelti.

Balta duona reikalauja daug juodo darbo.

Dogma – kaip siena: kakta jos nepramuši.

Eikime ne platyn – ne į šakas, o gilyn – į šaknis.

...Meilė ir Moteris – tai du poetinės žvaigždės ašigaliai, kuriuos jungia viena ašis.

Rašalu mes tik užrašome tai. kas mūsų sieloje parašyta suaudrintu krauju.

Suraskime pirmiausia patys save – tada ir kiti mus suras.

Kas pakeičia natūralų savo balsą – tampa epigonu ir gieda svetimų balsu.

Paukščiai – kaip ir poetai. Juos išduoda jų pačių giesmė.

Žmogus ir klausdamas tobulėja.

Absurdas – ironiška šypsena demoniškame likimo veide.

Poezija – gelių ir paukščių kalba.

Mumifikuota praeitis graži. Bet nieko nėra gražesnio už gyvybę ir atsinaujinimą.

Hermetizmas – kilpa poezijai.

Ar ne tikrovės ir sapno junginys pagimdo pačią gražiausią poezią?

Kultūros amžius – saulės amžius.

Eiliuoti – tai giedoti solo. Arba smuikuoti.

Poezijos stuburas gana lankstus – galima ji lenkti ir net primygti prie žemės. Bet anksčiau ar vėliau jis vis vien atsities ir išsities kartu su dvasia.

Siela – kosminis peizažas.

Kaip neištirtos dangaus galaktikos, taip neištirtos ir sielos galaktikos.

Rašyti eileraščių – kaip ir melstis – negalima nešvariomis rankomis.

Suktas balaganinis tikslas visada pridengiamas gražiai išraitytais dekoratyviniais ornamentais.

Mes galime ir pastovėti vietoje, tačiau pasaulis vargu ar sustos.

Laikas viską daro tylėdamas.

Jeigu mes norime, kad mintis nesustabarėtų ir nesurūdytų, turime ją laikyti apkrautą nuolatiniu darbu.

Mintį maitina gera jos sesuo – informacija.

Iš visų malonumų pats didžiausias malonumas – vis dėlto darbas.

Sunkiausia ištiesinti sielos liniją.

Poezija prabyla tiktai tyloje.

Gerbiamoji D. Jonuškienė,

labai nustebęs, o po akimirkos pradžiugęs, perskaičiau Jūsų malonų laišką, kviečiantį bendradarbiauti "Vilniaus balse". Stengsiuosi kiek įmanydamas Jums padėti, nes dabar, kai atsinaujino "Vakarinės naujienos", nebeliko vienos literatų kūrybai, tad Jūsų pažadas skelbtai laikraštyje Vilnijos literatų kūrybą, man, kaip sakoma, labai "prie širdies".

Šiais metais išleidau savo pirmąją, nekukliai storą, net keturių skyrių eileraščių knygelę, kurią progai pasitaikius padovanosiui ir Jums, jei, žinoma, panorėsite ją priimti. Būčiau labai laimingas, jei sutiktumėte ją bent labai kukliai pristatyti, išspausdinę jos viršelį su keliais eileraščiais greta. Taip "senose" "Vakarinėse naujienose" buvo pristatyta Jeronimo Lauciaus, gerai pažistamo nuo "Šluotos" laikų, kai joje abu spausdindavome aforizmus ir kitus kūrinėlius, novelių knyga. Jei ne didelės permainos "V. N.", gal toks mano knygelės pristatymas būtų buvęs minėtame laikraštyje, kuriame prieš pusantį metų paskelbiau nemažai aforizmų, satyrinių ir lyrinių eileraščių bei epigramų.

Visą amžių dirbau rajoninėje spaudoje, beveik porą metų - rajono radiuje. Dabar, visoje Respublikoje jū uždarius, likau grynų gryniausias pensininkas, galis nusiraminti tik sode ir ši bei tą rašinėdamas. Jei norėtumėte greičiau pamatyti mano knygelę, paprašykite Juozo Žitkausko, esu jam dovanojęs. O gal jis galėtų ją ir kaip nors pristatyti. Kai gavo mano knygą, yra pasakęs tokią frazę: "Gal reikėtų apie ją ką nors..." Bet kol kas nieko niekur nemačiau.

Kadangi nežinau, ką Jūs galvojate šiuo klausimu, pradžiai siunčiu Jums pluošteli savo eileraščių. Kai kurie su dedikacijomis, norėčiau, kad jos išliktų, nes viliuosi, kad taip buvę draugai ir bičiuliai galės vėl mane prisiminti ir užmegzti naujus ryšius...

Jau norėjau tuo ir baigti ši ilgoką (atleiskite) laišką, bet nutariau dar pridėti, kad siunčiu ir pluošteli aforizmų iš planuojamos aforizmų knygelės, nes iki šiol juos esu skelbęs tik periodikoje ir kolektyvinėse knygelėse "Mintys minta mintimis" ir "Buities priebutyje".

Tai tiek, dar kartą atsiprašau už ilgą, o pirmai pažinčiai gal ir ne visai kuklų laišką. Nekantriai lauksiu naujojo laikraščio ir kitų bei savo kūrybos tame. O gal šis savaitraštis ir toliau liks "Dienovidžio" priedu?

Su geriausiais palinkėjimais -

Algimantas Cimbolaitis

Švenčionys, 1998 07 09

GERBIAMIEJI,

2001 06 15

nepykit, kad vėl beldžiuosi į Jūsų duris: patiko Jūsų veiklumas ir leidybinės galimybės: mūsų "Versmės" klubui iki to dar toli - sugebėjome išleisti tik vieną nedidelį almanachą...

Nebedėjuosi, kad neduočiau peno naujajame almanache vėl taip gausiai cituoti mano pamintijimus, padejavimus...

Nuoširdžiai dėkoju už tris almanachus "Lietaus dvasia...", kuriuos gavau birželio 13 d., prieš pat man skausmingą birželio keturioliktosios diena, man jubiliejinę datą: prieš 60 metų, pradėjės šeštusios metus, su tévais gyvuliniamame vagone iškeliau į Altajaus kraštą, už Bijsko, o tévui, mokytojui, atsargos karininkui, šaulių būrio vadui, Ukmergės apskr. literatui, besireiškiančiam krašto spaudoje, amžinam poilsiu tekio atgulti atšiaurioje Krasnojarsko krašto žemėje...

Atleiskit, vėl praskydės užsiplepėjau. Tad prie reikalo. Kadangi tik gavės Jūsų almanachą sužinojau apie naują konkursą, nutariau dar kartą pasiūlyti pluoštelį savo kūrybos. Atrodo, kad parodijų dar niekas nesiūlė. Netrūkus išeis mano antroji - aforizmų, epigramų, satyrinių eiléraščių ir parodijų - knygelė "Dukart du - penki..." Parodijų skyrių pavadinai "Šelmiški žaidimai". Neturėjau tikslø nieko užgauti, nei žinomų poetų, nei kolegų literatų, tiesiog prieš baigdamas brangiai kainuojančią "rašytojavimą", nutariau išbandyti dar vieną žanrą. Siunčiamos parodijos - penkios iš dvidešimt trijų. Peno joms užginti davė ir Jūsų krašto literatų, LKR sajungos narių, mielų ir draugiškų kolegų kūryba. Tikiuosi, kad jie neužpyks, nes tai tikrai tik šelmiški kūrybiniai žaidimai, davę galimybę praplėsti mano kuklią literatūrinę paletę... Juk ir aš nepykstu, kad neskyrėte didesnio dėmesio mano publicistiniams tekstams - pamintijimams (impresijoms), kurie mane išvedė į prizininkus Rytų Lietuvos literatų kūrybos konkurse... O ir neturiu teisės pykti, nes pirmajame Jūsų organizuotame konkurse buvau pripažintas laureatu, už ką esu labai dėkingas. Nepyksių ir dabar, jei vėl liksiu už borto, kaip pernai. Puikiai suprantu, kad tai taip pat žaidimas. Ir netrokšdamas didelių laurų siunčiu šias parodijas, o tik norėdamas vėl patekti į Jūsų nuostabiai techniškai ir meniškai gražiai išleistą almanachą, ir būtinai su nuotrauka, kad skaitytojai ir su mano atvaizdu, kol dar nenuplikau, galėtų susipažint... (Atleiskit už ne visai kuklų sąmojų).

Jei paveiklavau į konkursą ar nuspręsite, kad šis žanras Jums nepriimtinės, labai prašau šias parodijas paskelbtį nors rajono spaudoje ar Jūsų literatūriniam laikraštėlyje. Iš anksto dėkoju.

Su geriausiais palinkėjimais vertinimo komisijai ir visiems rajono literatams, o ypač mane pažystantiems, labiausiai - Birutei Lengvenienei, kurios kūryba man labai artima savo gyvenimiška tiesa ir nepretenzinga menine išraiška

Algimantas Cimbolaitis

Mano adresas:

Taikos 1-68,
4730 Švenčionys

Tel. 5 15 28(n)

P.S. Ar galėčiau sužinoti, kas buvo spausdinama
pirmajame Jūsų almanache? Tik Jūsų rajono literatų
kūryba?

44

Vytauto STANKEVIČIAUS knygos "Žvaigždžių supynėj" pristatymo vakarui.

Mielas Vytautai,
Gražioj "Žvaigždžių supynėj" pasisupęs,
Tu iš aukštynių nusileidai prie Šešupės
Ir, Joninių naktį kaitrų laužą užkūrės,
Mintimis prie Juodosios jūros nukūrei.
Ten, žvelgdamas į aukštą minaretą,
Pakėlei taurę už deramą téviškés vietą
Margajam pasauly, ir nerei į atomo gelmes,
Tikédamas, kad jis Tave į paslaptį nuves.
O Lietuvon sugrižęs, užéjai į tévo klétj,
Kurios širdis Tavoji nenustojo vis ilgétis.
Bet neilgai joje buvai - išvijo laiko vėjai,
Keliu, kuriuo jaunystė nerami išėjo.
Pakilęs virš klonių ankstyvą pavasario naktį,
Kai "dejavo katės patvoriuos ir
Skendo gluosniai žirginiuos",
Atsiminei, kaip mažas su ilgesiu ir nerimu žiūréjai
Į taką, kuriuo su pieno ąsočiu mama pareiti turėjo;
Kaip užaugęs pirmą kartą šventą nuodémę patyrei,
Klauseisi trankių šiokiadienų orkestrų ir ošiančių girių,
Iš pragaro rojaus ristele bégai pro Pravieniškes
Kaunan, Laisvės aléjoje gaudyt i kvailų vištų...
Kaip, išgaudęs jas, vél atsidūrei prie Juodosios jūros,
Kur juodbruvės mergos nejausdamos gédos kraipé r...
Net išsižiūsios, auskarais gundè, į virus vėpsojo,
O turguj karakulinés vyrukų galvos mekeno,
(Ne tik jaunos ir kvailos, bet ir išmointingos - senos)
Ir su pasigardžiavimu rūgštū vyną gurkšnojo...
Tačiau tame giedančių mūlų krašte pajutęs nerimą, tarei:
Laikas gržti į Tévynę, dèmesingai atsigrežti į jaunus,
Atminčiai pasidaryti nuotrauką prie jūros(Kauno)
Pavasariu tikiu su "vaikais pakrykštauti linksmai",
Pagalvoti, kokį žodį dėl "kadencijélių" tarti atvirai...
Ir, Vytautui Tijūnéliui tostą supynus prasmingą,
Uždainuoti lietuvišką dainą skambią ir jausmingą,
Kad žiemą vaivorykštés pavasarius primintų
Ir kuo daugiau skaitytojų "Žvaigždžių supynėj" suptis imtų...
P.S.
Vytautai, jei kur suklydau, Tavo "supynėje" supdamasis, atleisk.
Griežtai už draugišką galopą per Tavają knygą neteisk.
Tau nuoširdžiai linkiu - teginsta naujos skambios eilės,
Pradėtos amžiaus brandoje kaip ir jaunystėje su meile!

Algimantas Cimbolaitis

1998 12 29, nuo pradžios iki pabaigos perskaicius Tavo pirmąją (tikėsimės ne paskutinę) knygą "Žvaigždžių supynėj".

1998 04 06

Gerbiamieji,

Ilgai svarstės, siušti ar ne savo kūrybos pluoštelį tolimo rajono (žvelgiant iš Švenčionių) literatų vertinimui, pagaliau nusprendžiau:
jei teigiamai ir neįvertins, per galvą neduos, kaip sakoma. Kūrybos turių daug, tad atrinkti buvo sunku. Nutariau pasiūlyti įvairesnio žanro kūrinelių: skelbtų periodikoje ir tik ką išleistoje mano knygoje(ryt vykstu į Uteną parsivežti nedidelio - 500 - tiražo. Tik kur jį dėti?).

Malonūs šatrijiečiai, Jūsų almanachas "Nebijok atsigerti iš stirmos pėdos.." garbingoje vietoje tarp kitų man brangių knygų, nes jis, nors ir nepadovanotas, bet su jo autoriu, mielų moterų, Milevičienės, A.Varpiotienės, J.Parutienės, (atšventusios garbingą savo gyvenimo datą) ir "žemaitės iš Telšių" nuoširdžiai palinkėjimais. Joms ir visiems šatrijiečiams visokeriopos sėkmės ir kuo daugiau džiugų dienų!

Algimantas Cimbolaite

Mano adresas:
Taikos 1- 68
4730 Švenčionys
Tel. n.5 15 28

Vakarinių žurnalių
dvičiai "redakcijos"
naujėms redaktoriams
Vadovas A. C.

Gerbiamoji Redakcija,

visų pirma leiskite pasveikinti su ankstyvu pavasariu ir su visomis šio meto šventėmis. Kūrybinės energijos, pelningo darbo, visokeriopos sėkmės ir gerovės, o svarbiausia - sveikatos!

Seniai svajojau ką nors išspausdinti Jūsų laikraštyje. Prisiminės Jūsų korespondentės(?) žodžius, pasakyti po "Eiliavimai 11" knygos pristatymo praėjusiųjų metų rudenį kultūros centre Vilniuje, kad "skirs dėmesio eiliuotojams", nutariau pats pasibelsti į Jūsų redakciją. Nepykite, kad ateinu nekviečias!

Susipažinkime: Algimantas Cimbolaitis, trumpiau - Algis. Daugiau kaip trisdešimt metų išdirbęs rajono spaudoje, dabar - Švenčionių savivaldybės atstovas spaudai, vedęs vietinio radio laidas.

Respublikos spaudoje kiek žinomas kaip satyrinių kūrinelių ir aforizmų autorius. (Esu dviejų kolektyvinių aforizmų knygelių autorius). Pastaraisiais metais daugiausia laisvalaikio skiriu lyrikai. Eilėraščiai spausdinti "Ūkininko patarėjuje", "Ūkininke", Lietuvos kaimo rašytojų, kurios nariu esu, almanachuose, "Eiliavimai 11" knygoje.

Šiemet, gerbiamo Aleksandro Šidlausko ir kai kurių poetų paskatintas, ruošiuosi išleisti savo eiliavimų knygelę, o jei pavyks iš rėmėjų gauti ir daugiau lėšų, dar ir aforizmų, epigramų ir kitų satyrinių kūrinelių knygutę.

Kodėl rašau? Leiskite atsakyti eiliuotai.

RAŠAU EILES

Rašau eiles, kokias širdis diktuoja,
Iš žodžių žvilgančių senam sode.
Aš nežinau, ar jos gyvenimu alsuoja,
Žinau tiktais, kad degintų mane,

Jeigu aš jū (gal ir naivū) neparašyčiau
Baltam lape - gyvenimo gale,
Kitų eilėraščių ateit nepaprašyčiau
Taku mėnulio naktį pas mane...

1995 07 10

Ir dar vienas biografinis eilėraštukas.

METAI

Kai tvoros nuo šalčio braškėjo,
Gimiau prieš Naujuosius Metus.
Altajuj, kai tévo ilgėjaus,
Likimas man davé šeštus.

Dabar jau turiu metų krūvą.
Kiek duos dar likimas? Kas žino...
Dienelės į praeitį gura
Pro mano vaikystės beržyną.

Užklysta Pabaiskan, į Bijską,
Ir išskrenda paukščių takais.
Dėkoju Tau, Dieve, už viską,
Nors nesimeldžiu kaip kadais...

1996 08 07

Tokį margą kūrybos pluoštelį siunčiu specialiai, kad būtų iš ko atsirinkti, jei mano kūrybai skirtumėte bent kiek dėmesio.

Dar kartą -

su geriausiais linkėjimais gerbiamam Redaktoriui ir visam redakcijos kolektyvui.

Algimantas Cimbolaitis

Mano adresas:

Taikos 1- 68,
4730 Švenčionys
D.tel.51464
N.tel.51528

Mielas jaunystės drauge Zigmui,

skaitinėdamas knygą „Laiko atodangos“, kurią padovanojo LPKTS Tar. ir Vald. nare p. Aldona Juškevičienė per gerą mano bičiulį Juozą Blažinską, (prieš porą metų tragiškai žuvusį gaisro metu gimtoje troboje) už jai įteiktą mano eilių knygą „Rasotos rugienos“, aptikau Tavo koordinates knygos 306 psl. Pagalvojau, kaip gaila, kad anksčiau taip atidžiai nepaskaitinėjau šios knygos, juo labiau, kad ir mano pirmoji asmeninė eilių knyga išleista tais pačiais 1998 metais. Labai norėjau ją Tau padovanoti, nes esu net dedikavęs Tamstelei vieną eilėraštį. Gaila tik, kad iškreipiau Tavo pavardę, pavadindamas Tamašausku. (Beje, ir mano kompiuterio žodyne nėra Tamakausko, siūlo Tamašauską). Tik šiaisiai metais, lankydamas „Aušros“ gimnazijos muziejuje ir vienintelėje mūsų klasės nuotraukoje su „tetušiu“ perskaiciavau, kad esi Tamakauskas. Kažkada man šią pavardę minėjo ir buvęs mano šešas. Švenčionių rajono laikraščio ilgametis redaktorius Bronius Narkūnas (vis dar dirbantis viename iš rajono laikraščių („Švenčionių kraštas“) korespondentu, bet aš užginčiau, kad Tavo pavardę Tamašauskas. Mokyklos svečių knygoje aptikęs Vlado Šarkelės adresą ir telefoną, 2003 metų rudenį iš motinos buto Kaune paskambinau jam ir jis taip pat patvirtino, kad aš buvau neteisus. O galutinai savo neteisumu įsitikinau iš trumpos pastraipėlės knygoje „Laiko atodangos“. Taigi, labai Tavęs atsiprašau. Tačiau, jei šis mano laiškas pasieks adresatą ir Tu atsakysi į jį, nurodys savo namų ar mokyklos telefono numerį, o taip pat adresą, kokį savaitgalį būtinai Tau paskambinsi. O jei tingęsi rašyti, gali man paskambinti tel. 5-15-28, geriausia vakare.

Galvoju, kad jau užteks, nes į prieš porą mėnesių rašytą laišką Vladas Šarkelė taip ir neatsakė, net nepaskambino, nors su jo žmona man rūpimais klausimais telefonu kalbėjau porą kartų.

Jei esi gyvas ir sveikas, tikiuos, kad bent tu atsiliepsi. O jei gali nueiti į „Aušros“ gimnazijos muziejų, žvilgtelki į svečių knygą perskaityk (jei įskaitysis) mano mintis, pavartyk muziejui dovanotas tris knygas ir pranešk, ar norėtum jas turėti.

Aš jau „grynas“ pensininkas su „streikuojančia“ širdele ir kt. negalavimais, bet dar vis šį bei tą rašinėjantis, sodininkaujantis, auginantis net vynuoges, dar vis vairuojantis automobilių. Taigi, jei vasarą sumanytum apsilankyti Švenčionių „parapijoje“ – prašau, būsi lauktas svečias...

Gyvenu tik su žmona ir uošviene, vienturčio sūnaus matematiko programuotojo penkių asmenų šeima gyvena Vilniuje, Pilaitėje. Jei ne paslaptis, kokia Tavo šeimyninė padėtis, gal kažkada Vilniaus autobusų stotyje matyta mergina?.. Žodžiu, būtų įdomu sužinoti su kuo ir kaip pasitikai senatvę?

Atleisk už ilgą laišką būk sveikas ir laimingas! Pagarbai – „klasiokas“
Algimantas Ciimbolaitis

(2004 02 03)

\ 2004 02 03

P.S. Mokyklos muziejui buvau nusiuntęs pluoštelį nuotraukų, tikėjausi, kad Šarkelė atpažins visus asmenis, bet jis neatsakė. Gal galėtum Tu informuoti labai mielą muziejaus vadovę kas yra kas, ir man pranešti, ypač apie tai, prie koksio paminklo mes su Tavimi stovime su Maironio seserimi, kokia jos pavardė, vardas, kada mes su ja „įsiamžinome“? Iš anksto dėkoju.

A.C.

Justino Marcinkovičiaus knyga „Dienoraštis be datų“
PERSKAICIUS KNYGĄ „DIENORAŠTIS BE DATU“
J. Marcinkovičius žiauriai įspėja.
Dai būtų teigė.
Kada tada prisimine
vienybėlė kūnau, kad
jei atpiūtus, apžirklaus
jai nugalės etoje truo.” flg. C-18

PERSKAIČIUS KNYGĄ „DIENORAŠTIS BE DATU“

Justino Marcinkevičiaus knyga „Dienoraštis be datų“ mane sudomino ne mažiau kaip koks nors siužetinis kūrinys. Gal todėl, kad autorius kaip per išpažintį atvėrė sielą, apnuogino širdį, atvirai ir nepaprastai nuoširdžiai parodydamas, koks nelengvas kelias ne tik į didžiąjį literatūrą, bet ir apskritai į tikrajį gyvenimą. Kalbėdamas apie save, apie savo kraštą, savo tautą, jis širdies spinduliais tarytum apšvietė ir mano gyvenimo užkaborius, privertę ne tik prisiminti pokario laikus, studijų metus, kai jo poema „Dvidešimtas pavasaris“ studentijos buvo graibstoma ir éjo iš rankų į rankas. Manyčiau, kad ir knygos „Dienoraštis be datų“ mintys artimos daugeliui skaitytojų, jaudina ir dabartinės kartos žmones.

Kadangi pats mëginu jégas asoristikoje, J. Marcinkevičiaus dienoraštis mane užbûrė dar ir tuo, kad Jame gausu puikių asoristinių minčių. Pageidaučiau, kad bent dalį jų išspausdintumėte laikraštyje „Tarybinis mokytojas“, kurį skaito ne tik pedagogai, moksleiviai, bet ir kiti visuomenės nariai.

Pagarbiai – Algis Cimbalaitis

XXX

Laikas yra literatūros sajungininkas, o ne jos priešas.

Už norą būti, išlikti – stipresnis noras suprasti.

Kai gera motina – ir daina gera.

Neliks duonos su druska – liks tėvynę.

Užriškit medžiui akis, kai kirviu užsimojat.

Visų mūsų drabužiai vienodi: mes apsirengė laiku.

Poetas – tai kelias. Iš vienos širdies į kitą. Iš vienos epochos į kitą.

Daugiausia klausimų sau ir pasauliui užduodam tylėdami

Lengvai skelbti dešimt Dievo įsakymų, negu jų laikytis.

Kuo įvairesnė literatūra, tuo daugiau širdžią ji aprēpia.

Jei pasaulis būtų tik atsitiktinumų suma, jame būtų neįmanoma gyventi.

Gyvenimas – malonumų indas, pripildytas kartaus pareigos ir
turbūtinių.

atsakomybes gerimo.
V. 18.

Visų džiaugsmų veidai pana
lėjimui užtikrinti patogumais.

Parūpījusies apskritai neturi veido.
Parūpījusies apskritai neturi veido.

Poezija: kai eilerasty liekti

Viza, kā varia - cīklinieka

Visa, kas nauja – ižsklinga.
O vis dėlto nieko nėra tragedijosnė už sulauž-

Uvis dello mleku hera tra
Skrutaties sua ketyl su

Skaitlytojas auga kartu su knyga. Klausytojas – kartu su muzika.
Mūsi veikai yra mūsu spartai.

Musų valkai yra labas spartai.
Žodžiu galima ne tik sužeisti, bet ir užmuisti.

Amžiajai bučiuoja šia žeme, ios piliaukalnių krūstus.

Kur dėtu sių manęs, iešku manes nebūtų?

Neužterka žinoti – reikia paversti žinojima įsitikinti!

Suprasti – štai didžiausia pergalė .

Žvilgsnis – tai ir subjektyvus, ir objektyvus aktas.

Žmogus, nesuvokiantis savęs istorijoje ir istorijos savyje – nuogas, vienišas, silpnas.

Kūryba – tai toks klausimas apie gyvenimą, kurį išgirdės savyje žmogus visam gyvenimui susimasto.

Nė vienas žmogus taip neįsileidžia į save kito, kaip literatūrinis herojus.

Kol yra knyga, žmogui negresia vienišumo pavoju.

Gamta nedalinama valstybinėmis sienomis.

Ižūlus, iššaukiantis modernizmas – bevaisis. (?-abejoju ar buvo skelbtas).

Kur nėr gyvenimo, ten nėra ir poezijos.

Kokia laimė turėti kalbą, kuri padaro mus broliais!

Mokslui gamta – laboratorija, menui – namai ir šventovė.

Raitelis distancijoje – štai kas yra eiléraštis.

Poezija – tautos sparnai. Jie privalo būti švarūs.

Epochos dirbtuvėje poetas – ir restauratorius, ir išradėjas.

Kūnas – kaip taurė, kurioje visko pilna. Bet pastoviai joje daugėja tik mirties.

Nėra laiko mąstyti apie mirtį – neužtenka laiko gyventi.

Didžiausius dvasios stebuklus kuria skausmas ir kančia.

Džiaugsmas – sočiuju religija.

Sustoju dvasia – miręs žmogus.

Tėvynė mus susikuria sau – užtat mes ir einame, kylame, veržiamės į ja.

Laimė – chimera, kuri neturi veido.

(Jei aš po kelių dešimtmečių teisingai supratau paryškintų taškų prasmę ties šių minčių pradžia, vadinas šios J. Marcinkevičiaus mintys mano prašymu buvo išspausdintos laikraštyje „Tarybinis mokytojas“.

Po šios pastabos nutariau į kompiuterį „sukrauti“ ir kitas tais metais man patikusias mintis, nes gaila suplėšyti ilgai stalčiuje gulėjusį rankraštį su tokiomis gerbiamo rašytojo mintimis.

IS KNYGOS „DIENORAŠTIS BE DATŪ“ (neskelbtos „T.M.“ laikraštyje).

Kuo daugiau tolsta nuo mūsų literatūros kūrinys, tuo didesnės vertės įgyja jis kaip tikrovės liudininkas.

Nėra ryškios takoskyros tarp grafomanijos ir kūrybos, nes grafomanija taip pat kūryba.

Jau kai kuriuos jausmus, sąžiningumą, dorumą, ištikimybę... reikėtų įrašyti į „Raudonąj knygą“. Kaip nykstančius.

Niekada ne per vėlu gyventi.

Kalbėti taip, tartum kiekvienas žodis būtų paskutinis.

Tikras rašytojas visada yra negailestingiausias savo paties kritikas.

Ta pati gyvybės saulė nušviečia mūsų pavasarį ir mūsų rudenį.

Talentas taip pat yra ir atsakomybė.

Niekas tiek nepasitarnavo žmogui, niekas tiek nekentėjo kartu su žmogumi, kaip knyga.

Visada žemėje per maža gerų žodžių, meilės, tiesos ir dėkingumo žodžių.

Gyvenimo prasmė – jo pilnatvėje. Arba taip: Gyvenimo prasmė yra ten, kur reiškiasi žmogiškumas.

Negalima paskęsti buityje.

Kuo įvairesnė patirtis, tuo platesnis, tolerantiškesns žmogus.

Tiesa – tai lyp tas mietas, prie kurio pririšame, pritvirtiname pasodinę jauną medelį, kad vėjai nenulaužtų jo, kad tiesus augtų.

Išmokyti žmogų elgtis su laiku protingai ir taupiai – štai uždavinys ir šeimai, ir mokyklai, ir visuomenei.

Nei garsu, nei spalva nepasakysi tiek daug, kiek žodžiu.

Brangiai ima iš mūsų gamta už laimę žiūrėti į ją ir ją jausti: ji pasiima mus.

Miršta ne tik žmonės. Miršta eileraščiai, knygos. Ypač parašytos jaunystėje.

Nėra kitos profesijos, kuri taip absorbuotų, taip „prarytų“ visą žmogų, kaip rašytojo profesija.

Žiedas mato save vaisiuje. Eileraštis mato save žmoguje.

Žmonės patys sugriauna savo Trojas, kad tūkstantmečiams praėjus, kasinėdami jas, ieškotų savo kultūros pédsakų.

„Geriau nieko nedaryti, negu daryti nieką.“ (K. Briulovas).

Kuo daugiau savęs (ir pasaulio) žinosime, tuo didesni ir kūrybiškesni būsime.

Žmogus negali gyventi baimės ir netikrumo pasaulyje.

Mylėti knygą – vadinas, mylėti žmogų.

„Mastau – vadinas, esu.(Dekartas).

„Mastau – vadinas, esu laisvas. (turiu būti laisvas)“. Ž. P. Sartras

PASTABA: atsispausdinau 2 egz., sau ir bibliotekai.

2004 02 24 (Per Užgavėnes) Alg. Cimbolaitis

1996 m.

Gerb. LKRS Pirmininke!

I tokį Jūsų ilgą laišką, ypač į kai kuriuos jo nevienareikšmiškus punktus, trumpai atsakyti labai sunku. Tačiau pasistengsiu.

1. Mano kūrybos pavyzdžių „Ūkininke“ – daugeliui metų. Lyrikos. Buvo žadėta šiemet 9-ajame išspausdinti porą. Nebuvo ir dešimtajame numeryje. Jei nebus išspausdinta ir kituose – nusiviliu. Labai, aišku, nesisielosiu: „nurašysiu“ viską pereinamajam laikotarpiui, nes nesinori ką nors kaltinti protekcionizmu...
2. Mano aforizmai skelbti dviejose kolektyvinėse aforizmų knygelėse: sudarytojai Aleksas Dabulskis ir Jeronimas Laucius.
3. Jei turėčiau lėšų, galėčiau išleisti dar bent trejetą knygą: lyrikos, satyros ir aforizmų. Šiemet baigiu sudaryti pirmąją eileraščių knygą, nes lyrikos eilių esu skelbęs tik periodikoje ir šiemet išėjusioje antroje „Eiliavimų“ knygoje. Kada knyga pasirodys, dar nežinau – kaupiu „kapitalą“, ieškau rėmėjų...
4. Dėl gabumų. Rašau eiles, aforizmus kuriu. Dabar – pensininkas, dirbu vietinio radijo redaktoriumi. Aš ne prieš suakčių paminėjimą ir ne prieš konkursų organizavimą. Tačiau švenčioniškiui Jonava nepatogioje vietoje, bet esant reikalui atvažiuočiau.
5. Dėl gabumų. Moku rašyti eiles ir aforizmus. Kai dirbau spaudoje – fotografavau. Dabar, kaip jau minėjau, pensininkas, todėl fotografuoju tik asmeniniam albumui. Retkarčiais, kultūros skyriaus, kultūros centro reikmėms. Dirbant radiuje mažai laiko ir belieka.

Pats ką nors „organizuoti, lipti į tribūnas“ nemégstu, tačiau pažistu žmones, kuriems tai patinka, tad galėčiau jiems padėti. Kvietėme K. Fedaravičių, jei norėtumėte, galėtume ir Tam stā pakvesti. Rajono biblioteka dažnokai rengia susitikimus su rašytojais ir literatais.

6. Siūlyčiau „Kaimo rašytojų“ dalinti į dvi dalis: skirtą rašantiems eiles ir prozą. Manyčiau, kad jis turėtų išeiti kas ketvirtį. Blogiausiu atveju – kas pusmetį. Kodėl? Todėl, kad neįdomu laukti daugiau kaip metus, kad pamatyta almanacho tipo knygelėje porą savo eileraščių ar prozos trupinėlių. Formatas turėtų būti panašus į „Poezijos pavasario“ leidinį. Savo dalį sutikčiau apmokėti, o jei kas paremtų – būtų dar geriau. Netikiu, kad kas nors sutiktų visiškai apmokėti šių leidinių spausdinimą. Būkime kritiški: daugelis į LKRS narių kūrybą žvelgia nerimtai...
7. Pritariu šio punkto mintims. Man parankesni – Švenčionys, jei regionu laikytumėte vieną rajoną. Cia ir pats galėčiau vadovauti. Didesniams regionui nesutikčiau – reikia jauno žmogaus. Jei turite galvoje didesnį regioną – 4-5 rajonų: jo centras turėtų būti Utenoje. Tačiau už kitus negaliu spręsti.
8. Po truputį – visi išvardinti institutai. Nors netikiu, kad realiai kas remtų. Realiausiai rėmėjai : kultūros ministerija ir įvairūs fondai.

9. Pirmiausia pamèginsiu apie ši reikalą pakalbèti per vietinj radijà, vèliau pasiùlysiu buvusiems savo kolegomis iš „Žeimenos krantù“ redakcijos, dabar esançios Švençionèliuose.
10. Pritariu.
11. Pritariu.
12. Sutinku.
13. Pritariu ir igalioju.
14. Savo knygù leidybai lèšu užtikrintai galiu „sulaukti“ tik iš savës. Visù mûsù – taip pat tik iš visù LKRS narių įnašų.

P.S.

Gyvi bûsime, susitiksime. Tuomet plačiau išdèstysių savo nuomonę daugeliu klausimų.
Kai ką jau esu sakës Jonavoje, jei menate...

Pagarbiai –

Algimantas Cimbolaitis

Mano adresas: Taikos 1- 68 (Ne Toniko – LKRS narių adresu saraše padaryta korektûros klaida).

4730 Švençionys

Tel.: D. 5-14 64

N. 5-15 -28

Saulėtą 2001 - už spalio 20 - osios dieną, kartu su Rytų Lietuvos literatais įkopės į Merkinės piliakalnį, jausdamas Nemuno, Merkio ir Stanglės santakos rudeniską gaivą, ilgai negalėjau atsigrožeti nuostabia piliakalnį juosiančia panorama, mintyse vis dėkodamas likimui už galimybę nors senatvėje pamatyti ir širdimi pajusti dar 1377 metais istoriniuose šaltiniuose paminėtos Merkinės, vienos seniausios ir svarbiausios Lietuvos gyvenvietės, apylinkių grožį.

Nežinau kaip kiti, bet aš jutau keistą norą surasti piliakalnyje tą konkretių vietą, iš kurios Merkinės pradžios mokyklos mokinys Vincukas, būsimasis lietuvių literatūros ažuolas Vincas Krėvė - Mickevičius, o gal net ir Varėnoje vaikystę praleidęs M.K.Čiurlionis, grožėjos Merkinės apylinkėmis ir nepaprastai vazdinga trijų upių santaka. Tačiau vaikštinėjant po piliakalnį taip ir nepavyko tiksliai nustatyti tos vietas, iš kurios šie garsieji vyrai galėjo stebeti, kaip Merkio ir Stanglės vandenys dingsta Nemuno glėbyje ar iš Merkinės kaminų į rytmecio aušros ar saulėlydžio pauksuotą padangę kyla dūmai...

Leisdamasis nuo piliakalnio apgailestavau, kad su munis nebuvo Dzūkijos krašto sūnaus poeto Broniaus Mackevičiaus, jau daugelį metų gyvenančio Švenčionių krašte, mielai bendraujančio su "Versmės" klubo literatais, naujausioje knygoje "Ant krentančių lapų" eil. "Mano žemė" taip jaudinancią nuoširdžiai parašiusio:

Begalinės visatos didybės
Neaprėpės, pamilti negaliu.
Aš - spyglelis,
Ant dzūkiško égliaus pakibęs,
Vienai dienai
Prie gaublio didžiulio prilipęs
Kartu su laukų lopeliu".

Metai, metai, metai, bėgate, skubate, sendinate žmones, atimate iš jų sveikatą... O juk tiek Lietuvoje gražių vietų! Nors kiek būkite gailestingesni, leiskite trokštantiems jas pamatyti, kad pagaliau jie suprastu: joks pasaulio stebuklas nesujaudins taip, kaip giuntojo krašto ižymių vietų svarba ir žavesys...

Mielai Julijai Duksienei - knygos "Kareivėlio vyšnelė" pristatymo
Švenčionių viešojoje bibliotekoje proga:

Išsipildė Tavo svajonė –
"Kareivėlio vyšnelė" prabilo:
Apie motinos skausmą, dejones,
Apie jausmą tyra ir gilų.

Tad tikiu, iš anapus Tau ploja
Tavo žuvęs sūnus ir dėkoja
Už eiles širdimi parašytas,
Baltais vyšnių žiedais apkaišytas.

Ir žinau, kad lig amžiaus baigties
Vyšnelė sūnaus Tau kalbės:
„Aš čia, mamyte, su tavim,
Tik tu viena nepamiršai...”

Tikėki, Julija, Dievulis girdi,
Užjaučia nuoširdžiai dangus.
Ne akmeninę, jautrią siunčia širdį,
Nes tik su ja lengviau gyventi bus.

O dabar kiek linksmiau:

Linkiu Tau kuo ilgiau gyventi,
Dvasia ir širdimi nesenti.
Eiliuojant "neužkliūti už balkono",
Kad ginkdie "nepersipleštum šono"...
Kalbèti apie viską atvirai,
"Nors ir bus kam negerai".
„Lankstytis, maivytis“ – didžiulė nuodėmė,
Taip elgtis gali tik koks nors mémė.
Ir į erdves nekilk – „liaudis nesupras“,
Nes „jei krisi, tai dievaž,
Sijonas „perplyš ir „šabaš“.
Rašyk mažai, nes jei
„daug posmų priراšysi,
Nieko tu nepasakysi“.
Todėl, mieloji Julija, poete,
Stenkis "būti savo vietoj",
Tokia, kokia buvai, kokia esi,
Ir visad būsi mūsų dėmesy...

APIE ALGIMANTĄ CIMBOLAITĮ

Kūryba - tai sielos kalba išsiliejusios mintys

Algimantas Cimbolaitis

Algimantą Cimbolaitį, prieš kelias dienas atšventusį gražų 70 metų jubiliejų, pažistu labai seniai, gal kokius tris dešimtmečius. Per tą laiką daug kartų kalbėjomės ir apie kūrybą - iš pradžia apie fotografiją, vėliau ir apie poeziją. Visą laiką stebino Algimanto tolerancija, pastangos nežeisti pašnekovo, reiklumas savo kūrybai. Tas reiklumas jam padėjo išleisti tris savo kūrybos knygas: „Rasotos rugienos“, „Dukart du - penki“ ir „Sudegę metai“. I šias knygas sutilpo tik dalis Algimanto parašytų eileraščių, aforizmų, satyrinių kūrinių. Jo kūryba spausdinta daugelyje periodinių leidinių, beveik dvidešimtyje almanachų ir antologijų, žodžiu, sukurta iš tiesų nemažai. Bet kurgi buvo ta pradžia? Gal mažarne Pabaisko miestelyje, Ukmergės rajone, kur prieš 70 metų, 1935 m. gruodžio 29 d., ir gimė Algimantas Cimbolaitis, o gal kūrybos pradai gimė tolirkame Altaicus krašte, kur jি su tėvais ištremė 1941 metais per didžiuosius birželio trėmimus? Ir dabar, kaip sako Algimantas, jam prisimena tie nuostabūs Altaicus vaizdai, kurie dažnai užgožia liūdnus to laikotarpio prisiminimus, pusbadį gyvenimą tolirkame krašte. Pasibaigus karui, 1947 metais jis su motina sugržo į Lietuvą, o tėvas taip ir liko gyventi Sibire. O gal kūrybos genus Algimantas paveldėjo iš tėvo, turėjusio literatūrinį sugerbėjimą, o gal atsinešė gimdamas ir gerokai vėliau sugerbėjo realizuoti? Pirmieji Algimanto Cimbolaičio aforizmai buvo išspausdinti „Šluotoje“, vėliau ir kituose respublikiniuose leidiniuose ir, žinoma, Švenčionių rajoniniame laikraštyje. Kartais analizuojant Algimanto Cimbolaičio kūrybą belieka tik stebėtis kūrybiniu diapazonu, nes čia rasime visko - pradedant kandžiais aforizmiais ir baigiant lyriniais eileraščiais.

- Algimantai, ar prisimeni pirmąjį parašytą eileraščių?
- Kur ten prisiminsi, nors lyg per miglą prisimenu tokį epizodą: sėdžiu senelio paskubomis surėstoje trobelėje, žvelgiu pro langą į siautėjančią pūgą ir eiliuoju sau. Žinoma, neišliko tas mano pirmas „ševedras“, bet, matyt, tai buvo pirmas mano bandymas išreikšti mintis eliuota forma, o rimčiau pradedau rašyti gerokai vėliau. Man dažnai priekaištauja kolegos ar kritikai dėl to, kad kūryboje daug asmeniškumų, bet kodėl aš turiu atsisakyti savo išgyvenimų? - sako Algimantas.

Algimantas Cimbolaitis jau daug metų priklauso Lietuvos kaimo raštojų sąjungai, kaip pats sakė, ten kur kas daugiau tolerancijos ir supratimo nei save didžiaisiais kūrėjais laikančiais Lietuvos raštojų sąjungoje...

- Algimantai, daug metų rašai eiles, tai koks gi vis dėlto stebuklas poezija?
- Žinai, i ši tavo klausimą ko gero, ir didieji poetai vargu ar atsakytu, nes kiekvienam rašančiam eiles poezija yra savitas ir nepakartojamas pasaulis. Man poezija - tai sielos kalba, bet savaime aišku, kad eileraščio posmuose turi būti ir mintis. Žinau viena - poezijoje reikia darbštumo, reikia kantrybės. Man ir pačiam jos kartais pritrūkdavo, todėl yra daug neužbaigtų eileraščių, kurie taip ir guli laukdami savo eiles. Ar sulaucks? Nežinau... Galbūt taip ir liks neužbaigtai. Kartais pagalvoju, kad visai įdomu būtų surinkti neužbaigtų eileraščių ciklą, nes ten tiek daug įdomių ir nuoširdžių minčių...

„Man poezija - tai sielos kalba“, - sako gruodžio 28 d. 70 m. jubiliejų atšventęs Algimantas Cimbolaitis.

- Kaip gimsta tavo eileraščiai, aforizmai?
- Kartais eileraščiai, aforizmai ar posakiai ateina visai netikėtai, dažnai po ranka nebūna net popieriaus skiautelės ir kol ateini - užsimiršta, bet tiems, kuriems lemta gyventi, išlieka. Dabar kai pavartau anksčiau parašytus eileraščius, aforizmus, satyras, kai kurių tikrai nerašyčiau, nes su metais į daugelį dalykų imi žvelgti kitaip, keičiasi požiūris, bet kas parašyta, išlieka ir gyvena.
- Turėjai dar vieną pomėgi - fotografija?
- Taip. Fotografavau daug, daug įdomių įvykių yra užfiksuota. Gaila, kad negatyvai guli nesutvarkyti... o imtis to darbo neturiu nei noro, nei jégų. Kartais tiesiog norisi sugržti į praeitį. Ilgą laiką nefotografavau, nes pensininkui tai brandus malonus, dabar sūnus padovanovo skaitmeninį fotoaparatą, gal ir vėl vieną kitą įdomesnį epizodą užfiksuošiu.
- Algimantai, visi jubiliejai turi tam tūkra liūdesio gaideilę, bet visgi kaip vertini pats savo kūrybą?
- Tu teišus. Jubiliejai iš tiesų primena apie bėgančius metus, bet taip jau surėdytas žmogaus gyvenimas, ir nori nenori retkarčiais pažvelgti atgal, norėdamas pasverti tai, ką padarei gyvendamas. Aišku viena - jei būčiau turėjės daugiau valios, galėjau padaryti daugiau. Kartais trūkdavo nuoseklumo, užbaigtumo, net ir poeziją reikėjo pradėti rašyti anksčiau, kai buvo daugiau jaunaviško polėkio, bet, matyt, viskam yra savas laikas. Gaila, kad dabar mūsų rajone apmireps poezijos judėjimas, įdomu būtų susitikti, pabendrauti su bendraminčiais. Pats gi dabar rašau daug mažiau, nors internetinėse poezijos svetainėse bandau vertinti kitų kūrybų. Stengiuosi visad išlikti tolerantiškas. toks aš buvau visą gyvenimą, - sako Algimantas Cimbolaitis, varydamas visą krūvą almanachų, kur yra išspausdinta ir nemažai jo sukurtų eileraščių, epigramų, aforizmų.

Kūryba – tai kelias į tiesą

Algimantas JAKŠTAS

Algimantą Cimbolaitį pažįstu gana seniai. Per tą laiką ne kartą teko kalbėtis apie kūrybą, jos vietą gyvenime. Daabar, kai knygų lentynoje yra pirmoji Algimanto poezijos knyga „Rasotos rugienos“, kai kompiuterio diskeliuose sukaupta medžiagos dar dviem, kūryba jau tapo realia jo gyvenimo dalimi, reikalaujančia savo laiko ir rūpesčio.

Pirmajį eileraštį Algimantas parašė būdamas vienuolikos metų. Tada su motina buvo ką tik grįžę iš Sibiro tremties. Senelio sodyboje Ukmurgės rajone surado tėvo rašytas eiles. Motinai juokais paklausus, ar jis galėtų parašyti eileraštį vienuolikmetis vaikinukas drąsiai atsakė „taip“ ir, kas įdomiausia, paraše visai neblogą eileraštuką. Tokia buvo pradžia. Pasakui rimčiau rašyti eiles ēmė jau besimokydamas Kaune. Gaila, kad iš to kūrybos laikotarpio mažai kas ir išlikę.

Argi jaunystėje galvojame, kad, praėjus kuriam laikui, sukurti darbai gali turėti vertę, o tada... davei paskaityti vienam, kitam, taip ir nežinai, kur dingo, kaip dingo kuriam laikui iš Algimanto Cimbolaičio kūrybos ir lyrika. Ją pakeitė aforizmai ir satyros, kuriuos pradėjo spausdinti ne tik rajoninė spaunda, bet ir „Šluotos“ žurnalas. Žinoomas poetas A. Dabulskis tada Algimantui pasakė:

„Esi geras aforistas, satyrikas – tai ir rašyk, o lyrika palauks.

Savo valandos poezijos posmai laukė gana ilgai, kol pradėjo vis dažniau ir dažniau neduoti ramybės. Prieš keletą metų surinkęs gražiausius eileraščius, sudėjo į pirmąjį knygą. Tiesa, jau prieš tai keletas eileraščių buvo išspausdinti kaimo rašytojų sąjungos leidžiamose rinktinėse, bet pirmajai knygai eiles atrinkinėjo labai rintai, pedantiškai, nes toks jau gyvenime Algimantas - ką daro,

nebesugriž.

Algimantas iš kūrybą žiūri rimitai, stengiasi rašyti taip, kad vėliau nereikėtų taisyti, nes pradėjus taisinėti dažnai dingsta pirminis įvaizdis, nelieka jausmo tyrumo, ypač kai rašai kompiuteriu, nelieka net pirminio varianto.

Ar keičiasi, metams ei-

stengiasi daryti gerai.

– Ką tau duoda kūryba, dalyvavimas konkursuose, kaimo rašytojų sąjungos veikloje? – klausiu.

– Suprant, kol žmogus dirbi, skubi, kūrybai ir savi-raiškai beveik nebileika laiko. Rašai priešokiai, o kai esi užtarnautame poilsyje – kūryba padeda išlaikyti savajį ego. Čia gali išreikštī savo jausmus, mintis, pabėgti nuo įkyraus jausmo, kad esi niekam neberekalingas. Dalyvavimas konkursuose, Kaimo rašytojų sąjungos veikloje padeda susitikti su bendraminčiais, išskalbēti – o tai man labai svarbu, – šiek tiek su ironija atsako Algimantas.

Kandumo ir ironijos Algimantui užtekdavo visada, bet, pasirodo, gerą aforizmą parašyti ne ką lengviau nei eileraštį, nes ta eilutė, susidedanti iš kelių žodžių, turi būti taikli iš strelė. Eileraštį gali užbaigti vėliau, o aforizmas, jei jo laiku nepagavai kaip paukščio, išskris ir daugiau

nant, požiūris į meilę ir kitas vertėbes? Algimantas įsitikinės, kad vėliau jausmus imi vertinti iš gyvenimiškos patirties.

– Meilę, kaip ir kitus jausmus, vertini per nugyventų metų prizmę, igytą patirtį. Rašau apie viską: gyvenimo

Nukelta į 3 psl.

Kūryba – tai keliai į tiesą

Atkeita iš 1 psl.

procesus, laiko tékmę, bet labiausiai mègstu pilietinę poezija, kartais galbūt per daug pilietiškai rašau..., - kalba apie savo kūrybą Algimantas.

Taip, jo eilëse daug gražių minčių apie tėvynę, gimtinę. Matyt, tam įtakos turėjo ir Sibiro tremtyje patirti išgyvenimai. I daugelių Algimantas žiūri gana atlaidžiai, nemègsta vertinti perdém kategoriškai. Jam ne prie širdies tokie dalykai, kaip bandymai, atkûrus Lietuvą, sumenkinti S. Néries ir kitų to laikotarpio menininkų kūryba.

- Viskā reikia vertinti kūrybiškai, o ne politiškai. Mes nežinom, kas privertė žmogų pasielgti vienaip ar kitaip. Gal žmogus neturėjo pasirinkimo... Vertinkime kūrybą, ji vienintelė turi išliekamają vertę, o politika gana nešvarus dalykas, - šiek tiek liūdnai sako Algimantas, vartydamas rankose naują eilėraščių, aforizmų, epigramų pluoštą.

Dabar didžiausias rüpestis jam, kur rasti lèšų išleisti knygoms. Ta būsimu knygų vizija neduoda ramybés. Norisi užbaigti pradétą darbą. Tai, kas sukurta, turi teisę gyventi – toks yra pagrindinis kūrybos leitmotyvas, nes rašyti ir dëti į stalčių ne visada pats protingiausias sprendimas. Geriausia, kad savo mintimis negali pasidalinti su kitais, nes tos mintys - tai dalelytė tavęs. Kuriančiam žmogui – tai didžiausias džiaugsmas. Ir nors Algimantas vis dar sunkiai ipranta prie žodžio "poetas", bet jo parašyti posmai dažnai kur kas profesionalesni už tikrais poetais save laikančiu kai kurių kolegų. Ir, ko gero, ne Rašytojų sajungos nario bilietas apsprendžia talentinguma, o gamtos dovana kurti. Algimantas ją turi. Ir nesvarbu, kad gruodžio 28 d. švęs savo 65-mečio jubiliejų, bet noro kurti ir energijos užtenka. Tad tikësimės sulaukti dar ne vieno Algimanto lyriško eileraščio (kai kurie jų tapo dainomis), ironiškos epigramos ar aforizmo.

Kas tie metai? Jie tik atneša daugiau patirties, kurią sugerbė panaudoti savo kūryboje. Tikiuosi, kad nauji gyvenimo metai ir išaušęs naujas amžius Algimantui atneš naujų minčių ir idéjų ir kad greitu laiku išvysime naujas jo knygas, nes Algimantas turi ir dar vieną bruožą – užsispyrimą. Stengiasi visada užbaigti pradétus darbus.

98 12 16

Žeimenos
krantai

Rasotos ražienos - branda ir gyvybės simbolis

Algis JAKŠTAS

*Tu atleisk, jei gali, už dienas,
Kurios man prisiūtus aptemo.
Prisiminki skambiąsias dainas,
Kuriom svaigom: laimingai gyvenom.*
(A. Cimbolaitis)

Kiekvienas iš kūrėjų, meno pasaulio žmonių savaip eina į pripažinimą, į savajį Olimpą. Algimantas Cimbolaitis ilgai ir kantriai rinko eiles svarbiausiai savo gyvenimo knygai, o sudėjės jas į gražią rinktinę "Rasotos rugienos" (iliustruotą Edmundo Gudanec piešiniais), padovanojo ją skaitytojams. Čia net ir išrankiausias poezijos mėgėjas gali rasti sau mielą posmelį. Gal todėl penktadienį, nepaisydami tikrai žemiško oro, į Švencionių viešosios bibliotekos skaityklą rinkosi poeto talento gerbėjai, draugai.

Šiek tiek pasimetės, susijaudinės autorius klausėsi skaičių jo sukurtų eilių. Gražios romantiškos muzikos fone skambėjo eilės apie meilę, gimtinę, gyvenimą. Nemažą pluoštą naujų kūrinių - eiléraščių, epigramų - perskaitė ir pats A. Cimbolaitis. Ypač daug aplodismentų susilaukė kandi Algimanto satyra. Daug gražių palinkėjimų išsakė autorui draugai, kolegos. Bene linksmiausiai pasveikino menininkė Juzefa Martinkėnienė, padovanojusi ne tik savo naują paveikslą, bet ir puikų eiléraštį bei daina, kurią sudainavo Alytė Svirbutavičienė ir Vitalijus Laptevas. Baignėsi A. Cimbolaičio kūrybos vakaras gražia poetine kompozicija, kurią atliko jau minėtas duetas.

Norėtusi, kad šis pirmosios A. Cimbolaičio knygos pristatymas būtų ne paskutinis. Galbūt autorui pavyks išleisti aforizmų, satyrų rinkinį. Juk kūrinių Algimantas dar turi

A. Cimbolaitis - ne vien lyrikinis. Jo aforizmai ir epigramos skaitytojus verčia iš koto.

ne vienai knygai. Svarbiausia, kad atsirastų žmonių, galinčių paremti, kaip "Rasotas rugienas" parėmė Rimas Klipčius.

Kada dukart du – penki?

Kai į pasaulį žvelgi linksmai

Irena PAULIUKЕVIČIENĖ

Knygos gimimas džiugina tarsi naujo žmogaus atejimas į pasaulį. Būtent gimimas, nes kūryba gimsta – po žodį, po eilutę, po posmą, dažnai kančiose. Ypač malonu pristatyti skaitytojams kolegų, su kuriais likimas lėmė dalintis kasdienybės rūpesčiais – leisti laikraštį – kūrybą. Šikart naujos knygos gimimu džiaugiamės drauge su Algimantu Cimbolaičiu.

Buvęs ilgametis "Žvaigždės" laikraščio korespondentas Algimantas Cimbolaitis gerai pažįstamas mūsų skaitytojams ne tik kaip straipsnių ir fotografijų autorius – daug metų laikraščio puslapius sušildydavo jo lyriškos eilės, pagyvindavo jumoristinio žanro kūrinių. Daugiametį kūrybinį triūsa vainikavo 1998 m. išleista pirmoji lyrikos knyga "Rasotos rugienos". Nesenai dienos šviesą išvydo antroji A. Cimbolaičio knyga, 'mīslingai pavaidintā "Dukart du – penki". Joje – visas jumoro ir satyros lobynas: aforizmai, epigramos, satyriniai eileraščiai, parodijos, sugulė ant popieriaus lapų per daugelį kūrybos metų ir nepelnytai ilgai gulėjė stalčiuose. Kaip šiandieną daugeliui mūsų, pavargusių tuo pašelusio gyvenimo tempo, problemų ir rūpesčių, stinga sugebėjimo bent akimirką užsimiršti, į tas pačias problemas ir negandas pažvelgti lyg į svetimas – iš šalies, sveikai pasijuokti iš nesėkmų ir imtis darbo iš naujo.

Knygą bičiuliškai iliustravo Valdemaras Prunskus, redagavo poetas Aleksas Dabulskis.

Aforizmų skyrius "Minčių nepririši" ir "Pilvas ir sąžinė" galima skaityti tiesiog pasimėgaujant, po keliąs eilutes, nes vienu sakiniu, trumpa eilute pasakyta tiek daug, ir dar šmaikščiai – yra apie ką pamastytu. Drauge tai – ne tik sąmojo, bet ir išminties krislai.

Gyvenimo išmintimi trykšta ir kandžios skyriaus "Gyvenimo rūdys" epigramos bei satyriniai eileraščiai skyriuje "Savos nuodėmės". Parodijų skyrius "Selmiški žaidimai" – tai išties šelmiškas ir skvarbus žvilgsnis į kolegų kūrybą. Tad malonaus skaitymo! Autoriui maloniai leidus, kartyskiais džiuginsime Jus, mieli skaitytojai, jo šmaikščiais kūriniais, o norintys įsigyti knygą galite kreiptis į autorių tel. 51528.

Algimantas CIMBOLAITIS

Dvi meilės:

Katino

Benamis katinas
Prisiglaudė prie kojų:
Iš anksto man
Už išmaldą dėkojo.
O kai paėdė –
Uodegą pastatė
Ir pasileido paskui jauną katę.

Prostitutės

Sužvarbės ménulis
Pro langą žiūrėjo,
Kaip senas ponulis
Jaunutei mokėjo
Už grožį, jaunystę
Ir meilės muliažą,
Jausmų apgavystę
Ir atliktą lažą...

Seno donžuano aimanos

Ją pamačiau
Ne moterų pliaže.
Ji sužavėjo
N. restorane.
Kaip Afrodité
Rodės man jinai.
Žvilgsniu lyg klausė,
Gundė dyvinai:
Žinok, esu
Viena iš tu,
Kurios negaili
Šełstančią aistrą,
Kurios už butelį
„Na-po-le-on“
Palieka iš vyriškio
Tik lavoną...

Naktis prabėgo
Kaip ekspresas,
Nunešdama velnipop
Skausmus ir stresą.
Tik gaila, kad pradingo
Piniginė.
Ką žmonai pasakysiu?
O, kankynė!

Ateik nuoga
-Ateik šį vakarą
i mano žalią sodą.
Atnešiu vynuoginę,
kokiu dar neragavo tavo lūpos.
Tiktai ateik
Ateik nuoga.

„Svanetijos motyvais“
Julija ALMANIENĖ

Ateik ši vakara

i sodą apšerkšnijusį.
Ateik nuoga.
Atnešiu kailinius,
kokiu dar nedévéjai niekad.
Ir mums bus karšta
kaip Afrikos padangėj.
Tik būtinai ateiki
be drabužių,
nebūk baili.
O jei tau šalta bus
po mano kailiniai –
uždegsime aušras
ir šoksime nuogi
net milijoną metų.
Karštai meldžiu,
ateik nuoga
pakol pasaulis miega
ir nemato...

Ir senatvėje būtu miela gyventi, jei jos dienos ne taip greit,
pakalnėn riedėti, o pensija lėčiau tirpti...

***

Maža laimėti aukso puoda, reikia dar mokėti juo naudotis,
kad neprisiltų puoselėti vilty...

Algimantas Cimbolaitis

A. Cimbolaičiui – trečioji vieta už publicistiką

Janina MAČERAUSKIENĖ

Jau seniai vyksta Rytų Lietuvos kultūrinės veiklos centro organizuojami šio krašto literatų kūrybos konkursai. Šis, neseniai įvykęs Alantoje, Molėtų rajone, buvo jau devintas. Kaip sakė viena iš jo dalyvių Reškutėnų "Ryto" draugijos pagrindinės mokyklos direktoriė Viktorija Lapénienė, šis susitikimas jau buvo anksčiau skelbtu konkurso rezultatų susumavimas ir laureatų pagerbimas.

I susitikimą vyko penki mūsų rajono literatai, vadovaujami Saulės Sadeckaitės. Ir vienam iš jų – švenčioniškiui Algimantui Cimbolaičiui – buvo paskirta trečioji vieta už publicistiką. Tai bene pirmasis toks aukštasis mūsų rajono literato kūrybos įvertinimas.

V. Lapénienė apie šį renginį, kuriame jai teko dalyvauti pirmą kartą, pasakojo susižavėjusi. Susitikimas vyko labai gražioje ir įspūdingoje vietoje – restauruotame dvare, kuriame kažkada buvo filmuojamas Tadas Blinda. Patiko nuoširdus priėmimas, ekskursija po miesto įzynias vietas, molėtiškių spektaklis, literatų vakaronė. Išleistas literatų kūrybos bukletas. Atminimo dovanos, kurios buvo įteiktos ne tik laureatams, bet ir kiekvienam susitikimo dalyviui.

Rytų Lietuvos kultūrinės veiklos centro direktoriė Birutė Kurgonienė išreiškė mintį, kad kitas konkursas tikriausiai bus publicistinis, ir kvietė krašto literatus rašyti apie konkrečius žmones, jų likimus.

**SVENTAKI
GLOUKSCOS
BROUJAS**

Svečiuose— Švenčioniu žurnalistai Tai bent patogumai

Ne naujiena švenčioniškiams namai su visais patogumais. Tačiau tokius nepaprastus, pasakiškų patogumų daugelis, tikriausiai, pavydi KMK žinybinio namo Taikos gatvėje Nr. 5 gyventojams. Mat, Švenčionelių KMK ši namą staci saviemis. „Patogumai“ atsirado labai paprastai: statybininkai nesandariai įrengė gaisrinį liukų stogelius, kurie puikiai paskirsto lietaus vandenį visiems gyventojams po lygiai. Todėl daugelio butų gyventojai kartais ištisą savaitę, o kartais ir ilgiu vakarais gali raimai sau išėtis — neveikia televizoriai, nėra elektros.

O štai butuose Nr. 7 ir 9 vienas kampelis pa-skirtas romantikai. Lyjant čia gali sėdėti su draugais prie... fontano. Be to, dar ir išsimaudytis galima. Juk lietaus vanduo minkštasis, žvelnus. Sie-nai mirksta ir eizėjat Nieko, gera šeimininkė išeitį visuomet suras: tai kilimėliu, tai popieriumi pridengs...

O kiek malonumų sutinkia šis namas vaikams bei sporto mėgėjams. Beveik kiekvienoje laipų aikštėje įrengta čiuožykla. Nori — sklidinék, nori — ledo ritulį žaisk.

Tačiau kai kurie „patogumų“ priešai žiaušiasi prieš tokia KMK „racionalizaciją“. Ne viena karą skundėsi jie ir KMK vadovybei. Girdi, taip ilgiu gyventi negalima. O ką gi tiel buvo atvažiavę pažiūrėti, bet į butus, sako, užėiti nedrįsę. Matyt, nė vienas iš jų nebuvu sudaręs gyvybės draudimo sutarties.

„Domumo dėlei prisiminsime: šis „ispūdingas“ mas atiduotas naudoti prieš metus. Kažin, tieneliu jis dar affaikys!

J. MACERAUSKIENĖ

PAGALIAI RATUOSE

Gerai dirba mūsų rajono žmones. Apie tai jau buvo rašyta mūsų laikraštyje. Tačiau negalima neprisiminti ir trūkumu, kartais nedideliu, bet įkyriu, kurie, nelyginant pagaliai ratuoose, kliudo vežimui judeti į prieš.

Svenčionių pirtis remontuojama ir remontuojama. Dazniausia — žiema. Kartais joje staiga dingsta karštasis vanduo.

Gera pirtis ligas išvaro.
Ilieja kūnan atgaivos,
Iš mūs pirties, pirties be čaro
Ligosi gržtam vos-ne-vos...

Rajone dažnai nepatenkinamai veikia telefono ryšiai.

Kad užkaukiai kad užpyski —
Rodos, sprogs ausu būgnellai,
Skambini į Januliški
O atsako tau Jakeliai...

Jau daugelį metų Švenčionių sviesto gamykla gamybos atliekos teršia Kunos upelį, įtekanti į Merą, kuri savo rucžtu patenka į skaidriąjį Žeimeną. Upelis dvoklia ne tik vasarą, bet ir žiema.

Jei jums kartais teks
Pro Kuną važiuot,
Prasom nesustot,
Nagri nekvėpuit,
Jei įkvėpsit čia sustoje,
Tuo išvirsite iš koju,
Niekas nepades,
Niekas nepades.

A. CIMBOLAITIS

„Kaltanėnai stovi ant Žeimenos bei daugelio kelių, todėl čia nemažai brakonieriai“. (Iš netaisytos rankraščio).

„Liepiau pakurti pirtį žmonai, bet ji sudėgino ne tik pirtį su benzинu, bet ir motociklą.“ (Iš paslaškinimo).

„Po 1–2 parų paršeliali pasisiausia, paramėja, gulėdami daro bėgimo Judesius, atmata galva, cypia ir greit nuquašta.“ (Iš veterinarijos qydytojo straipsnio).

„Praktiniuose užsiemimiuose mes išmoko-me paspartizuoti žmonių žaliuosius draugus, patys juos qaminti“. (Iš girininko straipsnio).

ALGIMANTO CIMBOLAIČIO SPAUSDINTA KŪRYBA:

Eil. knyga "RASOTOS RUGIENOS" (1998), aforizmų, epigramų, satyriinių eilėraščių, parodijų knyga "DUKART DU - PENKI" (2001), eilėraščių, pamintijimų (impresijų) knyga "SUDEGĘ METAI" (2003), poezijos antologija "VEIDU Į TĖVYNĘ" (2003, Lietuvos kaimo rašytojų sąjunga), "VILTISS ŽARIJA" (Politinių kalinių ir tremtinių poezijos antologija, LKRS), kolektyvinė aforizmų knygelė - "Mintys minta mintimis" 1983, "Vaga", kolektyvinis aforizmų rinkinys "Buities priebytyje" 1989, "Vyturys", Lietuvos Liaudies Kultūros Centro leidinys - kolektyvinė knyga "Eiliavimai II", du Lietuvos Kaimo RS almanachai, Švenčionių lit. klubo almanachas "Branda", "Posmai, skambėjė prie Lakajų" - Molėtų raj. lit. klubo leidinys, skirtas jamžinti 1998 m. Molėtuose vykusį Poezijos pavasario renginį, Ukmergės lit. draugijos almanachai "Neužpustytos pėdos", "Ties Vilkmerge", "Šluota", "Nemunas", "Švyturys", "Šeima", "Politika", "Literatūra ir menas", "Ūpas", "Ūkininkas", "Ūkininko patarėjas", "Vakarinės naujienos", Švenčionių, Ignalinos, Varėnos, Molėtų, Telšių, Ukmergės, Zarasų, Utenos ir kt. raj. laikraštiuose, Plungės lit. klubo dvejuose ("Vingiorykštė") almanachuose "LIETAUS DVASIA..." ir "SKAUSMAS TYLOJE...", Švenčionių raj. Savivaldybės viešosios bibliotekos eilėraščių apie Švenčionis leidinyje "ŠVENČIONYS PER AMŽIUS SKAMBĖS", 2003 m. atnaujinto poezijos konkurso "Žydičios VYŠNIOS šakelė" dalyvių eilių rinkinelyje.

Lietuvos KR Sajungos skelbtame konkurse 1998 m. pripažintas "Varpo" premijos laureatu už eilėraščių knygą "Rasotos rugienos". Telšių lit. klubo "Šatrija 98" konkurso laureatas (poezija). Rytų Lietuvos kultūrinės veiklos centras, IV Rytų Lietuvos literatų konkurso organizacinis komitetas III laipsnio diplomu (publicistikos nominacija) apdovanojo už pastebėjimų, nuotaikų, minčių rankraštį "Pamintijimai" (impresijos), 2003 m. apdovanotas atnaujinto respublikinio poezijos konkurso "Žydičios VYŠNIOS šakelė" diplomu ir prizais.

TRUMPOS ŽINIOS APIE SAVE:

Gimiau 1935 m. gruodžio 28 d. Pabaisko miestelyje, Ukmergės rajone. Mokiausi Altaičiaus krašto Srotsko raj. Katūnės tarybinio ūkio antros fermos pradžios mokykloje (ten baigiau tris kl.), Ukmergės apskr. Balninkų valsčiaus Geliogalių pradinėje, Balninkų septynmetėje, Kauno 1 – ojoje vidurinėje mokyklose, Vilniaus pedagoginio instituto lietuvių kalbos ir literatūros fakultete. Dirbau Nemenčinės, Švenčionių rajoniniuose laikraštiuose, Švenčionių rajono radijo laidų redaktoriumi. Pensininkas.

Eiliuoti kilo noras dar ketvirtame skyriuje. Kai 1947 m. birželį grįžome iš tremties Altaičiaus krašte, motina parodė tėvo eilėraščius, skelbtus tarpukario Lietuvos leidiniuose "Mūsų Vilnius", "Tautininkų balsas", "Trimitas", kituose bei Ukmergės literatų leidineliuose. Vėliau atėjo laikas ir mano spausdintai kūrybai...

P.S. Šią pastabą jrašiau 2004 metų gruodžio 14 d., ruošdamas šiuos duomenis Švenčionių viešajai bibliotekai, norėdamas pasakyti, kad, nors mūsų rajono

"Svencionių krasto" redakcija nebespausdina rajono literatų kūrybos, rajono literatų "Versmės" klubo veikla faktiškai beveik visai nutrūkusi ir niekās nesirūpina, kad literatų kūryba būtų išleista antrajame almanache (o tokius sumanymus versmiečiai ir kiti literatai puoselėjo, matydami, kaip panašūs kūrybos rinkineliai leidžiami kituose rajonuose), aš, kol dar turiu šiokių tokį jėgą, vis dar šį tą retsykiais parašau, dalyvauju Delfi internetinio portalo "Pluksnos brolijos" skyriaus narių bendravimuose, daugiausia komentuodamas kitų literatų, bandančių siekti platesnio pripažinimo, kūrybą. Gal kada pabandysi pasiūlyti ir savo naujausios "produkcijos" pavyzdžių. Kai kurie kolegos komentuotojai apie mano pastabas atsiliepia gan palankiai, tik reikalauja daugiau kritikos. O rėžti iš peties tiesą net silpniausio kūrinio autorui man gan sunku, nes lengviau pagirti, paskatinti žmogų naujiems ieškojimams, o ne gadinti jam nuotaiką...

Jei rajono savivaldybės kultūros skyrius, kažkada rėmės versmiečių laikraštėlio leidybą, atgaivintų šią paramą, aš neatsisakyčiau padėti jį išleisti. Bet dar su didesniu entuziazmu imčiausи sudaryti ir paruošti spaudai antrajį almanachą, jei šio darbo niekas kitas nenorėtų užsikrauti ant pečių... Ketvirtosios knygos leisti neketinu. Jei kas paremtų, kokiu 100 ar 50 egz. tiražu gal dar ir paméginčiau išleisti rinktinę, ijdėdamas į ją ir geriausią naujausią kūrinelių. Kol kas neįsitikinės, kad to reikia. Kaip ir iki šiol rašysiu savo malonumui, nes negalima leisti, kad smegenys be darbo snaustų ir kalkėtų...

Algimantas Cimbolaitis

LITERATŪROS SĄRAŠAS

Knygos ir rinkiniai:

- Balta vyšnia iš pavasario to... : "Žydinčios vyšnios šakelei" - dvidešimt metų : [poezijos konkurso laureatų ir diplomantų eilėraščiai / sudarytoja Janina Ginekienė]. - Ukmergė, 2004.- 48p.: portr.
- Dukart du - penki : (aforizmai, epigramos, satyriniai eilėraščiai, parodijos) / Algimantas Cimbolaitis. - Utēna, 2001
- Lietaus dvasia... : Plungės literatūrų klubo "Vingiorykštė" almanachas : eilėraščiai ir proza / [sudarytoja Adelė Daukantaitė-Šeškauskienė. - Jonava, 2001]
- Rasotos rugienos : eilėraščiai / Algimantas Cimbolaitis. - Švenčionys, 1998
- Sudegė metai : [eilėraščiai] / Algimantas Cimbolaitis. - Utēna, 2003
- Šauksmas tyloje ... / Plungės literatūrų klubo "Vingiorykštė" almanachas. - Plungė, 2002.- 56p.: iliustr.; portr..- 125p.: iliustr.
- Ties Vilkmerge : [poezija] / Ukmergės literatūrų draugija. - Ukmergė, 2003.- 122p.: iliustr.; portr.
- Veidu į Tėvynę : poezijos antologija / [sudarytojas ir redaktorius Kostas Fedaravičius]. - Jonava, 2003.- 292p.: iliustr.; portr.
- Vilties žarija : politinių kaičių ir tremtiniių poezija / [sudarytojas ir redaktorius Kostas Fedaravičius]. - Jonava, 2003.- 192p.: ilustr.; portr.
- Vyšnios kaulukas : prozos antologija : Lietuvos kaimo rašytoju sajungos dešimtmeečiui : Lietuvos vardo tūkstantmečio sukakčiai / [Lietuvos kaimo rašytoju sajunga. - Jonava, 2004.- 232p.: portr.

1. Cimbolaitis, Algimantas.
"Jam neberekia iš valdžios nė adatos" ; Apie šiuokšles ; Mūza : [satyros] / Algimantas Cimbolaitis - Iliustr. // Švenčionių kraštas - 2001, saus. 20, p. 3
UDK: 888.2-4/-9 Kiti literatūros žanrai
2. Cimbolaitis, Algimantas.
"Kam naktimis eilėraščius rašai?.." / Algimantas Cimbolaitis // Švenčionių kraštas - 2001, kovo 17, p. 3
UDK: 888.2-1 Poezija
3. Cimbolaitis, Algimantas.
Dvi meilės ; Seno donžuano aimanas ; Ateik nuoga / Algimantas Cimbolaitis - Iliustr. // Švenčionių kraštas - 2001, rugpj. 4, p. 3
UDK: 888.2-1 Poezija
4. Cimbolaitis, Algimantas.
Vienatvė / Algimantas Cimbolaitis // Švenčionių kraštas - 2001, spal. 10, p. 3
UDK: 888.2-1 Poezija
5. Cimbolaitis, Algimantas.
"Daugiau kaip po pusšimčio metų..." / Algimantas Cimbolaitis; [su prierašu apie autoriu] - Portr. // Gimtoji žemė - 2000, rugpj. 19, p. 5
UDK: 888.2.0/.09 Lietuvių literatūros mokslas ir kritika
6. Cimbolaitis, Algimantas.
Pagal pašaukimą ; Išmokė ; Vietoj torto prieš išeinant į pensiją / Algimantas Cimbolaitis - Portr. // Švenčionių kraštas - 2000, lapkr. 25, p. 3
UDK: 888.2-1 Poezija
7. Cimbolaitis, Algimantas.
Sodas priežiemiai / Algimantas Cimbolaitis // Švenčionių kraštas - 2000, gruod. 30, p. 3
UDK: 888.2-1 Poezija
8. Цимболовитис, Альгимантас.
Сад предзимья : [стихи] / Альгимантас Цимболовитис; перевод А. Величко - Rus. // Швенчёню kraštas - 2000, 30 дек., р. 3
UDK: 888.2-1 Poezija
9. Cimbolaitis, Algimantas.
Kūčios tolimajame Altajuje : [atsiminimai] / Algimantas Cimbolaitis // Gimtoji žemė - 1999, gruod. 24, p. 4
UDK: 947.45.08 Lietuva Sovietų Sąjungos sudėtyje (1940-1990 m.)
10. Cimbolaitis, Algimantas.
Laikas / Algimantas Cimbolaitis // Rytas - 1999, sausis.
UDK: 888.2-1 Poezija

11. Cimbalaitis, Algimantas.
Švenčionių "Versmė" stiprėja : [apie literatūros klubą] / Algimantas Cimbalaitis // Ūkininkas - 1999, Nr. 4, p. 21
UDK: 888.2.0/.09 Lietuvių literatūros mokslas ir kritika
12. Cimbalaitis, Algimantas.
Tremtinių Kūčios / Algimantas Cimbalaitis ; [su autoriaus prisiminimais] // Rytas - 1999, gruodis.
UDK: 888.2-1 Poezija
13. Cimbalaitis, Algimantas.
Visa Lietuva; Nežinomam kariui; Sentimentaliai / Algimantas Cimbalaitis ; [su Juozo Blažinsko prierašu apie autoriu] // Gimtoji žemė - 1999, kovo 6, p. 3
UDK: 888.2-1 Poezija
14. Cimbalaitis, Algimantas.
"Jaunystėje..." / Algimantas Cimbalaitis // Žeimenos krantai - 1998, bal. 18, p. 5
UDK: 888.2-1 Poezija
15. Cimbalaitis, Algimantas.
"Ka kaihėjo tavo akys..." ; Iš sapno / Algis Cimbalaitis // Nauja vaga - 1998, geg. 30, p. 5
UDK: 888.2-1 Poezija
16. Cimbalaitis, Algimantas.
"Kur jūs, ką veikiat jaunystės draugai..." / Algis Cimbalaitis // Nauja vaga - 1998, rugs. 26, p. 5
UDK: 888.2-1 Poezija
17. Cimbalaitis, Algimantas.
"Lietuvą ant delno pasidėsiu..." / Algis Cimbalaitis // Ūkininkas - 1998, Nr. 1, p. 13
UDK: 888.2-1 Poezija
18. Cimbalaitis, Algimantas.
"Lietuvą ant delno pasidėsiu..." ; "Seniai, seniai nuplautos mano pėdos..." / Algis Cimbalaitis // Nauja vaga - 1998, bal. 25, p. 5
UDK: 888.2-1 Poezija
19. Cimbalaitis, Algimantas.
"Lietuvą ant delno pasidėsiu..." / Algis Cimbalaitis // Kalvotoji Žemaitija - 1998, birž. 13, p. 3
UDK: 888.2-1 Poezija
20. Cimbalaitis, Algimantas.
"Sušals sausis ir vasaris..." / Algis Cimbalaitis - Portr. // Ūkininkas - 1998, Nr. 5, p. 13
UDK: 888.2-1 Poezija

21. Cimbolaitis, Algimantas.
"Sušals sausis ir vasaris..." / Algis Cimbolaitis // Rytas - 1998, balandis.
UDK: 888.2-1 Poezija
22. Cimbolaitis, Algimantas.
*Rasotas rugienas atsinešiau iš vaikystės : [pokalbis su poetu A. Cimbolaičiu / užrašė] Algis Jakštas - Portr. // Žeimenos krantai - 1998, bal. 18, p. 1, 5
UDK: 888.2.0/.09 Lietuvių literatūros mokslas ir kritika
23. Cimbolaitis, Algimantas.
Gervių klyksmas ; Lazdynas / Algis Cimbolaitis // Nauja vaga - 1998, rugpj. 29, p. 5
UDK: 888.2-1 Poezija
24. Cimbolaitis, Algimantas.
Mano metai / Algis Cimbolaitis // Nauja vaga - 1998, lapkr. 28, p. 7
UDK: 888.2-1 Poezija
25. Cimbolaitis, Algimantas.
Neišrink iš širdies ; "Tėviške mano...", Pasakaitė anūkėliams ; Pavasarėjant ; Pomėgai ir galimybės ; Ar ne todėl? / Algis Cimbolaitis // Vakarinės naujienos - 1998, kovo 2, 19, 31.
UDK: 888.2-1 Poezija
26. Cimbolaitis, Algimantas.
Neišrink iš širdies ; Pirmajai auklėtojai / Algis Cimbolaitis // Nauja vaga - 1998, saus. 31, p. 5
UDK: 888.2-1 Poezija
27. Cimbolaitis, Algimantas.
Paparčio žiečio pelenai / Algis Cimbolaitis // Nauja vaga - 1998, birž. 27, p. 5
UDK: 888.2-1 Poezija
28. Cimbolaitis, Algimantas.
Pirmajai auklėtojai / Algis Cimbolaitis // Rytas - 1998, rugsėjis.
UDK: 888.2-1 Poezija
29. Cimbolaitis, Algimantas.
Rubajatai / Algis Cimbolaitis // Nauja vaga - 1998, vas. 28, p. 5
UDK: 888.2-1 Poezija
30. Cimbolaitis, Algimantas.
Taikos ir duonos / Algis Cimbolaitis // Rytas - 1998, sausis.
UDK: 888.2-1 Poezija

31. Cimbolaitis, Algimantas.

Tu atleisk / Algimantas Cimbolaitis // Knygnešys - 1998, Nr. 5, p. 30

UDK: 888.2-1 Poezija

32. Cimbolaitis, Algimantas.

Vėl užgimė diena ; Tarp sapno ir tikrovės ; Sonetas ; "Brėžia metai raukšles..." ; Atsigrežęs matai... / Algis Cimbolaitis // Vakarinės naujienos - 1998, saus. 27, p. 8

UDK: 888.2-1 Poezija

33. Cimbolaitis, Algimantas.

Vienatvė ; Giedrei / Algis Cimbolaitis // Nauja vaga - 1998, liep. 25

UDK: 888.2-1 Poezija

34. Cimbolaitis, Algimantas.

Naujametinė eglė ; Tremtinių Kūčios ; "Aš, brolau, pavargau."² (Bričiulio atsivėrimas prie stiklolio) ; "Prabėgo vėl diena..." / Algis Cimbolaitis // Nauja vaga - 1997, gruod. 24.

UDK: 888.2-1 Poezija

35. Cimbolaitis, Algimantas.

Nuplasnojo dienos / Algis Cimbolaitis // Vakarinės naujienos - 1997, gruod. 5, p. 13

UDK: 888.2-4/-9 Kiti literatūros žanrai

36. Cimbolaitis, Algimantas.

Prezidentui / Algis Cimbolaitis // Vakarinės naujienos - 1997, gruod. 4, p. 1

UDK: 888.2-1 Poezija

APDOVANOJIMAI

LAUREATO DIPLOMAS

1998 m. „Varpo“ premijos laureatu pripažintas
Lietuvos kaimo rašytojų sąjungos narys
Algimantas CIMBOLAITIS
už poezijos knygą „Rasotos rugienos“.

Žiuri pirmininkas
Lietuvos kaimo rašytojų
sąjungos pirmininkas

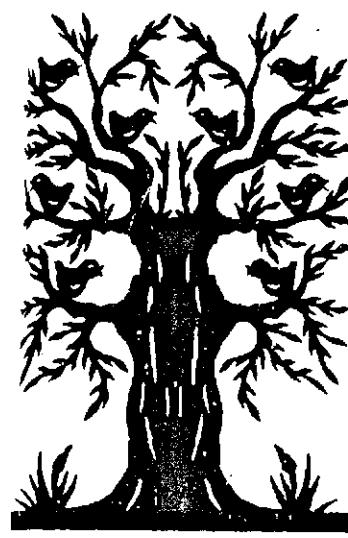
Kostas Fedaravičius

Kostas Fedaravičius

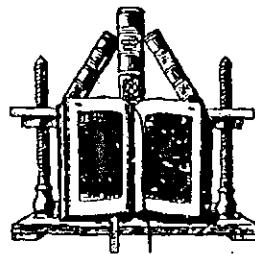
Biržai, 1998 09 27

Telšių literatūrų klubas

TELŠIŲ
LITERATŪRŲ
KLUBAS

Gerbiamaė penktė,
Gerbiamaė penkė,

Stagi simbolaiti,

Sveikiname
Jus, tapusią (-i)
literatūrinio
pavasarėlio
“Šatrija 98”
laureate (-u).

Ieva Sigitā NAGLIENĖ
“Šatrijos” klubo prezidentė

